

ДЖОАН ДЖОНСТЪН КИД

Превод от английски: Лазар Балабанов, —

chitanka.info

1

— Ти излъга!

Кид Калуун си признаваше няколко порока — пиенето, пушенето и ругатните бяха между тях — но той никога не лъжеше на карти. Устата на Кид се изглади и очите му се стесниха при хвърленото обвинение от другата страна на масата.

— Ти излъга! Никой не може да има такъв късмет! — викаше каубоят.

— Това са силни думи, мистър — каза Кид, с един тих и подправен с уиски глас.

Каубоят изглежда изведнъж осъзна, колко тих стана салонът. Той се огледа наоколо и видя приятелят си на бара да жестикулира усилено, но си нямаше никаква представа от какво е толкова разтревожен. Погледна отново към кутрето, седнало срещу него от другата страна на масата. Юношата беше много кльощав и имаше лице, гладко като бебешко дупе. Изключителната младост на Кид дразнеше. Да го мами едно дете, още мокро зад ушите! Това беше унижително. Той нямаше да търпи подобно нещо.

Детето събра монетите от центъра на масата към себе си, но очите му останаха върху посивелия каубой. Пушек се виеше бавно нагоре от една цигара в тъгла на устата на Кид. Една изцапана от пот шапка със сребърна кордела, беше ниско нахлупена над челото му, скривайки очите.

— Аз не мамя — каза Кид. — Тъй като съм в добро настроение, ще приема едно извинение за обидата. Ако приемем, че ти си достатъчно мъж, за да можеш да изтърпиш големите си загуби.

— Защо ти...

Каубоят скочи от стола си и се пресегна за пистолета. Той спря, когато върховете на пръстите му докоснаха кожата на кобура и се опули, защото Кид вече държеше дулото на един Колт прицелено в корема му. Детето беше бързо. Даже много бързо. Каубоят преглътна

трудно. Капки пот се появиха по горната му устна. Все така бавно, той отдръпна ръката от страната си.

— Аз чакам за това извинение — каза Кид.

— Предполагам, че лошият ми късмет ме вкара вътре — съгласи се каубоят.

Устната на Детето се изви в подобие на усмивка.

— Късметът е такъв понякога. — Детето прибра пистолета в кобура си и се пресегна за уискито пред себе си. Имаше едно леко движение от страна на каубоя и Детето каза:

— Недей.

Каубоят замръзна.

— Ти си мислиш, че ще можеш да си измъкнеш пицкова по-бързо от мен? — Очите на Детето оставиха каубоя и се върнаха към купчината монети върху масата, сякаш каубоят не стоеше срещу него, чакайки шанс да го застреля. — Аз не бих се басирал за това. Твоят късмет не е много добър напоследък.

Ясно беше, че каубоят искаше да извади пистолета си. И също толкова ясно, че Кид не се тревожеше, особено, от тази възможност. Детето продължи да държи чашата с уиски в ръката, с която използваше оръжието, докато другата му ръка шаваше сред монетите на масата. Можеше ли при тези обстоятелства, Детето наистина да го победи при изваждането на оръжията?

Мъжете в салона останаха тихи, изчаквайки да видят дали каубоят ще отговори на блъфа на Детето.

— Какво става тук? Всичко наред ли е, Дете? — Високият мъж, застанал до летящата врата на салона, учудващо приличаше на Детето, имайки същата гарвановочерна коса и сини очи. Но мъжът беше едно пораснало копие на момчето. Той имаше широки рамене и тесни бедра, гласът му бе с една октава по-нисък и силната му челюст бе засенчена от едnodневна брада.

— Няма проблеми, чичо Буут. Всичко е наред — отговори Детето.

Каубоят приветства прекъсването на напрежението, като отдавна изгубен брат.

— Само една разлика в мненията — каза той на високия мъж. Сега, когато Детето получи подкрепление, той можеше да се оттегли,

без да загуби гордостта си. И така, каубоят се обърна и се насочи към бара, където стоеше неговият приятел.

— Ти знаеш ли, кого нарече лъжец? — изсъска приятелят му. — Това беше Кид Калуун. Бърз като смазана светкавица. Никога не е убивал човек, на това е само въпрос на време. Винаги има много пари за харчене, но никой не знае откъде ги взима! Казва, че притежава една мина долу на юг, но е достатъчно да погледнеш ръцете му, за да разбереш, че изобщо не работи. Има някои, които казват, че Калуунови — Детето и чичо му — ограбват дилижанси, оттук до Тексас. Но със сигурност никой досега не е могъл да ги сгаци. Ти имаше дяволски късмет, че се отърва с цяла кожа!

Каубоят си поръча едно уиски и го гаврътна на един дъх. Значи бе имал повече късмет, отколкото мислеше.

— Време е да си ходим, Кид — каза мъжът на вратата. — Събирай си печалбата, аз ще те чакам в хотела.

Детето кимна в знак на съгласие. Той довърши уискито си и пусна бавно монетите от масата в джоба на коженото си сако, сякаш не бързаше да си тръгва. След това се изправи и стигна до вратата. Отначало, ръцете му се люлееха свободно отстрани. Мъжете в салона се размърдаха неловко, когато на половината път до вратата, той бавно ги сви в юмруци.

Те не можаха да разберат, че Детето направи това, за да скрие факта, че ръцете му треперят. Той бутна летящата врата и вървя по тротоара на Санта Фе, до един магазин за ботуши и седла на половината път между салона и хотела. За всеки минувач изглеждаше, сякаш той се любува пред витрината на едно черно седло, украсено със сребърни каишки. И за момент, той наистина го направи.

След това погледът му се плъзна към съседния шивашки магазин. Към модната рокля Уеджууд от синя копринена тафта, към украсените с дантели талия и ръкави и осемнадесетте платнени копчета отпред. Кид Калуун пое един дълбок и накъсан дъх и го изпусна отново. Този път нещата бяха стигнали твърде далеч. Този път, той почти трябваше да убие човек. И щеше да дойде денят, когато нямаше да може да блъфира и да се измъква. И тогава нямаше да има връщане назад. Всичките му надежди и мечти за бъдещето щяха да бъдат загубени навеки.

Детето наведе глава за момент. Тази игра трябваше да престане. Тя беше идея на чичо Буут, и то добра идея навремето, но ситуацията се изплъзваше от контрол. Представи си, колко ядосан щеше да бъде този каубой, ако беше разбрал, че го е победил не един млад мъж, а една млада жена! Представи си яростта му, ако беше разбрал, че истинското име на Детето е Анабет Калуун!

Анабет гледаше с копнеж към стилната рокля изпод наведените си ресници. Тя никога не бе носила рокля, поне не можеше да си спомни такова нещо. От шестгодишна възраст, Анабет бе живяла в каменна къща сред една изолирана, скрита долина югозападно от Санта Фе. Тя беше отгледана от баща си и чичо си, които се бяха насочили на запад от фермата им в Пенсилвания през същата година, когато майка ѝ умря. Двамата мъже откриха Скъпоценната долина, докато търсеха злато, малко след като пристигнаха в Ню Мексико, преди тринадесет години.

Тревистата долина с изобилието си от прясна вода наистина представляваше съкровище, но то си остана и единственото, което те намериха. Долината представляваше един огромен овал земя, заобиколена от непристъпни скални стени, напълно невидима отвън и почти недостъпна за хора. И до ден-дневен никой от бандитите в шайката на чичо ѝ Буут не знаеше къде се намира тя. Тя се бе оказала едно убежище от мародерите апахи, а напоследък и убежище от закона.

Но баща ѝ не намери много радост в това. Той беше осакатен при едно взривяване в мина, когато тя бе деветгодишна. Чичо ѝ Буут продължи да работи в мината „Двама братя“, разположена на няколко мили западно от долината, изкарвайки достатъчно, за да се издържа. Междувременно, тя се грижеше за сакатия си баща, отглеждаше зеленчуци в градината и учеше от книгите, които Буут ѝ донесе от Санта Фе.

Чак, когато Анабет навърши шестнадесет години и баща ѝ почина от пневмония, тя научи откъде Буут взимаше парите, с които се издържаха. Нейният чичо не беше изкопал всичкото това злато в мината „Двама братя“ с изнурителен труд. Той го беше откраднал от други хора. Докато отсъстваше и се предполагаше, че работи в мината, той играеше карти и живееше луксозно в Санта Фе.

Като се замислеше, Анабет разбираше как престъпният път е допаднал на чичо ѝ. Като по-малък брат, той винаги е зависел от баща ѝ при вземането на решения — и е вършел по-голямата част от работата. Буут беше мечтател и свикнал да получава това, което иска, по-скоро чрез находчивостта и чара си, отколкото с тежка работа. Бащата на Анабет му угаждаше много, тъй като беше с петнадесет години по-стар от него, и свикнал да улеснява пътя му в живота.

Анабет можеше да си спомни един отдавна отминал ден, когато баща ѝ работеше с кирка, докато Буут седеше наблизко върху един камък на сянка и създаваше изумително точни рисунки на заетия си с работа брат. Тогава Буут се занимаваше с дялкането на почти живи дървени фигурки. В края на деня, баща ѝ изкопа една мизерна унция злато, а Анабет добави един копач към колекцията си от дървени животни.

Когато баща ѝ осакатя, отговорността за издръжката на тримата падна единствено върху плещите на Буут. За негова чест, Буут не изklinчи от задължението си. Той просто беше намерил един по-лесен начин, за да ги издържа, който не изискваше да се изпотява от работа.

Когато Анабет научи, преди три години, истината за чичо Буут, беше изумена. Трудно ѝ бе да мисли за своя очарователен, изпълнен с хумор чичо, като за престъпник. Но на шестнадесет години тя добре съзнаваше наклонността на Буут да върши нещата по лесния начин. И да бъде престъпник, беше очевидно по-лесно, отколкото да работи, за да си изкарва хляба.

Както Буут го описваше, това бе просто начин да се облекчат хората от златото, което притежаваха в излишък. Нейният чичо говореше така, сякаш бе някакъв Робин Худ — само че той се оказваше бедната душа, която получаваше златото на богаташа. На Анабет, престъпният живот изглеждаше едновременно смел и романтичен. И то толкова много, че тя помоли Буут да ѝ позволи да участва и сама да го открие за себе си.

И тъй като Буут ѝ угаждаше, тя сега се намираше в това положение. Защото, когато настоя Буут да я вземе със себе си при едно от неговите нападения — заради приключението, което то обещавахе — той не беше достатъчно умен, за да ѝ откаже.

Буут бе предложил идеята, да я облече като момче и да минава за негов племенник. Тя сплете дългата си черна коса и я напъха под една

стара шапка Стетсън. За членовете на бандата на Буут — Уиски, Водораслото, Солано, Грайър, Змията и Тийг — тя беше „Детето“.

Закоравелите бандити се отнасяха към нея като към непослушно, макар и забавно дете, каквато тя често си беше. Безразлично. С раздразнение. И напълно негостоприемно. Буут я научи как да стреля, за да се предпазва, и с течение на времето тя придоби още няколко порока, които подобриха маскировката ѝ.

Не мина много време, откакто Анабет яздеше с бандата на Буут, и осъзна, че не желаете да прекара живота си като един престъпник. Колкото се отнасяше до нея, наградите никога не бяха толкова големи, колкото страхът да не те убият — или да не убиеш някого.

Анабет трябваше да спре да язди с бандата. Но тя се тревожеше много за безопасността на Буут, когато той тръгваше сам. Стреляше по-добре от него и обръщаше по-голямо внимание на подробностите, които им осигуряваха безопасността, както по време на грабежите, така и след това.

Анабет скоро осъзна, че ако някой щеше да направи нещо, за да ги върне към правия път, това беше тя. Така, тя започна да изисква част от плячката на Буут, за да започне да спестява за деня, в който те щяха да напуснат престъпното поприще. Буут ѝ се подиграваше, но ѝ даваше, каквото поиска.

Това не бе лесно спестяване. Буут харчеше дела си от грабежите за уиски и жени и той никога не му стигаше за дълго. Анабет винаги даваше на чичо си част от своите спестявания, за да забави необходимостта от организирането на следващо нападение.

Въпреки недостатъците на чичо си, Анабет го обичаше горещо. Тя живееше с постоянен страх за деня, когато всичките ѝ внимателно изградени планове за връщане в правия път можеха да се разсипят на прах. Какво щеше да стане, ако застреляха и убиеха Буут? Или ако ги хванеха? За нещастие, мечтата ѝ да спести достатъчно пари, за да купи някое ранчо в Колорадо — където Буут не беше ограбил никого — се намираше далеч от реализацията си. Понякога тя се чувстваше така, сякаш водеше една предварително изгубена битка.

Само дето, това бе битка, която тя не можеше да си позволи да изгуби. Защото Анабет не искаше също и да прекара остатъка от живота си, преоблечена като мъж. Тя желаете да разбере какво щеше да бъде, ако се облечеше и пристъпваше като жена. Бе наблюдавала как

дамите се разхождат по тротоара в Санта Фе, така че знаеше доста за изкуството да се ходи с малки, деликатни стъпки, как да се усмихва кокетно и да върти чадърче. Но никога досега нямаше шанса да го опита на практика.

Анабет знаеше, от наблюдението над чичо си и Сиера Стар в градския салон, че съществуваше и физическа страна в това да бъдеш жена. Но тя нямаше намерение да се сношава с мъж. Липсата на желание не би трябвало да я тревожи, но тя се тревожеше. Тревожеше се, че сигурно има нещо нередно в нея, защото на деветнадесет години не притежаваше по-нежните чувства, които се очакваше една жена да покаже към някой мъж.

Лесно беше да се разбере, защо не я привличаше никой от мъжете в бандата на Буут. За всеки от тях тя можеше да намери недостатък — твърде стар, прекалено пьян, твърде мръсен, много злобен. Обаче съществуваше друг мъж, който бе в състояние да я привлече и към когото тя би трябвало да изпитва нещо, а не го правеше. Уолф.

Тя срещна индианеца апах още преди години, когато и двамата бяха деца. Уолф откри долината, когато проследяваше там един елен. Всеки от тях запълваше някаква празнота в живота на другия и те станаха бързо — макар и тайно — приятели.

През годините, откакто се срещнаха, Уолф я научи на всичко за индианците апах, а тя го научи на езика и обичаите на белия човек. Неотдавна той ѝ помогна да хване диви мустанги и я научи как да ги опитомява. Седемте коня, които сега притежаваше, полагаха основата на това, което тя се надяваше да стане едно стадо, и което един ден щеше да отведе в Колорадо.

Напоследък забеляза промяна в поведението на Уолф към нея. Последният път, когато го видя, точно преди да напусне долината, за да дойде на север в Санта Фе, тя осъзна за пръв път, че той я желаше като жена. Анабет почувства един възел в стомаха си, когато си спомни какво се случи между тях през този ден.

Това беше първият път за близо месец, когато тя видя Уолф. Те лежаха на студената трева до дълбокото, кристалночисто езеро, украсяващо единия край на долината и гледаха как облаците отминават над главите им. Тя се чувстваше особено неспокойна и думите

излязоха от устата ѝ, преди да осъзнае значението, което можеше да им се припише.

— Нямаше те много дълго време. Ти ми липсваше.

— Изминала е само една луна, откакто те видях за последен път — подразни я той.

— Къде беше? — попита тя.

Усмивката му беше дива.

— Ловувах. Крадах коне. Бих се с войниците.

— Ще ми се това да не ти харесваше толкова. — Тя докосна раната на бедрото му, която вече бе заздравяла. — И да внимаваши повече. — Тя почувства, как плътта му се напрегна при докосването ѝ.

— Аз съм воин. Моята съдба е да умра в битка.

— Не толкова скоро, надявам се — пошегува се тя. — Не бих искала да отрежа цялата си коса.

— Би ли ме оплаквала като истинска жена апах? — Уолф се пресегна и хвана един кичур от косата ѝ.

Анабет беше изненадана от погледа в очите му и от собственическото му докосване. Тя не знаеше какво да прави, затова се изправи рязко. Той остави достигащата до кръста ѝ коса да се изплъзне от пръстите му.

Тя се обърна и погледна над рамото си към него.

— Никога няма да ми се наложи да те оплаквам, Уолф, защото няма да има кой да ми каже, че си си отишъл. — Това беше истината. Никой в неговото село не знаеше, че Уолф идва в долината. Никой нямаше да знае, че трябва да ѝ се съобщи за смъртта му.

Анабет носеше само един апах набедреник — две парчета кожа с ресни, които достигаха коленете ѝ отпред и глезените отзад, придържани на ханшовете от груба кожена връв. Това бе облеклото на един храбър апах. Даже с Уолф, тя никога не играеше ролята на жена. Беше твърде малка, когато го срещна, за да изпитва някакъв свян пред него и никога не се чувстваше неудобно с голите си гърди пред погледа му. До днес.

Анабет вдигна ръце и се гмурна грациозно в езерото. Когато излезе на повърхността за въздух, Уолф сваляше мокасините си. За секунда той постоя с набедреника си на тревистия бряг. Беше великолепен мъж.

Очите ѝ се разхождаха по бронзовото му тяло, от оплетените в сухожилия крака, до плоския, мускулест корем, после през гръдния му кош, където мускулите играеха. Неговата падаща до раменете черна коса бе сресана на път по средата и поддържана от една кожена лента. Погледът ѝ се разхождаше, от силната му шия, до изпъкналата челюст и здравите скули, докато накрая срещна неговите тъмни, тъмни очи.

Желание.

Анабет никога преди не бе виждала точно такъв поглед, насочен към себе си, но въпреки това го разпозна. Той би трябвало да я въодушеви. Вместо това, я уплаши. Тя се обърна и заплува бързо към противоположния бряг на езерото.

Трябваше да предвиди това. Уолф беше ловец. Той инстинктивно реагира на бягството ѝ, като започна да я преследва. Тя бързаше, за да му се измъкне, но той я сграбчи за глезена. Това бе една позната игра, но сега имаше нещо различно в начина, по който Уолф я държеше. Анабет риташе и се освободи, както правеше и в миналото, но вместо да я остави да избяга, Уолф я хвана отново за кръста.

— Пусни ме! — извика тя, останала без дъх от вълнение, напрегната, без да знае защо. — Аз искам да плувам. Аз...

Внезапно, с радостен вик, тя подскочи нагоре от водата и падна с цялото си тегло върху раменете му, потапяйки го под водата. Когато той се появи отново над повърхността, плюейки и пляскайки с ръце, с течаща по ресниците вода, тя вече излизаше от езерото на широкия скален корниз върху противоположния бряг и се изкачи на една висока скала.

Излегна се на горещия камък и мократа ѝ коса прие формите ѝ, като една блестяща, мека наметка. Обикновено би подканила Уолф да се присъедини към нея. Този път не го направи.

Въпреки това той доплува до корниза и се изкачи върху него с едно-единствено и мощно повдигане на мускули. Легна долу до нея достатъчно близо, за да се почувства тя неудобно. Тя започна да се отдръпва, но той постави дланта си върху бедрото ѝ, за да остане неподвижна.

Бавно, умишлено, ръката на Уолф галеше бедрото ѝ по цялата дължина, включително там, където набедреника бе паднал встрани.

Анабет потръпна от гъделичкащото докосване. Гледаше Уолф с разтревожен поглед. Той никога не бе я докосвал по този начин. Тя се

чувстваше объркана и несигурна за това, какво искаше той от нея. Положително, не да се сношават. Но не знаеше как по друг начин да си обясни странното поведение на Уолф.

Неговите очи имаха тежки клепачи, устните му бяха пълни и челюстта здрава. Всеки мускул по тялото му изглеждаше напрегнат. Пулсът на шията му биеше бързо. Анабет се пресегна, за да го докосне и той фактически се отдръпна от нея.

Внезапно Уолф се изправи на крака и закрачи напред-назад пред нея. Тя скочи срещу него с юмруци на кръста си.

— Какво става с теб? — попита тя. — Какво искаш от мен?

— Каквото един мъж желае от една жена — отговори той с нисък, гърлен глас. — Да те прегърна. Да легна с теб.

Анабет си пое бързо въздух. Тя никога не бе мислила за Уолф, като за мъж с присъщите му желания. Очите ѝ се сведоха към земята. Голите ѝ пръсти чертаеха мокри следи върху скалата. Погледна с любопитство отново към Уолф. Може би щеше да почувства нещо към него, ако го оставеше да я докосне. Може би всичко, което беше необходимо, за да се събуди женската ѝ природа, бе да го остави да я люби.

— Много добре — каза тя накрая.

Уолф я гледаше подозрително, сякаш очакваше от нея да му скрои някакъв номер, както в езерото. Накрая пристъпи достатъчно близо, за да плъзне една ръка около кръста ѝ. Бавно, уверено, той я привлече в прегръдката си.

Анабет почувства потръпването на Уолф, когато телата им се допряха. Неговата плът се усещаше гореща до нейната. Тя колебливо отпусна бузата си на рамото му. Неговото тяло имаше определена миризма, един мускусен аромат, който тя намираще за приятен, защото го свързваше с момчето, израснало като неин приятел.

Анабет проследи с пръсти ключицата му и вдлъбнатината над нея. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато почувства как тялото му се стяга под пръстите ѝ.

Ръката на Уолф напусна нейното рамо и се плъзна по косата ѝ, по целия път надолу до бедрата. Това беше приятно. Успокояващо.

— Направи го отново — прошепна тя.

Той направи така, както тя помоли, после плъзна ръка под косата ѝ и погали целия ѝ гръб, от вдлъбнатината на бутовете ѝ по гръбначния

стълб, докато накрая постави дланта си върху тила ѝ.

Анабет потръпна.

— Не спирай.

Дланта на Уолф премина отново по дължината ѝ и Анабет не можа да се въздържи от тихия звук на удоволствие, който излезе от устните ѝ. Тя се разочарова, когато Уолф постави двете си ръце на ханшовете ѝ и я отблъсна.

— Защо спря? — попита тя. — Това беше приятно. Ще го направиш ли отново?

Той рязко се обърна с гръб към нея.

— Какво не е наред? — Тя се пресегна, за да докосне рамото му, но той се отдръпна от нея.

— Ти не ме искаш — каза Уолф с обиден глас.

— Какво?

Той се обърна, за да я погледне и тя видя разочарованието в тъмните му очи.

— Аз не откривам женската страст, когато гледам в очите ти.

— Какво? — Тя знаеше от известно време, че не реагира така към един мъж, както другите жени, но все пак беше шокиращо да го чуе от Уолф.

— Ти не ме желаеш.

Той изглеждаше толкова нещастен, че за момент Анабет се изкуши да излъже. Обаче срещна неговия изпитателен поглед и разбра, че той щеше да разбере истината в очите ѝ.

— Не! — призна тя. — Не те желая.

Устните му се стиснаха от неудоволствие. Гневът ѝ се събуди.

— Искаше да излъжа ли?

— Не. Истината винаги е съществувала между нас. И така, ще ти кажа нещо. Аз те искам за моя жена. И ще те имам.

— Но това е смешно. Аз не те желая! Аз не мога...

— Достатъчно! — Гласът му беше остър. — Няма какво повече да говорим сега.

Анабет се ядоса.

— Ние ще говорим за това точно сега! Аз не мисля...

— Алооооо! Аннабееет. Къде сииии?

Анабет се завъртя при звука от гласа на чичо ѝ, ехтящ в долината.

— Това е чичо Буут! Ти по-добре си върви сега. Аз...

Когато отново се обърна, Уолф си беше отишъл. Изчезнал, сякаш никога не е бил тук. Това бе нещо, което всеки апах научаваше още от рождението си, както го правят преследваните зверове, защото да се движиш бързо и тихо представляваше разликата между живота и смъртта. Уолф научи Анабет как се прави това, въпреки че тя не бе толкова добра като него в това изкуство.

Когато тя отпусна връвта на набедреника и го остави да падне върху скалата под нея, усети едно чувство на удовлетворение от това, че нещата останаха незавършени. Обу си дълги гащи, чорапи, риза, джинси и ботуши, припомняйки си през цялото време погледа върху лицето на Уолф, преди той да я напусне. Неговата твърдост и решителност бяха много обезпокоителни.

Напъха мокрите кожи в една цепнатина в скалата до езерото, където чичо й нямаше да ги намери. По-късно, когато Буут не беше наоколо, щеше да се върне и да ги просне да се сушат. Намръщена, тя се запъти към входа на долината. Ако не познаваше Уолф и не му вярваше толкова, можеше даже да се страхува от него след случилото се.

Но преди всичко, тя остана с чувството, че някак си се е провалила като жена. Изкушаваше се да говори с Буут по проблема, но нямаше начин да го направи, без да спомене Уолф в разговора. Тя не можеше да издаде съществуването на индианеца, без да застраши живота му.

Анабет направи всичко възможно, за да игнорира случилото се, или по-скоро това, което не се случи между нея и Уолф. Може би тя не беше напълно жена. Но това не й пречеше да желае роклята от копринена тафта от витрината на магазина, въпреки че никога нямаше да я носи, докато оставаше Кид Калуун.

Анабет насочи крачката си по посока на хотела и продължи надолу по тротоара. Гледаше право напред, съзнаваща как и мъжете и жените я избягваха. Законът в Санта Фе държеше под око бандата на Буут, но никой от тях не бе арестуван никога. Досега, никоя жертва от обирите не беше идентифицирала със сигурност някой от Бандата Калуун.

Анабет възнамеряваше да поддържа положението такова. И това беше причината, поради която трябваше да убеди Буут да се откаже от

обира, който той планираше за края на седмицата близо до „Изворите на стария кон“.

Тя почука, преди да влезе в хотелската стая на Буут. Научила бе от опит, че можеше да завари Буут в неудобно положение. Най-малкото неудобно за нея. Нито Буут, нито Сиера изглежда се притесняваха да бъдат видени заедно в леглото.

— Влез.

Тя влезе и не се изненада да открие Сиера Стар в хотелската стая с Буут.

— Аз точно си тръгвах — каза Сиера. — Тя навличаше чифт ръкавици от черна телешка кожа, довършващи тоалета ѝ, който можеше да идва направо от Базара на Харпър. Сиера носеше едно поръбено с пера боне, което скриваше малко от великолепните ѝ естествено червени къдрици.

Облечена в зелена копринена рокля със свежа бяла дантела около шията, Изцапаната Гълъбица от Градския салон имаше повече вид на дама, отколкото повечето дами, които Анабет беше виждала в Санта Фе. Анабет ѝ завиждаше, защото тя също бе желана — и пожелавана — жена.

Дже Сиера не знаеше истината за това, че Кид е жена. Буут бе казал:

— По-добре, да не се доверяваме на никого. — И беше ясно от начина, по който Сиера дразнеше Анабет, че въпреки тяхната игра в леглото, Буут бе запазил тайната ѝ от другата жена.

Сиера потри облечената си в ръкавица ръка по бебешки гладката буза на Анабет и каза:

— Аз имам едно прекрасно ново момиче, което може да те интересува, Кид. Защо не дойдеш в салона следващия път, когато си в града?

Анабет се изчерви силно.

Сиера се разсмя с един лек, приятелски смях, който бълбукаше от вътрешността ѝ. Погледът на зелените ѝ очи беше добър, макар и закачлив.

— Тя се казва Бони. Кажи ѝ, че аз съм ти казала да я потърсиш.

Сиера се отвърна от смутената Анабет и прекоси стаята обратно до леглото с четири колони, където Буут се изтягаше напълно облечен върху покривалото с един скицник в ръка. Тя се наведе над него, за да

види какво е нарисувал и се намери, ме изглежда точно толкова пленителна върху хартията, колкото и в реалния живот. Сиера обхвана с длани лицето на Буут и се наведе, за да го целуне нежно по устата.

— Грижи се за себе си и внимавай.

Буут се ухили.

— Аз мога да кажа същото.

— Довиждане, Буут — каза Сиера, сякаш никога нямаше да го види отново. И този шанс винаги съществуваше.

Анабет беше виждала толкова много пъти Сиера и Буут да си казват довиждане, но все още я трогваше това, колко много се обичаха. Но Буут никога не би се съгласил да живее от това, което Сиера припечелваше от нейната половина на Градския салон. И Сиера никога нямаше да се откаже от сигурността, за чието спечелване бе пожертвала толкова много, само за да стане жена на един бандит. Те често се срещаха и правеха любов, но очевидно не беше предопределено да прекарат живота си заедно.

Щом Сиера си отиде, Анабет прекоси стаята и си настани краката на леглото. Тя извади принадлежностите от джоба на ризата си и се съсредоточи в свиването на една цигара.

— Аз не мисля, че трябва да свършим тази работа — каза тя.

Защо не? — попита Буут.

— Просто имам такова чувство.

— Трябва да кажеш нещо по-определено, ако искаш да промениш решението ми.

Анабет забодя цигарата в ъгъла на устата си. Тя драсна една кибритена клечка по джинсите си и присви очи срещу дима, като дръпна първия път.

— В миналото ти винаги много внимателно разучаваше всеки човек, преди да му позволиш да се присъедини към бандата. Какво знаеш за този новия, Уат Ранкин?

Той дойде при мен с информация за един собственик на ранчо, който ще носи повече злато, отколкото всеки от нас някога е виждал наведнъж.

— Не ти ли звучи това поне малко подозрително? Защо Ранкин споделя информацията си с нас? Защо просто да не открадне сам златото?

Буут сви рамене.

— Предполагам, че търси сигурността на повечето хора.

Недоволна, Анабет издуха облак дим.

— Аз не харесвам Ранкин — каза тя твърдо. — И не му вярвам. Откъде да знаем, че неговата информация за този пътуващ Сам Чандлър, не е средство да ни предаде на закона?

— Аз проверих. Чандлър е собственик на ранчо около „Изворите на стария кон“, който неотдавна е откарал стадо добитък в Колорадо за продажба. Според Ранкин, Чандлър се връща по пътя и носи златото със себе си.

— Какво друго знаеш за Ранкин?

— Признавам, че нямам много информация за него. Той изглежда няма много приятели — съгласи се Буут.

— Това не доказва ли нещо?

— Повечето бандити нямат приятели — посочи разумно Буут.

Анабет хвърли цигарата си на пода и я смачка с тока на ботуша си.

— По дяволите, Буут! Аз се страхувам!

Буут се плъзна надолу по леглото и постави една ръка около раменете на Анабет.

— Всичко ще бъде добре, Дете. Аз съм планирал тази засада до последната подробност. Ако ти не се чувстваш сигурна, защо просто не пропуснеш този път?

— Аз ще се чувствам даже по-зле, ако не знам какво става — призна Анабет. — Моля те, Буут. Нека да не вършим тази работа.

Гласът на Буут стана по-твърд.

— Виж, Дете. Не съм само аз, който има нужда от парите. Има още шестима други мъже, за които трябва да се мисли.

— Те ще те послушат — отговори Анабет. — Ако ти им кажеш да не го правят, те няма да го направят.

Буут поклати глава.

— Не е толкова просто, Дете.

— Защо, по дяволите, да не е?

Буут гледаше надолу силните си ръце, които би трябвало да са загрубели от тежка работа — но не бяха.

— Ранкин е говорил с останалите от бандата. — Той се поколеба и после каза: — И те го слушат. Ти знаеш, колко малко заграбихме през тази година. Ранкин им казал, че аз съм бил твърде малодушен, за да

осигуря наистина големи пари. Казал, че аз съм твърде страхлив, за да убия човек, ако е необходимо. Ранкин даже намекнал, че за бандата може да е по-добре, ако има някой до мен, който да решава. И аз не мога да предложа да не свършим тази работа.

— По дяволите, Буут, това е твоята банда! Отърви се от Ранкин. Не чакай. Направи го сега!

— Не мога — каза Буут. Решил съм вече, Дете. Ако ти не искаш да идваш, недей. Решението си е твое. Аз трябва да тръгвам сега, за да стигна за срещата навреме. — Той очевидно се владееше. — Ти винаги можеш да се върнеш в долината и да ме чакаш там.

— Ако ти отиваш и аз отивам! — отговори Анабет. — Някой трябва да те наглежда.

Устната на Буут се изви в една очарователна усмивка, предназначена да успокои тревогата ѝ и да охлади гнева ѝ.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб, Дете. Не мога да кажа, че ще съжалявам, ако имам някой зад гърба си, на когото имам доверие.

Когато Анабет яздеше навън от Санта Фе с Буут, тя имаше чувството, че ги наблюдаваха. Погледна зад рамото си, но не откри нещо — или някой — да изглежда подозрително.

Може би тази работа ще излезе едно замаскирано благословение. Ако Сам Чандлър носеше толкова много злато, както Ранкин твърдеше, делът на Буут можеше да се окаже достатъчен, за да купи онова ранчо в Колорадо. Тя дяволски се надяваше, че това беше последният път, когато щеше да язди по пътя, като Кид Калуун.

2

Буут и Анабет пристигнаха около обяд при бараката край пътя, близо до „Изворите на стария кон“, където беше мястото на срещата им. Прозорците на избелялата от времето дървена барака бяха разбити и верандата бе килната на една страна, като куцащ на три крака кон. Останалите от бандата вече бяха там — с изключение на Уат Ранкин. Отсъствието на най-новия член на Бандата Калуун направи Анабет още по-подозрителна за намеренията на Ранкин.

— Знае ли някой къде е Ранкин? — попита Анабет, когато слезе от коня си пред бараката.

— Каза, че има да свърши някаква лична работа, но има още много време, за да се присъедини към нас и свърши своята част от работата — отговори Змията, седнал в един счупен стол-люлка на верандата.

Езикът на Змията изскочи навън, за да овлажни устните му, преди да се прибере в устата, точно както би направил езикът на истинска змия. Този навик му беше спечелил единственото име, което притежаваше. Верандата скърцаше, докато той люлееше стола с върха на износения си ботуш. Анабет никога не преставаше да се забавлява от това, колко много името на Змията подхождаше на личността му. Змията представляваше едно шавливо, подскачащо в тревата влечуго.

Анабет размени един многозначителен поглед с Буут, който също бе слязъл от коня и стоеше наблизко. „Ранкин означава беда“, казваше тя с очите си. Когато вече щеше да изкаже на глас мислите си, той поклати глава, за да я накара да мълчи. Брадичката на Анабет подскочи упорито нагоре, но тя сдържа езика си.

Анабет не харесваше шестимата мъже в бандата на Буут и в най-добрия случай можеше да се каже, че те търпяха Детето. Но докато Буут не го спомена, тя не бе забелязала никакъв ропот срещу водачеството на Буут. Сега внезапно осъзна, че не чува обикновените солени шеги и дяволит разговор, който бандата нормално водеше,

когато се събираха заедно преди някоя работа. Атмосферата изглеждаше някак си заредена с напрежение.

Отис Грайър и Клинт Тийг играеха карти върху разнебитените стъпала, блокирайки пътя към вътрешността на бараката. Грайър напомняше на Анабет за мечка гризли. Той притежаваше такива размери и кафявата му къдрава коса и цяла брада го правеха да изглежда, сякаш бе покрит с козина. Ако Грайър изглеждаше като мечка, Тийг миришеше на такава. Доколкото Анабет знаеше, мъжът никога не се беше къпал. Коженото му облекло бе мазно, ръцете му — мръсни, а зъбите развалени. Анабет винаги стоеше по вятъра към него.

— Аз ще ви прибера конете.

Анабет се обърна, за да поздрави единствения мексиканец в бандата и нейния най-стар член — Хайме Солано.

— Грасиас — каза тя. Отдавна не сме се виждали, Хайме. Как я караш?

Мексиканецът сви рамене.

— Дните минават. — Солано прекара длан надолу по шията на нейния сиво-кафяв мустанг. — Това е едно хубаво животно. Къде го купи?

— Хванах го и го обучих сам. — С малко помощ от Уолф.

Мексиканецът кимна одобрително.

— Един добър кон.

Солано беше експерт по конете — той бе откраднал повече от достатъчно навремето — така че Анабет прие комплимента му за чиста монета. Той й даде надежда, че тя и Буут можеха някой ден да свършат отглеждайки коне, вместо да ограбват дилижанси.

Мексиканецът взе поводите на конете на Анабет и Буут и се насочи към стълбовете недалеч от бараката, където се намираха и останалите коне.

Анабет наблюдаваше Солано, докато той се отдалечаваше, накуцвайки. Мексиканецът носеше едно сомбреро, което разкриваше долната част на косата му с цвят на сол и пипер, каквито бяха и мустаците му. Той имаше неразгадаеми очи с цвета на черно кафе. Поради възрастта си и забележимото накуцване, той напомняше на Анабет за баща й. С изключение на това, че Солано никога не беше направил нищо, за което да не очакваше да получи нещо в замяна.

Анабет се страхуваше и мразеше мъжа, облегнал се на стълба, подпиращ бараката. Той държеше с пръст една кана на рамото си. Уиски беше ужасен пияница и рядко се намираше в трезво състояние. Той веднъж се сби с нея и Анабет беше насочила пистолета си към бандита, преди Буут да се появи, за да оправи работата.

Анабет бе питала няколко пъти Буут, защо не изрита Уиски от бандата. Буут просто отговори, че Уиски си има причини за пиенето и посочи, че той не е злобен, ако не го закачат. Анабет се стремеше да го избягва, когато можеше.

— Хей, Кид. Как си?

Анабет се усмихна на младия, красив мъж, наведен от счупения прозорец на бараката.

— Аз съм екстра, Водорасло. Ти срещна ли някоя чистак нова памучна рокля в Санта Фе?

— Намерих едно красиво малко момиче с пухкава коса — каза Водораслото с усмивка. — Мека и пухкава като възглавница от гъши пух. Ами ти, Кид? Някакъв късмет?

Анабет успя да се усмихне с една крива усмивка.

— Ако говориш за картите, справих се отлично. — Добре, това си беше самата истина. Нямаше нужда да се споменава, че Кид мечтаеше да стане дама, а не да прелъсти такава. На Анабет й трябваше дълго време, за да разбере, че под чара на Водораслото лежеше сърцето на един хладнокръвен убиец. Тя го видя веднъж да се сбива с един мъж и как го застреля, без даже да загуби усмивката върху лицето си.

Тези мъже бяха една странна група, но през последните три години, през които яздеше с тях, Анабет се научи да понася недостатъците им и да цени добрите им страни. Колкото и малко да бяха те.

Очите на Водораслото гледаха зад Анабет и тя се обърна, за да види какво е привлякло вниманието му. Уат Ранкин. Ранкин беше със среден ръст и тегло, но притежаваше лице, което веднъж видяно, не можеше да се забрави. Анабет разглеждаше мъжа, докато той се приближаваше и се опитваше да реши, какво точно в него я караше да не го харесва и да му няма доверие.

Очите му. Те имаха полузатворения, внимателен поглед на хората, родени по хълмовете в Тенеси.

Устата му. Тя беше толкова малка, че зъбатата му усмивка изглеждаше почти демонична.

Брадичката му. Една дълбока бразда я разделяше и той изглеждаше така, сякаш някой го ударил като дете, разчупвайки лицето му на две.

Косата му. Руса и бебешки фина, тя явно бе източник на гордост за човека. Той държеше един кехлибарен гребен в джоба си и често го използваше.

Гласът му. Твърде гладък, твърде самоуверен. Той звучеше повече като някой, свикнал да издава заповеди, а не да ги получава. Кое то само увеличи тревогата на Анабет. Защо той се беше присъединил към бандата? Какво искаше в действителност?

— Съжалявам, че закъснях — каза Уат с една подкупваща усмивка.

— Ако искаш да останеш част от Бандата Калуун, по-добре това да е за последен път — предупреди го Буут.

Анабет се изненада от грубия глас на чичо си. Тя гледаше как устата на Уат се затвори, но после той каза:

— Разбира се, Буут. Както кажеш.

— Сега, когато си тук, можем да поговорим, кой какво ще прави.

Бандата се насъбра наоколо, докато Буут клекна и започна да чертае с една пръчка в праха. Той отбеляза, къде всеки човек щеше да чака дилижанса, кога преследването щеше да започне и как щеше да свърши.

— Аз не искам никакви убийства — каза Буут. — Внимавайте как стреляте, ако изобщо трябва да стреляте. — Анабет осъзна, че това съобщение беше за сметка на Уат. Останалите от бандата знаеха чувствата на Буут. Не бе толкова вероятно законът да тръгне след крадци, както би станало с убийци. Следователно, Анабет не беше видяла много проляна кръв през последните три години.

— Има ли някой въпроси? — попита Буут, когато свърши.

— Аз имам един — каза Уат.

— Какъв?

— След като вземем златото, какво ще стане тогава?

— Срещаме се обратно тук и го разделяме.

Анабет почувства едно раздвижване сред бандитите. Те се спогледаха един друг и после към Уат, който кимна почти

незабележимо. Анабет се чудеше дали Буут видя същото нещо като нея. Какво става тук, чудеше се тя.

— Много добре — каза Уат.

Но то не беше добре, осъзна Анабет, докато изучаваше лицето на Ранкин. Защо лъжеше Уат? Какво означаваше крадливото кимване към другите?

— Хайде да тръгваме! — каза Буут. Щом се качиха на седлата, Анабет почти не можа да се приближи до Буут. Един или друг от бандата винаги се изпречваше на пътя ѝ. Водораслото я спря, за да ѝ разкаже една история. Солано я задържа, докато се възхищаваше на коня ѝ. Грайър и Тийг започнаха да спорят и въвлякоха в спора си и нея.

Анабет започна да чувства паника. Нещо беше съвсем не наред. Тя трябваше да говори насаме с Буут и да го предупреди за подозренията си. Преди да се усети, те превалиха едно изкачване и: в далечината можеше да се види прахта от дилижанса.

— Помнете какво трябва да правите — каза Буут. Той хвърли един предупредителен поглед към Анабет и каза: — Дете, ти стой далеч от огъня.

— Буут, аз трябва да говоря с теб...

Но беше твърде късно. Буут вече бе нахлупил банданата си, за да скрие лицето си и пришпори коня си в галоп. Анабет се обърна и потърси най-новия член на бандата. Тя почувства как косата ѝ се изправя на врата. Сърцето ѝ пропусна един удар.

Уат Ранкин се усмихваше с вампирската си усмивка. И държеше колта си в ръка.

— Това жена ти ли е?

Сам Чандлър премести погледа си от дагеротипа, който държеше в ръка. Очите му се присвиха, докато разглеждаше младока, седящ срещу него в дилижанса. Един човек на Запада трябваше да разбира по-добре нещата, за да си позволи да задава въпроси на непознат, но нещата малко се промениха през годините след войната между щатите. Западът гъмжеше от поклонници, търсещи приключения. Вродената любезност на Сам го накара да задоволи любопитството на младежа.

— Да, това е моята жена.

Джентълменът от Изтока се пресегна за фотографията.

— Мога ли да я видя?

Без желание, Сам му подаде снимката на Клер.

Младият мъж трудно държеше снимката в клатушкация се дилижанс, но накрая обяви:

— Тя е много красива. Отдавна ли сте женени?

Сам отговори с най-отблъскващия си глас:

— От десет години. — За нещастие, младокът не се отказваше.

— Имате ли деца? — попита той.

Сам преглътна внезапно появилата се топка в гърлото му.

— Един син.

— Колко е голям?

Човекът от Изтока не можеше да има представи каква агония причиняваше с въпросите си. Сам се почувства агресивен към човека, но се насили да отговори:

— Джеф ще бъде — щеше да бъде — на девет години следващия месец. — После, с едно изръмжаваше, имащо за цел да накара младока да млъкне завинаги, той каза: — Апахите го откраднаха пред три години.

Младият човек сега беше по-любопитен отвсякога, но внимаваше да не обиди сега изглеждащия опасен каубой. Той измърмори на себе си:

— Аз мислех, че тези неща се случват само в книгите.

Сам се извърна, за да погледне през прозореца. Спомените бяха твърде живи. Той бе взел Джеф със себе си за подкарването на стадото, въпреки че шестгодишният му син бе твърде млад, за да може да помогне с нещо. Той и неколцина помощници работеха в устието на един затворен каньон като дамгосваха добитъка. Джеф подкара понито си недалеч, следвайки следата на една рогата жаба в пясъка. Крещящите диваци се появиха сякаш от небето и също така бързо изчезнаха. Те отведох Джеф с тях.

Сам не можеше да се изправи пред Клер и да ѝ каже, че техният син беше пленник на диваците. Те и двамата бяха станали свидетели на отнемането от индианците на друг отвлечен син на собственик на ранчо, тринадесетгодишния Джеймс Трипли, който бе живял сред апахите четири години. По време на отсъствието си, бялото момче се бе превърнало в дивак.

Родителите, които посрещнаха отдавна изгубения си син с отворени обятия и радостни сълзи бяха намерени на другата сутрин убити и скалпирани. Момчето Трипли изчезна. Клер беше една от жените, които приготвиха телата за погребението. Той никога не забрави пепелния цвят на лицето ѝ, когато се хвърли в ръцете му, след като излезе от къщата.

И така той я излъга за това, което се случи с Джеф. Той ѝ каза, че Джеф е мъртъв. И се надяваше противно на всички изгледи, че ще си върне момчето, преди Джеф да възприеме обичаите на апах. Ако Сам беше намерил Джеф през първите седмици или месеци от пленяването му, той знаеше, че Клер щеше да му прости лъжата. А ако не... Техният син и така бе загубен.

Сам никога не бе спирал да търси Джеф, но през последните три години не откри следа от сина си. Клер знаеше, че синът им е погребан в онзи самотен каньон. Сам единствен понасяше товара от знанието, че синът му — ако все още беше жив — бавно, но сигурно се превръщаше в кръвожаден дивак.

Той и Клер не скърбяха заедно, но все пак скърбяха. И мъката продължаваше. Но нямаше да продължи още дълго, ако Сам успееше да изпълни замисленото.

Със златото, което току-що получи от продажбата на сто и четиридесет глави първокачествен добитък Уиндоу Рок, Сам се надяваше да отведе Клер на север в Монтана. Там те можеха да започнат отново в място, където нямаше да има болезнени спомени. Може би той щеше да успее да изтрие някак си, някой ден, трагичният поглед от очите ѝ.

Гласът на младия мъж прекъсна мислите на Сам.

— Историите, които съм чувал за диваците... истина ли са?

Зелените очи на Сам станаха каменни.

— Не знам какво си чул. Вероятно истината е по-лоша.

— Аз ще бъда ли в безопасност тук?

Сам изхъмка.

— В безопасност като всеки друг младок.

Младият мъж се наду веднага при тази обида. Той извади един блестящ пистолет от джоба на самото си.

— Трябва да знаеш, че съм добре подготвен да се защитавам.

— Махни това нещо — каза Сам. — Никога не изваждай пистолет, освен ако не възнамеряваш да го използваш, защото, повярвай ми, тук другите джентълмени ще го направят.

— Сега виж какво, ти... — Младежът беше отхвърлен назад на седалката, когато дилижансът дръпна напред, накланяйки се опасно, като увеличи скоростта по неравния път. Кочияшът сипеше проклетия върху конете и един силен гръм се точно над главите им.

Очите на младежа от Изток се разшириха от ужас.

— Какво беше това? Какво става? — Той започна да се навежда навън през прозореца, но Сам го издърпа обратно вътре.

— Покажи си носа вън от този прозорец и е сигурно, че ще го отнесе куршум.

— Искаш да кажеш, че ни нападат? — Лицето на младежа замръзна в такава учудена физиономия, че Сам се разсмя.

— Ти със сигурност си чел в някой роман, как се напада дилижанс — каза Сам с крива усмивка.

— Разбира се, че съм чел. Но аз никога... аз... Искаш да кажеш, че ни нападат ли?

— Така изглежда.

— Ще ни убият.

Устата на Сам се превърна в решителна линия.

— Няма, ако аз мога да го предотвратя.

Младокът зяпна, когато Сам разви одеялото от седлото на седалката до себе си, за да открие един Колт 45 Пийсмейкър. Сам методично провери оръжието, за да е сигурен, че е заредено и добави един шести патрон на мястото под чукчето, което място обикновено лесно се изпразваше.

След това Сам се прицели през прозореца в един от нападащите бандити и стреля. Той се усмихна мрачно, когато младежът подскочи на една стъпки високо от седалката при шума от гърмежа.

Сам нямаше време да успокоява ужасения млад мъж. Той се концентрира, вместо това, в стрелба по бандата, която ги преследваше. Очите му се присвиха от задоволство, когато един тежък брадат мъж сграбчи рамото си и изостави преследването.

Бандитите изостанаха и не се виждаха, така че Сам трябваше да се покаже навън, за да може да стреля по тях. Дилижансът изглежда се

отдалячаваше от следващата го орда. Той почувства прилив на вълнение, докато осъзнаваше, че щяха да се измъкнат.

Внезапно чу един предупредителен изстрел от кочияша и след това сякаш адът се разтвори. Дилижансът се наклони рязко и Сам нямаше време да се хване за нещо, преди дилижансът да започне се търкаля. Главата му се удари в страничната стена, кракът му се заклеши под седалката и рамото му се блъсна в гърба на младежа, докато двамата бяха блъскани и подхвърляни като камъчета в стомаха на дилижанса.

Когато дилижансът спря, на Сам му трябваше малко време, за да се свести. Ритлите бяха счупени, когато каретата се преобърна и конете бяха избягали. Дилижансът лежеше на една страна и вратата беше отгоре. Рамото му бе контузено, но не изглеждаше да е ранен сериозно. Той се наведе надолу да провери младока и забеляза веднага ненормалния тъгъл, под който беше извита счупената му ръка.

— Можеш ли да се движиш? — попита той.

Младежът изстена.

— Ранен съм.

— Знам, че си ранен. Можеш ли да се движиш?

За негова чест, младият мъж направи един опит и макар и с бяло като платно лице, успя да се изправи на крака. Сам погледна в далечината отгоре през вратата и се разтревожи как щеше да измъкне ранения мъж от каретата. Въпреки, че не бе ясно дали трябваше да излизат. Сам чу шум от приближаващи коне и разбра, че е изгубил своя Колт в суматоката.

Той потърси бързо, но не намери пистолета си, когато чу:

— Вие вътре в дилижанса, излизайте!

— Има един ранен мъж тук — извика Сам в отговор, печелейки време и трескаво търсейки пистолета си.

Секунда по-късно някой отвори вратата на каретата и пъкна вътре дулото на пушка. Намирането на пистолета стана безпредметно. Сега по-нататъшната съпротива беше безполезна. На това разстояние, един малък човек не можеше да спори с пушка.

Когато Змията погледна над ръба на каретата, той видя два беззащитни гълъба, готови да ги оскубят.

— Двама мъже има тук — каза бандитът. — И двамата невъоръжени.

Анабет въздъхна с облекчение. Поне нямаше да има повече стрелба. И без това вече това нападение стана различно от обикновено. Тийг се грижеше за Грайър, който беше прострелян високо в рамото. Тя се отвори от касапницата, която щеше да последва преобръщането на дилижанса. За щастие ритлите се бяха счупили и конете избягаха невредими.

Но кочияшът лежеше прострян на земята със счупен на място врат. Наблизо, Водораслото държеше насочена пушка към въоръжения придружител, чийто нос кървеше. Анабет се изуми, как са могли да оцелеят всички в счупената карета. Но когато двамата мъже бяха извлечени навън, тя разбра, че те не са се отървали от нападението недокоснати.

Първият мъж, който Змията и Уиски извлякоха отвътре, беше очевидно зелен. Никой друг не носеше официален костюм, бяла яка и ръкавели, за да пътува на Запад. Но честно казано, младежът от Изток не създаваше големи неприятности, докато го измъкваха от дилижанса, въпреки че стана едната ясно, че ръката му е счупена.

Лицето му много побледня, докато стана време да извадят и втория мъж, доста по-голям и облечен в дрехи на местен човек, който се присъедини към него до преобрънатата карета. Този мъж трябва да беше Сам Чандлър. Той бе този, за когото Уат каза, че ще носи златото.

Анабет остана върху коня си, както направиха и Буут, Уат Ранкин и Солано. Тя стоеше малко зад другите трима, които разглеждаха двамата мъже от дилижанса.

Уат посочи с пистолета си и каза:

— Горещите!

Западникът се подчини, но младокът изстена каза:

— Аз не мога. Ръката ми е счупена.

— Тогава си вдигни здравата ръка — изръмжа Ранкин, прицелвайки се с пистолета в младежа.

Младият мъж побледня.

Буут се обърна към Ранкин и каза:

— Прибери си пистолета. — Той почака докато Ранкин прибра оръжието в кобура, преди да се обърне отново към двамата мъже, стоящи пред него.

Младокът въздъхна с облекчение, докато стискаше счупената си ръка със здравата.

За мъж, носещ толкова много пари, колкото предполагаше за Сам Чандлър, собственикът ранчо изглеждаше прекалено спокоен, забеля Анабет. И не само това. Чандлър изглеждаше готов и с желание да се изправи и победи каквото препятствие да му се изпречеше. Анабет се надяваше, че Буут няма да го подцени.

— Ти там, — каза Буут на Чандлър, — разкопчей си ризата, кротко и спокойно, и предай колана пари, който носиш.

Анабет видя изненада и после гняв по лицето на Чандлър. Очевидно той се беше надявал бандитите да не разберат, че носи злато.

Фактически, Сам почувства само мимолетно чувство за загубата на новото начало, което му откраднаха. Тази кражба означаваше, че той трябваше да помоли за удължаване срока на заема, който беше получил от едно съседно ранчо. Но беше сигурен, че Уил Риърдън щеше да го разбере. В края на краищата, Уил на драго сърце му даде този заем. Някое количество злато не заслужаваше да се умре заради него. Като сви рамене, Сам започна да прави, както му наредиха.

Планинският въздух бе мразовит в ранната пролет и Сам потрепери, докато измъкваше долнището на вълнената си риза от панталоните.

— Побързай! — каза Ранкин.

И двете ръце на Сам се намираха върху връзките на пояса с парите, когато той погледна нагоре да види бандита, който му извика да бърза. Очите му се разшириха, когато го позна. Почти в същия момент, Сам осъзна, че бандитът разбра, че е бил разпознат. Преди Сам да може да заговори, с периферията на зрението си, забеляза някакво движение.

Младокът посягаше за пистолета си.

Сам наведе вдигнатата си дясна ръка, за да сграбчи китката на младежа и да спре безумното му движение. Той успя само да извика „Не!“, преди да експлодират два изстрела.

Анабет видя цялата последователност на събитията, сякаш се случваха със забавено движение. Когато ръката на младежа се пхна в самото му, тя видя как собственикът на ранчо сграбчва ръката му, за да го спре. Тя беше неподготвена за това, което последва.

Уат Ранкин спокойно и безмилостно застреля двамата мъже.

Младокът падна мъртъв с куршум между очите и нещастният пистолет лежеше наполовина вън от сатенения джоб на ивичестото му

сако, от който той бе започнал да го вади. Собственикът на ранчото не падна веднага, но Анабет бе ужасена, колко бързо петното от кръв се разрасна на гърдите му. След момент, той се стовари на земята.

Анабет скочи от коня си, преди да осъзна какво прави. Сред бандитите настъпи хаос, една какофония от викове и крясъци, която звучеше така, сякаш настъпваше краят на света. Анабет падна на колене до собственика на ранчото и повдигна главата му в скута си. Чандлър не беше мъртъв и устните му се движеха, сякаш се опитваше да говори.

— Моля те, не умирай — молеше се тя. — Моля те, не умирай.

Тя дишаше трудно и смъкна банданата от лицето си, за да може да си поеме дъх. Хватката на Чандлър върху ръкава ѝ я изненада и ужаси. Той се опитваше да я дръпне към себе си. Отначало тя се съпротивляваше, но скоро осъзна през мъглата от мъка и съжаление, че той можеше да говори сам шепнешком. Ако тя искаше да чуе последните думи, трябваше да се наведе долу и да постави ухото си над устата му.

— Глупав — прошепна той. Тя не можа да повярва това, което чува.

— Какво?

— Глупав бях, че се опитах да спася този идиот.

Очите на Чандлър се затвориха и Анабет се страхуваше, че той е мъртъв. Но устата му започна да се движи отново и тя се наведе по-близо, за да може да чуе.

Последните му думи бяха не повече от един шепот:

— Аз те обичам, Клер. Съжалявам. Толкова съжалявам за... Джеф.

Гърлото на Анабет се сви, когато чу думите на умиращия Чандлър. Стомахът ѝ се преобърна, когато осъзна ужаса на случилото се тук. Един мъж беше умрял в ръцете ѝ, обръщайки се към обичните си хора с последния си дъх. Коя беше Клер? Кой беше Джеф? Ужасно беше да се мисли, че този мъж е имал някъде семейство, което никога няма да узнае, че последните му мисли са били за тях.

— Кучи син! — изруга тя. — Върви по дяволите! По дяволите! О, по дяволите! Това не трябваше да се случва.

Тя погледна нагоре и срещна погледа на чичо си, сега пълен със съжаление — и гняв. Собствените ѝ очи се присвиха, когато се

отместиха върху Уат Ранкин. Той не изглеждаше ни най-малко притеснен.

Анабет внимателно положи главата на Сам Чандлър долу на земята и се изправи срещу мъжа, който причини тази трагедия.

Уат Ранкин.

Тя беше разбрала, че той замисля нещо лошо. Виж сега какво се случи! Но тя не трябваше бясно да хвърли думи срещу него. Буут вече го правеше вместо нея.

— Проклет да си, Уат! — каза Буут през скърцащите си зъби. — Казах ти да не убиваш никого!

— Трябваше ли да се оставя, да ме застреля някакъв младок? — попита Уат. — Той си изваждаше пистолета...

Буут изръмжа.

— Той беше един юноша със счупена ръка. Ти можеше да му вземеш играчката пистолет, преди да може да я използва. Нямаше нужда да го убиваш.

Прецених, че ще чуя музика от арфа, ако не направя нещо. Ако на теб не ти харесва, това е дяволски неприятно.

Буут стисна зъби пред липсата на разкаяни от страна на Уат за убийството, или съжаление за неизпълнената заповед. Той се обърна към Мексиканеца върху коня от лявата му страна и каза:

— Вземи колана с парите.

Уат посочи с глава към конника с пушката единственият останал жив от четиримата мъже, които бяха с дилижанса.

— Ами той?

— Вържи го — каза Буут на Водораслото, който пазеше мъжа.

— Ако го оставиш жив, ние всички ще свършим, правейки гаргара на въжето — сопна се Уат.

— Лицата ни са покрити — отговори Буут. — Няма начин той да ни познае.

— Ти току-що ме нарече по име — парира го Уат. — И в случай че не си забелязал, Кид не носи своя бандана.

Анабет забеляза, че конникът с пушката гледа право в нея. Знаейки, че станалото е непоправимо, тя въпреки това си постави отново банданата на лицето. Сега, ако мъжът, който я видя, не бъдеше убит, най-после щеше да има някой, способен да идентифицира един от Бандата Калуун. Ако я хванеха, това можеше да ги доведе до Буут и

останалите от бандата. Но тя не можеше да оправдае убийството на човек, за да осигури собствената си безопасност.

— Моля те, Буут — каза тя. — Не искам повече убийства.

— Вържи го! — изръмжа Буут.

Водораслото погледна от Буут към Уат и обратно, очевидно нерешителен на кого да се подчини.

— Но...

— Аз давам заповедите тук — каза Буут, и...

— Това може да се промени — измърмори Уат.

Всеки един от тях замръзна при това открито предизвикателство на Уат.

Анабет видя как бандитите поглеждаха от Буут към Уат, видя грозните физиономии, които направиха. Те не бяха щастливи от решението на Буут и изглежда, че бяха на страната на Уат. Отначало тя помисли, че бандата ще се изправи срещу Буут тук и сега. Но той ги принуди с поглед да се подчинят, един по един, като дресьор на лъвове в клетка, пълна с по-малко интелигентни, макар и опасни животни.

— Аз казах, че няма да има повече убийства — каза Буут с глас, който можеше да отреже стъкло. Той загледа Водораслото, докато бандитът не започна да увива въжето около ръцете на конника с пушката.

Буут нямаше време да каже повече, защото Солано му връчи колана, пълен със златен прах.

— Мучо динеро, сеньор — каза Мексиканецът.

— Изглежда, че твоят приятел е бил прав за това, че Чандлър носи много злато — съгласи се Буут е нежелание с Ранкин. — Да се махаме оттук. Ще се срещнем в скривалището.

— Почакай! — каза Уат. — Ти ще вземеш всичкото това злато със себе си?

— Аз така правя нещата — отговори Буут твърд глас. — Ако не ти харесва — свободен си да пътуваш.

Ти копеле. Кой казва, че ти...

Анабет направи една крачка към Ранкин.

— Внимавай кого наричаш копеле, мистър.

— Млъкни, Кид! — сопна се Ранкин.

— Ти си един идиот и глупак! — отвърна Анабет.

Без предупреждение, юмрукът на Ранкин полетя и удари Анабет по челюстта. Тя падна назад и се приземи в прахта. Настъпи момент на изумено мълчание, докато бандата осъзнаваше какво се случи.

Момент по-късно юмрукът на Буут влезе контакт с брадичката на Ранкин и най-новият член на бандата се присъедини към Анабет на земята. Буут остана на коня си с ръка близо до пистолета.

— Само помръдни и инч — каза Буут на Ранкин. Дай ми извинение, за да не те убия.

Ранкин остана замръзнал, където беше с героична гримаса върху лицето си.

— Добре ли си, Дете? — попита Буут.

Челюстта на Анабет сякаш щеше да се откачи и тя все още бе гроги, докато се отблъскваше от земята, за да се изправи.

— Добре съм.

— Качвай се на коня си, Дете — каза Буут. — Махаме се оттук.

— Ами златото? — каза Ранкин. Той започна да се изправя, но Буут го закова с поглед, в който се четеше убийство.

— Ще те срещна в скривалището идната седмица, както обещах. Готов ли си, Дете?

— Готов съм.

Буут пришпори големия си тъмен кон в галоп и Анабет бързо го последва със своя, оставяйки другите бандити назад.

— Ела, сеньор — предложи Солано, като подаде ръката си надолу, за да помогне на Уат да се изправи. — Време е да напуснем това място.

— Не още — каза Уат. Той се запрепъва към мястото, където конникът с пушката лежеше вързан на земята. Ранкин извади пистолета си и застреля мъжа в стомаха — рана, която със сигурност щеше да причини една ужасна, бавна смърт. — Сега можем да вървим!

Солано повдигна едната си вежда, но нито той, нито някой от останалите протестира срещу постъпката на бандита. Уат Ранкин беше положително луд. И все пак той бе този, който им каза за златния прах. И обещавахе даже по-големи богатства — по-голям дял от плячката, отколкото получаваха в миналото — само ако се съгласяха да убият Буут Калуун.

Това беше нещо, над което Солано размишляваше сериозно, заедно с останалите от бандата.

Планът се състоеше в това бандата да язди в седем различни посоки, които всички се пресичаха в Санта Фе, така че никой да не можеше да ги проследи. След това те щяха да се срещнат след една седмица в старата барака, за да разделят плячката.

— Преди да си отидеш, — каза Уат, — аз искам да знам дали си готов да признаеш, че Буут Калуун трябва да си отиде.

Ние яздим с него от много години — каза Уиски.

— И къде сте сега? — попита Ранкин. — Когато се присъединих към вас, всички вие играехте карти за пари, за да си купите уиски. Не сте свършили сваятна работа от шест месеца. Ако не беше моята информация, даже нямаше да разберете, че може да се ограби този дилижанс.

— Защо трябва да го убиваме? — попита Змията.

— Защото това е единственият начин да сме сигурни, че той няма да ни пречи по-късно — каза Ранкин. — Или аз водя тази банда, или не. И така, какво да бъде?

— Кога искаш да направим това? — попита Водораслото.

Ранкин се усмихна с вампирската си усмивка.

— Идущата седмица. Когато той донесе златото. — Той разтри челюстта си и каза: — Ще се отървем от Кид по същото време. По този начин, ще делим плячката с двама по-малко. Съгласни ли сме?

Ранкин изгледа всеки един от цялата банда на Буут. Един по един те кимнаха с глава, като камбани, биещи на умряло.

Когато бандитите отпътуваха, Ранкин пришпори коня си и се отправи в тръс към „Изворите на стария кон“. Нещата се подреждаха точно както го бе планирал. Оказа се толкова лесно да обърнеш бандата срещу нейния лидер. Следователно, той разбираше алчността и безцеремонността. Самият той беше алчен и безцеремонен.

Уат възнамеряваше да използва Бандата Калуун за собствените си цели, но смяташе, че те не са важни. В края на краищата, той не искаше никой да се мотае около него по-късно и да свидетелства, че бандитът Уат Ранкин и онзи уважаван гражданин и добър съсед, Уил Риърдън, са един и същ човек.

3

Буут изобщо не се тревожеше за бандитите. Първата му грижа, докато той и Анабет се отдалечаваха в галоп, беше да се увери, че никой не ги преследва. Той пазеше Скъпоценната долина в тайна, защото се нуждаеше от място, където Анабет можеше да е в безопасност, облечен като жена. Така той се върна обратно и насочи конете през леглата от черна лава, известни като обсидиан, по които нямаше да останат следи от подковите, преди да се насочи отново към долината.

Но мислите му в действителност не бяха фокусирани върху прикриването на следите им. То сега бе много загрижен за това, какво да прави Анабет, след като бандата уби двамата пътници остави един жив свидетел, който можеше да я разпознае — макар и като момчето Кид Калуун.

Това променяше всичко.

Законът сега щеше да ги преследва и нямаше да има почивка за никой от тях. Може би най-после беше дошло времето да се помисли за онова ранчо в Колорадо, за което Анабет мечтаеше непрекъснато.

По времето, когато навлязоха в студения, тъмен тунел, отвеждащ в Скъпоценната долина, Буут вече бе решил какво да прави. Дните им с Бандата Калуун приключваха. Със златото от това нападение той и Анабет можеха да започнат отначало. Буут даже можеше да спре в Санта Фе на път за Колорадо, за да види дали Сиера щеше да поиска да тръгне с тях. Но първо трябваше да си уреди сметките с Уат Ранкин.

Когато излязоха от тунела в долината, слънцето моментално заслепи Буут. Когато зрението му се приспособи към ярката светлина, той видя каменната къща, която построиха с брат си преди тридесет години. Тя стоеше облежната до една скала, висока петдесет стъпки. Зад къщата имаше пещера, достатъчно голяма, за да побере няколко коня. Един извор в пещерата ги снабдяваше с прясна вода, което им спестяваше необходимостта да се излагат навън на опасността от стрелба, от която и да е точка в долината.

Отвъд къщата, в самата долина, дивите мустанги на Анабет пасяха до колене в сочната трева. Един поток, водещ началото си под скалната стени от едната страна на долината, завършваше пътя си в езерото от другата страна. Това беше идеалното скривалище за един бандит. То щеше да му липсва.

— Съжалявам, Буут. Трябваше да обърна повече внимание на това, което правя. Аз даже не усетих, че съм си свалила банданата.

Буут слезе от коня си и го завърза за перилата на къщата.

— Това сега е свършено.

Анабет се приземи до него.

— И трябваше да си държа устата затворена пред Ранкин.

Очите на Буут бяха разтревожени, когато се пресегна и хвана брадичката ѝ, която вече започваше да посинява и почернява.

— Аз не мисля, че до днес съзнавах добре какви рискове поемаше ти през цялото това време. Ами, ако шапката ти беше паднала, когато Ранкин те удари, Дете? Ако другите бяха разбрали, че си момиче?

— Те не разбраха.

— Защото имаше късмет.

— Аз знам, че трябваше да си отрежа косата, когато тръгнах с бандата. Но... — Как можеше тя да обясни, че отрязването на косата ѝ щеше да бъде като отрязване на последното нещо, което я правеше жена? Тя не може да го направи. Буут беше прав. Чист късмет си беше, че тя успя да запази тайната си толкова дълго време.

— Какво ще стане сега? — попита тя. — Искам да кажа сега, когато могат да ме разпознаят. — Анабет си представяше, че ще трябва да прекара остатъка от живота си в долината.

— Отиваме в Колорадо.

Очите на Анабет се разшириха. Тя се страхуваше да повярва, че мечтата ѝ в края на краищата щеше да се осъществи.

— Наистина ли? Нали не ме лъжеш, Буут?

Буут сложи ръка на рамото ѝ.

— Не искаш ли да отидем?

— Разбира се, че искам. А ти?

Буут се ухили с чаровната си усмивка.

— Да, Дете.

— Кога?

— Веднага, след като се срещна с бандата за последен път.

Подозренията на Анабет относно намеренията на Ранкин бяха потиснати от вълнението ѝ за предстоящото заминаване в Колорадо. Тя не можеше да спре да мисли за това. Буут изглеждаше ентусиазиран като нея. Единственият облак на хоризонта ѝ беше знанието, че никога нямаше да види Уолф отново.

През този следобед тя изгради могила от камъни върху скалите, която можеше да се види на мили разстояние и щеше да уведоми Уолф, че иска да говори с него. След два дни, докато тя разресваше коня си, той я повика от мястото сред скалите, където се криеше.

— Преследван Елен. Аз съм тук.

Анабет откри Уолф по звука на гласа му и остави животното, за да се присъедини към него.

— Толкова съм щастлива, че дойде! Страхувах се, че няма да успееш, преди да замина за Колорадо.

— Ти напускаш долината?

Анабет кимна утвърдително. Тя се пресегна и взе дланите на Уолф.

— Буут накрая се съгласи да отидем в Колорадо. Ще имаме ранчо там. И аз няма да бъда повече бандит. Ще заживеем като нормални хора, ще имаме приятели и ще посещаваме партита. Аз ще нося рокли и най-после ще стана дама.

— Аз не искам да заминаваш — каза Уолф. Радостта на Анабет секна от резкия му глас.

— Трябва да замина — каза тя. — Има човек, който може да ме разпознае като един от бандитите, които ограбиха дилижанса. Имаше убити и властите ще ме преследват сега. Аз нямам никакъв избор.

— Ти можеш да дойдеш и да живееш с мен в моето село.

Тя повдигна недоверчиво вежди.

— Като твоя приятелка?

— Като моя жена.

— Аз не мога... Аз не... Не, Уолф. Това никога няма да стане.

— Защо не?

Анабет беше пряма.

— Аз не искам да бъда твоя жена.

Клепачите на Уолф се спуснаха и скриха очите му, така че Анабет не можа да види в тях неговата реакция на отхвърленото от нея

предложение. Но дланите му болезнено стиснаха нейните.

— Аз никога няма да те забравя, Уолф. Никога. Ти си най-добрият приятел, който някога съм имала.

Уолф стоеше там стоически, докато единствената личност, която някога истински го ценеше като човек, му обясняваше защо не можеше повече да остане част от неговия живот. През ума му премина спомена за първата им среща преди тринадесет години. Това стана в деня, в който той се бори за първи път с Ръмжащата Мечка.

Двамата младежи апах се извиваха на земята и потната им плът се покриваше с тънък слой прах, докато първо единият, а после другият се оказваше отгоре. Сключили тела в смъртоносна схватка, те се удряха, ритаха и хапеха един друг битка, в която не съществуваха цивилизовани правила. Петте момчета апах, заобиколили противниците, ги насърчаваха с гърлени викове, подтиквайки любимеца си към победа.

— Хо, Ръмжаща Мечко!

— Той е твой, Ръмжаща Мечко!

— Използвай зъбите си, Ръмжаща Мечко!

Там нямаше никой, който да вика името на Уолф. Да го окуражи. Да се надява, че той ще спечели.

Но Уолф не беше прекарал четиринадесет години като изгнаник сред своя собствен народ, без да придобие една твърда черупка, която го предпазваше от подобни неприятности. Той не се нуждаеше от ободрителните викове на другите, а погледна вътре в себе си и намери силата, за да победи прага си.

Скоро стана очевидно, че Ръмжащата Мечка, макар и с две години по-възрастен, по-висок и по-едър от съперника си, започваше да губи. Уолф беше по-силен, по-подвижен, с по-бързи крака. Тълпата, заобиколила двамата противници, застина в мълчание, когато Уолф притисна към земята Ръмжащата Мечка. С косматата си ръка Уолф натисна гърлото на по-голямото момче и беше готов да го задуши до смърт.

Двамата младежи се гледаха един друг с оголени зъби и накъсано дишане; телата им бяха разкъравани от драскотини и охлузвания при борбата върху каменистата земя.

— Вземи си думите обратно — заповяда Уолф.

— Няма! Ти си брат на Койота.

Уолф изсъска остро при тази повторна обида. Той прекъсна дъха на другото момче и гледаше с безжалостни черни очи как Ръмжащата Мечка започна да посинява. И не отпусна хватката си, когато тялото на по-голямото момче се загърчи в смъртоносни конвулсии под него.

Внезапно, някой сграбчи Уолф за раменете и го издърпа от противника му.

— Спри! Какво правиш там?

Уолф отстъпи с разкривено, диво лице и тялото му се приготви за отбрана.

Но бащата на Ръмжащата Мечка, Жълтата Риза, не му обърна внимание. Той изправи сина си на крака и каза:

— Ела. Време е да вървим на лов.

Жълтата Риза се обърна към петте момчета, които наблюдаваха битката и каза:

— Вървете си във вигвамите. Бащите ви също ви очакват за лова.

С червено от срам лице поради поражението си от Уолф и все още тежко пълнейки с въздух изгладнелите си дробове, Ръмжащата Мечка отмина изгнаника с пълни с омраза очи. Другите момчета го последваха и Жълтата Риза вървеше последен.

Уолф остана да стои сам. Както ставаше винаги. Както се страхуваше, че ще бъде винаги. Неговата майка, Нощното Пълзене, беше спала с много мъже, така че той нямаше баща, който да го признае за свой син. Нямаше баща, който да го научи на нещата, необходими за едно момче. Как да си прави оръжията. Как да ловува. Как да краде коне. Как да убива врага си.

Така че Уолф бе наблюдавал, слушал и се учеше сам. Той стана по-добър, по-силен, по-пъргав по-безмилостен. И все пак това не му осигури приемането като свой от другите. Те не го поканиха да участва в лова. Но той въпреки това щеше да отиде. Сам. И ще се върне с по-голям елен от всички останали.

Уолф взе лъка, стрелите и ножа си от вигвама, в който живееше сам. Отби се във вигвама на майка си и каза:

— Отивам на лов. Довечера ще ти донеса месо за гърнето.

Нощното Пълзене само кимна. Тя знаеше за битката, която синът ѝ е спечелил, за да получи уважението на племето. И правеше каквото може, та да му помогне. Тя не се хвалеше със способностите на сина си като ловец. Но щедро споделяше месото, което Уолф ѝ носеше,

както и кожата, рогата, а и другите деликатеси от жертвата с другите жени, чиито съпрузи, или синове нямаха такъв успех в лова.

Уолф яхна едно от понитата си — той вече беше откраднал няколко от белите хора — и потегли ѝ противоположна посока на останалите ловуващи бойци и синове. Веднага щом последният вигвам изчезна от поглед, той пришпори понито си и го пусна да тича в галоп.

Но независимо колко бързо яздеше Уолф, той не можеше да избяга от това, което представляваше. Скоро възпря препускащото пони и то заситни в тръс, а после закрачи бавно. Почти незабавно Уолф забеляза следите на един елен. Той беше голям и момчето си спомни обещанието си да се върне с най-големия трофей от лова.

Той съсредоточи цялото си внимание в преследването на елена, който следваше една тясна, камениста пътека, обикаляща нагоре около един висок връх. Пътеката дотолкова се стесни, че единият крак на Уолф увисна опасно над пропастта. Сърцето му биеше лудо, когато накрая пътеката се разшири. Той замръзна на място пред откритието си.

Еленът беше забравен. Под него и простирайки се надалеч се намираше една овална долина покрита със сочна трева. От това, което можа да види, тя бе заобиколена напълно от невероятно високи каменни стени. Той не успя да забележи друг път за и от долината, освен този, по който дойде. Нито пък видя никакви следи от хора.

Тук, тогава, щеше да бъде неговото убежище. Негово собствено място, където можеше да идва и да бъде сам, и където кармата на раждането му нямаше да го последва. Той пришпори понито си заслиза надолу по тясната еленова пътека, отвеждаща в долината.

За радост на Уолф, един поток прекосяваш цялата долина. Той проследи искрящата вода до мястото, където потокът се вливаше в голямо езеро под сянката на върха. И там при езерото той откри, че неговата долина не беше така безлюдна, както помисли отначало. Някой плуваше в езерото.

Той не се показва на открито и с изумление разбра, че това бе едно бяло дете, едно момиче. Очите му бързо огледаха пак долината. Тя не можеш да живее сама тук. Трябваше да има и други бели мъже. Той усети, че се разгневява. Вече бе обяви долината за своя, само за да открие сега, че някой друг я е открил преди него.

Но това можеше да се поправи.

Момичето в езерото беше дете на не повече от шест, или седем години. Независимо от това, той се приближи предпазливо към нея. Не искаше тя да заплаче и да предупреди останалите, които сигурно живеяха в тази долина с нея.

Той не можа да не се възхити на грациозността и удоволствието, с които тя плуваше. Можеше да я чуе как се смее даже от скривалището си сред скалите. Разбра, че не искаше да убива един такъв свободен дух. Но това го поставяше пред труден избор.

Трябваше ли да я плени и отведе обратно в селото си? Обикновено апахите не държаха жени пленници, защото те бяха безполезни. И особено с това дете щеше да е така. Без да има ясен план в главата си, той реши да я доближи.

За негово учудване, самотното момиче излезе от водата веднага, щом го видя. Тя стоеше там с капеща от тялото ѝ вода, облечена само в тънки бели гащички до коленете и напълно безстрашна. Тя даже го заговори на езика на белия човек.

— Здравей. Кой си ти? — попита тя.

Разбира се, той нямаше представа какво казва тя. И се изуми още повече, когато момичето му протегна ръка за добре дошъл. Несигурен, той се поколеба.

Тя отпусна ръката си и заговори отново.

— Казвам се Анабет Калуун. Ти апах ли си? Чичо ми Буут каза, че апахите са лоши. Но ти не изглеждаш лош. Разбираш ли ме?

Момичето очевидно осъзна, че той не разбира и дума от това, което тя казва, защото започна да си помага с жестове, докато говореше. Тя посочи с ръка цялата долина и после към далечния ѝ край, където той сега можа да види, след като тя му показа, една каменна къща, в каквито живеях белите хора.

— Аз живея тук в Скъпоценната долина с баща ми и чичо Буут. Татко го няма сега в долината, защото работи в мината „Двама братя“. Той вече открил малко злато, но се надява да намери много и да стане богат някой ден. Чичо ми Буут е долу къщата. Ти искаш ли да вечеряш с нас?

Когато тя се пресегна за ръката му, Уолф си издърпа. Това беше за първи път, когато някой обръщаше приятелски към него. Той продължаваше да я зяпа. И тя продължи да говори.

— Наблизо ли живееш? Искаш ли да станем приятели? Аз бих искала да си имам приятел. Буут е смешен понякога, но невинаги иска да си играем. Искаш ли да си поиграем сега?

Тя отново се пресегна и Уолф заинтригуван остави да хване ръката му. Секунда по-късно тя го спъна и той полетя към езерото.

Уолф изскочи от водата, готов за убийство само за да открие, че тя го сочи с пръст и се смее.

— Буут ме научи как да правя това. О, смешно беше като те гледах как летиш!

Достойнството на Уолф бе болезнено засегнато при падането и той бързо се огледа наоколо, да се увери, че никой не е видял как това мъничко дете го просна във водата. Той, който победи Ръмжащата Мечка, беше спънат от едно дете! Уолф гледаше момичето — източникът на неговото унижение.

Тя стоеше там, усмихвайки се надолу към него и го викаше със смеещите си сини очи да се присъедини към нея в смеха от закачката, която направи. После тя протегна ръка, за да му помогне да излезе от водата.

Уолф откри, че е напълно очарован. Отначало плахо, а сетне с цялото си сърце той се усмихна в отговор. В този момент се роди една безвъзвратна, нерушима приятелска връзка.

Уолф се измъкна от езерото и седна с кръстосани крака върху камъка до водата, потупвайки земята до себе си, за да покаже на момичето къде да седне.

Тя бързо се настани долу до него и започна да бърбори отново. За пръв път той й заговори на езика апах.

— Аз ще те нарека Преследваният Елен, защото това правех, когато те намерих — каза той. — Ще бъда твой приятел. Но ти не трябва да казваш за мен на хората, с които живееш. И аз също ще запазя приятелството ни в тайна.

Искаше му се да може да каже на някого за Долината. Това беше такова великолепно откритие! Но щеше да е невъзможно да го обясни на майка си — или на който и да било друг — че е станал приятел с едно бяло момиче. И без това предостатъчно го подиграваха. Също така не желаше никой друг да идва тук. Това специално място принадлежеше на него и на детето, с което се сприятели.

Те разговаряха, докато слънцето започна да залязва и тогава момичето се изправи и се опита още веднъж да го накара да отиде с нея до каменната къща в другия край на долината.

— Аз не мога да дойда, Преследван Елен. Трябва да се върна в селото си. Но ще дойда пак — обеща Уолф.

Със знаци, жестове и няколко думи, на които вече се бяха научили един друг, те направих всичко възможно, за да се уверят, че ще се срещнат тук през друг ден. От далечния край на долината някой извика момичето:

— Алооооо, Анабееееет. Къде си?

— Трябва да тръгвам — каза момичето. — Ще бъда тук утре. Ще дойдеш ли пак?

— Ще дойда.

Когато тя си отиде, Уолф яхна понито си започна дългото обратно изкачване вън от долината.

Същата вечер, когато той се завърна в селото без никакво месо за гърнето на майка си, Уолф не обърна внимание на подигравките на Ръмжаща Мечка. Той даже не забеляза и дразнещите забележки на приятелите на Ръмжащата Мечка. Обърна се студено, гледайки ги с тъмните си очи, които ги предизвикваха да направят най-лошото, на което бяха способни.

Това, че Преследваният Елен го прие безрезервно, донесе една дългоочаквана утеха за нараненото му сърце. В селото можеха да се отнасяха към него с презрение и да го държат на разстояние. Тяхното отношение не го засягаше вече толкова много, защото Уолф разбра, че не е повече сам.

Обаче сега Преследваният Елен му каза, възнамерява да замине завинаги.

— Ти не можеш да напуснеш това място, Преследван Елен. Ти не можеш да ме оставиш.

— Ти не можеш да ме спреш, Уолф.

— Ще видим.

Анабет чу възбудата в гласа на Уолф — и неговата решителност — но тя не притежаваше успокоителни думи, които да изрече.

— Ти ще ми липсваш, Уолф.

— Аз ще дойда пак — каза ѝ той. — Когато размисля над това, което ти каза. — Когато измислеше начин да я убеди да остане.

— Аз няма да променя решението си — предупреди го тя. — Ще замина. Нямам никакъв избор!

Анабет се отдалечи, неспособна да понася повече стоическия поглед върху лицето на Уолф. Те бяха приятели достатъчно дълго време и тя го познаваше достатъчно добре, за да разбира колко дълбоки са чувствата му. Той щеше да се върне. Уолф никога не казваше това, което не мисли.

През следващата седмица, Анабет не можеше да отхвърли страха, че нещо можеше да се случи, което щеше да унищожи нейната мечта за нов живот с чичо ѝ в Колорадо. И тя си припомни подозренията си за Уат Ранкин. На сутринта, когато Буут щеше да се срещне с бандитите, Анабет се събуди сигурна, че не бива да оставя чичо си да се изправи сам срещу Ранкин.

Тя извика Буут от спалнята си, но той не отговори. Когато изтича боса по дървения под през стаите откри, че Буут вече е излязъл. Той беше оставил една бележка за нея.

Скъпо Дете,
Аз взех малко злато за бандата и оставих останалото
в друго безопасно място. Ще се върна веднага, щом мога.
Не тръгвай след мен!

Буут

Само две секунди Анабет размишляваше над възможността да чака в долината завръщането на Буут. След това тя се облече колкото можа по-бързо, оседла коня си и препусна към бараката, където Буут трябваше да се срещне с бандата престъпници. Предчувствията ѝ се засилваха все повече, докато приближаваше мястото на срещата. Нещо щеше да се случи. Конят ѝ се умори, но тя го пришпорваше да бърза. Времето за мечтата ѝ изтичаше.

Когато наближи бараката, Анабет можа да чуе гневни гласове. О, Боже, моля ти се! Нека да не е твърде закъсняла!

Тя скочи от коня си и се скри сред скалите, заобикалящи бараката. Всички членове на бандата се виждаха ясно. Освен Уат Ранкин. Къде по дяволите беше той?

— Какво те забави толкова много! — възклик Змията към Буут.
— Ние чакаме тук от часове.

— Надявам се, че никой шпионин не ни търси каза Тийг. — И че си се измъкнал чист.

— Къде е златото? — попита Грайър.

— Ранкин със сигурност знаеше за какво говори — каза Тийг, потривайки ръце. — Добре е, че се разбрахме с него в Санта Фе.

— Къде е Ранкин? — попита Буут. — Аз имам нещо да му казвам.

— Тук. — Ранкин се появи на прага на бараката със затъкнати палци в колана си. Устните му бяха извити в усмивка. — Говори, Буут. Аз слушам.

— Аз казах да няма повече убийства. И го реших. Събирай си нещата, Ранкин, и изчезвай оттук.

Чуха се звуци на протест от останалите шестима бандити, събрани на група пред бараката. Буут ги гледаше мълчаливо.

— Двама мъже бяха застреляни и Ранкин е отговорен за това. Дотогава, докато аз съм шефът, аз ще издавам заповедите, а вие ще ги изпълнявате.

— Значи може би ти не трябва повече да си шефът — каза Ранкин.

Буут усети как космите върху ръцете му настръхват. Дланите му се плъзнаха надолу, където двата пистолета със седефени дръжки лежаха в кобурите. Погледът му се местеше от едно лице на друго в групата мъже пред него.

— Някой от останалите мисли ли така?

Грайър и Тийг изглеждаха объркани. Езикът на Змията се подаде, за да обlige устните му. Уиски отпи от каната на рамото си. Водораслото бе закашля. Очите на Солано избегнаха погледа му.

Погледът на Буут се плъзна обратно върху русокосия мъж на прага. Там се криеше истинската опасност. Той можа да я почувства. Както вълците, които се нахвърлят върху своите, той можеше да бъде разкъсан от същите мъже, които яздеха с него.

— Смяташ да ме застреляш ли, Ранкин? — попита Буут.

Уат отдръпна дясната си ръка от револвера.

— Не бих помислил за такова нещо, Буут. Между другото, къде е Кид? Мислех, че ще бъде с теб.

— Изобщо не е твоя работа къде е Кид — отговори Буут. Той гледаше в очите на Ранкин, но в тях не можеше да се прочете нищо от това, което мислеше престъпникът. Обаче почувства още по-силно опасността.

— Ще разделиш ли това злато сега? — попит Уиски?

Имаше нещо в очите на Уиски, просто един кървав проблясък, който предупреди Буут в каква голяма опасност се намираше.

— Само ме оставете да извадя златото и... Буут се обърна небрежно с гръб, сякаш не усещаше тракащите зъби на зверовете, които го заобикаляха. Едно движение до ъгъла на барака привлече погледа му и го разсея за момент. *Анабет!*

Буут изръмжа и залитна напред, когато един куршум го удари в гръба. Той успя да обърне глава и видя револвера в ръката на Ранкин.

Не успя да извади колтовете си от кобурите, защото преди това беше прострелян в лявата ръка от Змията и в дясната от Солано. Преди да може да помръдне ранените си крайници, Грайър и Тийг измъкнаха пистолетите му със седефени дръжки от кобурите и ги хвърлиха в храстите. Сега Буут намираше напълно във властта на бандата.

— Свършиха дните ти на водачество в тази банда — каза Уат. — Но ако искаш да живееш, по-добре ни кажи къде е Кид.

— Забрави за това.

— Той сигурно е в онази тайна долина — предположи Водораслото.

Жълтите очи на Уат се присвиха.

— Тогава може би е по-добре да ни кажеш къде се намира тази долина, Буут.

— Не.

— Пуснете му няколко куршума в коленете — каза Уат на Грайър и Тийг. — Може би това ще му каже, че сме сериозни.

Анабет се свиваше при всеки изстрел и прехапа долната си устна до кръв, за да не извика. Цялото й тяло трепереше от възмущение. Очите й се напълниха със сълзи. Даже, ако Буут оживее сега, той най-вероятно щеше да е сакат и никога повече нямаше да ходи. Когато тя погледна отново, чичо й лежеше настрана върху верандата, стиснал краката си над коленете. Той изстена веднъж от болка и после замлъкна.

Анабет помисли да изскочи от храстите и да започне да стреля. Тя беше бърза като светкавица с револвера, но щеше ли да се справи със седмината, преди някой от тях да я уцели? Отговорът на този въпрос, беше не. И ако я убиеха, това нямаше да помогне на Буут.

— Къде е Кид? — настояваше Уат.

— Върви по дяволите — каза Буут. Той гледаше бандитите, които му бяха приятели, но погледът му срещна безжалостни очи.

Ранкин стъпи с ботуша си върху едното осакатено коляно на Буут и каза:

— Говори.

— Ти си един с жълто по...

Ранкин натисна с цялата си тежест върху раненото коляно и Буут изпищя от болка. — Имаш един последен шанс да говориш — каза Ранкин.

— Ти можеш да ме убиеш, но Кид ще те намери — успя да каже Буут. — Аз не бих заложил пукната пара за живота ви, когато той разбере какво сте направили.

Буут гледаше как бандитите се размърдаха нервно, видя и потта, която ги изби, докато тревожно пристъпваха от крак на крак. Искаше му по някакъв начин да предупреди Анабет, да остане скрита. Той вече беше мъртъв човек, както и да погледнеше на това. Нямаше смисъл да убиват нея. Той дяволски се надяваше, че тя нямаше приеме толкова навътре приказките му за отмъщение. Тези думи целяха да попречат на бандата да тръгне след нея, за да може тя да избяга. Той съжаляваше, че не й каза точно къде е скрито златото. Може би, с малко късмет, тя и така щеше да го намери и да замине за Колорадо.

— Довършете го! — каза Ранкин.

Анабет наблюдаваше с ужасен поглед как Водораслото и Уиски изстреляха още два куршум в Буут. Ясно беше от неговите стонове и по начина, по който тялото му се отпусна, че това бяха смъртоносни рани.

Анабет! Махай се по дяволите оттук! Бягай!

Това предупреждение прозвуча в главата на Буут и то никога не бе изречено, защото мускулите на пълното му с куршуми тяло се отпуснаха и изпънаха на земята.

Анабет отстъпи назад и се скри зад бараката. Стомахът ѝ се свиваше в спазми. Буут беше мъртъв! И тя не можа да направи нищо,

за да го спаси.

Свлече се на земята и прегърна коленете скрита от храстите в основата на бараката. Може би, ако не беше дошла тук, чичо ѝ още щеше да е жив! Тя отклони вниманието му с появяването си момент преди Уат Ранкин да го застреля в гръб. Може би, ако вниманието му бе останало концентрирано върху Ранкин...

Но Анабет знаеше дълбоко в себе си, че Буут нямаше шанс срещу Ранкин. Не съществуваше защита срещу този тип жълтокоремести помияри, които застрелваха човека в гърба.

Може би, в този първоначален момент, ако тя беше извадила пистолета си, можеше да помогне на Буут със стрелба да си пробие път. Но шокът и страхът я бяха сковали, докато стана твърде късно. Докато разумът ѝ каза, че само щяха да я убият, ако се опиташе да му помогне.

Анабет почувства как едно ридание се надига в гърлото ѝ и тя го потисна. Ако издадеше само един-единствен звук, бандитите със сигурност щяха да я открият. Тя притисна лице към коленете си и притаи дъх. Молеше се те да не открият присъствието ѝ.

— Хей! Той не носи колана със златото — извика Змията.

— Виж в торбите на седлото му — каза Ранкин.

— Тук има съвсем малко, сеньор — каза Солано, връчвайки торбите на Ранкин.

— Какво по дяволите е това?

Анабет чу възмущението и объркването на бандитите в ужасните им викове, когато те разбраха, че Буут е донесъл със себе си само една нищожна част от златото.

— Трябва да намерим Кид — каза Ранкин. — Той знае къде е златото.

„Но аз не знам!“ — осъзна Анабет.

— Ние не знаем къде да търсим Кид — призна Уиски. — Буут отнесе тайната на онази долина със себе си в гроба.

Ранкин изруга отново.

— Тогава трябва да се пръснем и да я търсим. Даже ако не успеем да открием долината, Детето ще трябва да се появи рано или късно. И когато това стане, ние ще го чакаме.

Анабет се сви в толкова малко пространство в колкото можа, когато бандитите препуснаха конете си покрай нея. Тя изчака няколко

минути преди да застави треперещите си крака да се изправят и още няколко минути, преди да може отиде при чичо си.

Буут лежеше на верандата в локва кръв. Тя закри устата си с длан, за да потисне гаденето, което отново се надигаше. Клекна до него, уплашена да го докосне, защото той бе ранен на толкова много места.

— Буут.

Анабет беше толкова сигурна, че чичо мъртъв, че възкликна, когато очите му се отвориха.

— Буут! Ти си жив! — Сърцето ѝ подскочи от радост, която бързо се превърна в ужас, когато понечи да хване ръката му и вместо нея напипа разкъсана плът.

— Буут, ти имаш нужда от лекар.

— Лекар не — прошепна той. — Твърде късно е това.

— Не говори така! — Анабет взе в дланите, здравата ръка на Буут и я допря до бузата си. Буут не можеше да умре! Той беше единственият ѝ останал роднина.

Анабет видя отчаянието в очите на чичо си съзнанието, че краят е близо. Лицето на Буут има пепелносив цвят и дишането му бе повърхностно. Чичо ѝ беше прав. Твърде късно, за да може дори да му помогне с каквото и да било.

— Аз толкова съжалявам, Буут.

— За какво?

— Защото се намирах там, където не трябваше да бъда. Ако не те бях разсеяла...

— Грешката не беше твоя, Дете. Това, което стана, щеше да се случи независимо дали ти бе тук, или не. — Той видя разочарованието и загубата на невинността в очите ѝ. — Ти вземи златото и иди в Колорадо. Чуваш ли ме? Махай се оттук колкото можеш по-бързо.

Очите му изгубиха блясъка си и Анабет усети как я обзема паника при мисълта, че той нямаше да живее още дълго.

— Внимавай за Ранкин — прошепна Буут. Сълзите в очите на чичо ѝ я уплашиха.

— Аз ти обещавам, че те ще страдат за това, което ти направиха, Буут. Всеки един от тях. Особено Ранкин. Кълна се в това, Буут! Кълна се!

— Не, Дете! Ти трябва да избягаш! — Един болезнен стон се откърти от гърлото му.

— Буут? Какво мога да направя аз? Как мога да ти помогна?

Той сграбчи ръката ѝ и тя се наведе надолу, поставяйки ухото си до устните му. Той ѝ прошепна нещо, думи, които нямаха смисъл.

— Какво каза? Аз не разбирам.

Той ги прошепна отново. Същите безсмислени слова.

Тя искаше да го разтърси. Изглеждаше толкова важно за него тя да разбере, но нямаше никакъв смисъл в това, което казваше.

— Буут, аз не разбирам!

— Дете...

Анабет още го гледаше, когато разбра, че мъртъв. Очите му станаха стъклени. Гръдният кош повече не се повдигаше и спадаше. Пръстите му се отпуснаха в ръката ѝ.

— Не! — Анабет не приемаше неговата смърт. Моля те, Буут! — Тя почувства мъка, която бе твърде болезнена, за да се понесе. — Неееее!

По-късно Анабет не можеше да си спомни как е прекарала следващите няколко часа. Тя претърси храстите, докато намери двата револвера Буут със седефени дръжки. Щеше да използва собственото му оръжие, за да осъществи отмъщението, в което се закле.

Някак си, успя да качи Буут на коня му и го върне обратно в долината. Там изкопа трап зад каменната къща и погребва чичото до баща си, покривайки гроба с камъни, за да го отбележи добре.

Тя седеше до гроба на Буут, отказвайки да предаде на мъката си и вместо това лелееше желанието за отмъщение. Бандит или не, чичо ѝ не заслужаваше такава мрачна смърт. И за какво? За едно ковчеже злато, което Анабет не можа да намери след много щателно претърсване на долината. Тайната на Буут умря заедно с него.

Анабет се закле, че Уат Ранкин и останали от престъпната банда на Буут ще платят за предателството си. Тя нямаше да се обърне към закона. Властите само щяха да са щастливи да се отърват от още един престъпник в нейно лице. Така имаше нужда от стратегия, от някакъв хитър план, за да отмъсти за убийството на чичо си.

Отговорът я осени като проблясък на светкавица в планинска буря. Рязко очертан, забележителен и абсолютно прекрасен в простотата си.

Бандата на Буут щеше да търси Кид Калуун. Но те не знаеха нищо за Анабет. Най-после тя можеше да осъществи мечтата си да стане дама. Щеше да се скрие в Санта Фе като хубавата малка Анабет „Смит“ и да наблюдава действията на бандата. После, когато те най-малко го очакваха, Кид Калуун щеше да се появи и да изсипе отгоре им отмъщението за смъртта на чичо си.

4

— Моля пуснете ме да мина. — Клер Чандлър вдигна брадичка, когато срещна грубия поглед на каубоя, застанал на прага на магазина на Съливан. Тя би трябвало, остане в ранчото, докато Джейк пристигне. Трябваше да помисли по-добре, преди да предприеме сама пътуването до „Изворите на стария кон“. Но тя вече беше изпратила отчаяното съобщение в Ел Пасо преди две седмици, а в още нямаше и дума от брат й. Написа телеграмата си ясно и точно:

Сам е убит. Златото откраднато. Нуждая се от помощ
да спася Уиндоу Рок.

Клер

Защо Джейк не отговори? Клер нямаше да може още дълго да се справя сама с мъже като този, застанал на пътя й.

— Вие ще имате нужда от помощ с този пакет, госпожо Чандлър — изръмжа каубоят, като се пресегна да го вземе.

— Мога да се справя. — Клер здраво стисна платнената торба, която съдържаше пет паунда кафе, три банки с праскови и десет кутии с патрони 45 калибър. Тя очакваше неприятности в Уиндоу Рок.

Клер не се заблуждаваше, че който и да е от мъжете, които доближаваха една скърбяща вдовица с предложения за брак, можеше да е поне малко заинтересован за нейното бъдеще. Те искаха ранчото. Уиндоу Рок беше едно първокласно парче земя, разположено в близост до най-добрата Юда в западно Ню Мексико.

Най-лошият от всички тях бе Уил Риърдън. Как можаха тя и Сам така да сбъркат с този човек! Кито най-близък съсед, Уил първи се появи, за да поднесе съболезнованията си, след като научил за смъртта на Сам. Когато тя се обърна с лице към него, търсейки утеха, той я погледна в очите и каза, че ще е щастлив да се омъжи за нея и да забрави за заема, който му дължаха за Уиндоу Рок. Тя избегна да

отговори на предложението му, изтъквайки мъката си като причина. Той си отиде тогава, но тя знаеше, че ще се върне.

Клер преглътна мъчителната буца, задръстила гърлото ѝ. Тя се беше надявала, че лешоядите ще почакаят малко, преди да започнат да кръжат. Не можеше да понесе загубата на Сам. Едвам бе започнала да се възстановява от загубата на сина си.

Всеки божи ден, тя преживяваше отново спомена за последните моменти, през които видя Джефри жив. Синът ѝ изглеждаше толкова доволен, седнал върху понито до баща си. Една широка усмивка грееше през цялото му лице. Той носеше червена памучна риза със седефени копчета, черни джинси и блестящи черни ботуши — всичките подарък за рождения му ден.

Мъничкият ѝ син с русата си до бяло коса, подпъхната под една шапка, която бе твърде голяма за него, гордо препусна с баща си — и никога не се върна.

Странно беше как тя можеше да си спомни всеки детайл от облеклото на Джефри — и нищо от дрехите на Сам в този ден, когато синът ѝ напусна Уиндоу Рок за последен път.

О, Боже! Само ако можеше да преживее този ден отново! Сам, Сам! Аз те обичах някога. Съжалявам, че не те целунах за довиждане. Съжалявам, че те обвинявах за загубата на Джеф. Съжалява, че се обръщах с гръб към теб в леглото. Съжалявам, че ти умря мислейки, че те мразя. Толкова съжалявам!

Торбата почти се изплъзна от ръцете Клер. Тя успя да я хване до бедрото си. Каубоят беше бърз, за да я хване, както и нея. Клер се постара да изгони отчаянието от гласа си, кога каза:

— Пусни ме.

— Изглежда, че се нуждаеш от силни мъжки ръце, за да не паднеш, малка госпожо. Има много разбойници между това място и Уиндоу Рок. Както си вдовица и т.н., ти нямаш повече мъж, за да...

— Аз ще изпратя дамата до дома ѝ.

Каубоят се обърна, за да наругае този глупак, който го прекъсваше и отстъпи назад, възкликвайки на глас. Размерите на човека пред него сами по себе си бяха достатъчни, за да го спрат. Недвусмисленият поглед в сивите очи на мъжа предвещаваха лошо за всеки, който му противоречеше. Един тесен белег преминаваше през

устата му, навеждайки надолу единия ъгъл, което му придавате свиреп и твърд като кремък вид.

Каубоят докосна шапката си за Клер и отстъпи назад, докато се увери, че щяха да му разрешат да си тръгне. След това се обърна и хукна — това беше точната дума, която премина през ума на Клер — хукна да бяга.

Тя се обърна към мъжа, който причини бягството на каубоя и попита:

— Винаги ли действаш така на хората?

— Страхувам се, че да. — Устните му се свиха от отвращение. — Никога не мога да свикна с това.

— Щастлива съм, че дойде, Джейк.

— Мислеше ли, че няма да дойда?

— Разтревожих се, когато не получих вест от теб.

— Бях зает. Трябваше да свърша една работа за Рейнджърите. Когато получих съобщението, бях вече на половината път нагоре по пътеката Чихуахуа, така че реших да продължа, вместо да спирам някъде, за да телеграфирам, че пристигам.

Клер забеляза петолъчната звезда, изчукана от едно мексиканско цинково песо, закачено за ризата на Джейк и наполовина скрита от черното му кожено сако. Никога не беше толкова благодарна, както сега, че брат ѝ е Тексаски Рейнджър. Джейк щеше да се погрижи мъжът или мъжете, които бяха ограбили и убили Сам, да бъдат изправени пред съда.

Клер копнееше да се хвърли в ръцете на Джейк, да даде и да получи утеха. Нещата не бяха толкова наред с брат ѝ. Тя стоеше там, чувствайки се неловко и остави очите ѝ да кажат всичко, което устните не можаха.

„Благодаря ти, че дойде. Аз съм уплашена. Имам нужда от помощта ти.“

Джейк осъзна, че Клер бавно, но сигурно пускаше пакета в ръцете му. Той го взе от нея и се изуми колко много тежеше.

— Какво има вътре?

Усмивката ѝ подчерта линиите на скръбта по лицето ѝ.

— Кафе и праскови. И куршуми.

Той повдигна черните си вежди.

— Очакваш малко неприятности?

— Повече от малко.

Джейк се принуди да прегърне с ръка Клер през раменете, за да ѝ помогне да не падне.

— Къде можем да получим чаша кафе?

Тя посочи към лавката и Джейк тръгна в тази посока покрай един ред едноетажни сгради от камък и дърво. Нямаше тротоар и пролетните дъждове бяха разкаляли улицата. Шлейфът на роклята на Клер бе едно нямо свидетелство, че тя вече се е разходила из града. Не че това представляваше истински град с двата си реда срещуположни сгради, които се бяха появили около изворите. Но това бе достатъчно, за да се постави тук спирка на дилижанса.

Всички очи се обърнаха към тях, когато влязоха в паянтовата сграда. Хората определено притихнаха, докато Джейк вървеше към задната част, където се намираше лавката. Той настани Клер до една кръгла дървена маса, след това сам взе стол, който облегна на стената. Веднага, щом те се настаниха, в лавката избухна оживен шепот.

Една изсъхнала мексиканска жена дойде, за да вземе поръчката им и Джейк поръча един стек, боб, ориз и тортилас с кафето си. Когато храната пристигна, той я погълна, като един гладен мъж, и си поръча втори път.

Учудена, Клер попита:

— Кога за последен път си се хранил?

— Не си спомням — успя да каже Джейк с пълна уста. — Трябва да е било онзи ден.

По време на храненето, Клер използва възможността да разкаже на Джейк всичко, което знаеше за това, което се е случило със Сам. То не беше много.

— Той продал добитъка в Колорадо и е бил в последния отрязък от пътя си към къщи, когато дилижансът е бил нападат. Донесоха ми тялото му.

Джейк оглеждаше стоята, за да не гледа отчаянието в кестенявите очи на Клер. Той се намръщи, когато осъзна, че неколцина от мъжете в лавката я поглъщаха с поглед.

Трудно можеше да ги обвини. Даже със зачервени очи и изтощена от безсъние, сестра му беше една красива жена. И още по-привлекателна я правеше ранимият ѝ вид, причинен от огромните ѝ очи на сърна. Сресаната ѝ нагоре коса е цвят на пчелен мед бе

започнала да пада на кичури над веждите и тила ѝ. Въпреки че притежаваше женско тяло, тя беше достатъчно миниатюрна, за да предизвика у мъжете желание да я защитят.

Тя щеше да представлява награда за всеки мъж, даже без ранчото. Само че, от това, което Клер каза, мъжете, които са я посетили, са би много по-заинтересовани от Уиндоу Рок.

— Ти няма да повярваш какви предложения получих — каза му тя. — От млади и стари, бедни и богати. Посети ме всеки мъж в обсега на сто мили оттук. Няколко от предложенията, които ми направиха, изглеждаха искрени, но повечето от тях не бяха такива. И освен това има го и Уил Риърдън.

— Какво му е толкова особеното?

— Миналата есен Сам реши да купи земя от един собственик на ранчо, който се връщаше на Изток, но нямаше достатъчно пари. И взе назаем от Риърдън. Сигурен беше, че ще може да продаде тази пролет добитъка си, за да върне парите на Риърдън. Само че всичкото злато, което Сам получи от продажбата на добитъка, бе откраднато, когато го убиха.

— И въпреки това Риърдън настоява да си получи парите в срок — заключи Джейк.

Клепачите на Клер се сведоха, за да прикри цялата безнадеждност, която изпитваше.

— Той каза, че иска да се ожени за мен и тогава ще забрави за заема.

— По дяволите! — измърмори Джейк. — Колко пари ти трябват, за да му се изплатиш?

Клер спомена една сума, която бе значително по-голяма от заплатата на Джейк с Рейнджърите. Тя се наведе напред на стола си и склучи ръце върху издрасканата дървена маса.

— Аз не искам да се омъжвам отново, Джейк, но няма да имам никакъв избор, ако не събера сумата, за да спася ранчото по този начин.

— Помисляла ли си да го продадеш?

Дланите на Клер се свиха в юмруци. Очите ѝ гневно проблеснаха. Гласът ѝ беше даже по-напрегнат, защото се опитваше да го овладее.

— Аз никога не съм искала да напускам Тексас, за да дойда в Ню Мексико на първо място. Аз никога не съм имала нужда от ранчото, а Сам. Той смяташе Джеф да продължи работата в ранчото след него. — Клер се бореше с вълнението, което заплашваше да я задуши в мълчание. — Сега и двамата ги няма. Уиндоу Рок е всичко, което ми е останало. Проклета да бъда, ако го дам без борба!

— Ако аз мога да намеря златото, ще разреши ли това проблемите ти?

— Това може да бъде едно добро начало — отговори Клер.

— Трябва да задам някои въпроси в офиса на дилижансите. Искаш ли да дойдеш с мен?

Клер потръпна, като си спомни как изглеждаше Сам, лежащ върху дървения под на този офис. Кръвта беше оставила ръждиви петна от единствената огнестрелна рана около сърцето му.

— Ако нямаш нищо против, аз мисля, че ще те чакам тук.

Началникът на пътната станция замръзна, когато огромното тяло на Джейк се появи на прага на офиса. Той видимо се отпусна, когато забеляза петолъчката върху гърдите на Джейк.

Как сте, Рейнджър? Какво ви носи в града?

Какво можеш да ми кажеш за нападението, при което е убит Сам Чандлър? — попита Джейк.

Началникът на станцията извади едно джобно ножче и започна да подостря молива си.

— Да, сър, това наистина беше един лош ден. Трима мъже убити и един ранен. — Той зацъка с уста и поклати глава при мисълта за трагедията. — Направо чудо, че един се е спасил — добави началникът. — Гъс Хемп е щастливият човек.

— О?

Мъжът възкликна:

Той беше целият оплескан с кръв, като заклано прасе. Мислехме, че е рана от куршум. Но Гъс носеше една Библия под ризата си и куршумът се ударил в нея, вместо във вътрешностите му. Гъс кървеше малко, но можеше да ходи, кога то го намерихме.

— Видял ли е Гъс някой от нападателите? Може ли да познае някой от тях?

Началникът на станцията кимна бодро.

— Слава Богу, да! Един от тях, наречен Кид свалил банданата си, когато господин Чандлър бил застрелян. Гъс казва, че би познал това лице навсякъде.

Началникът отиде до стената и разгърна едно парче хартия, което стоеше забодено там.

— Тук има една рисунка на Кид — този, когото Гъс е видял. Компанията я е разпространила, за едно с една награда от хиляда долара за залавяне то на Кид, жив или мъртъв. Чувам да казват, че имало едно дете, което язди с Бандата Калуун. Не знам дали това е същият Кид.

Джейк взе плаката „ТЪРСИ СЕ“ от началника и погледна младоликото лице с името Кид Калуун отдолу. Джейк подсвирна леко. Наградата за залавянето на Кид беше почти толкова голяма, колкото сумата, от която Клер се нуждаеше, за да върне заема.

— Може ли да взема това?

— Мисля, че да, след като виждам, че търсиш Кид. Ти го търсиш, нали?

— Да, така е. — Джейк сгъна плаката и го пхна в джоба на самото си.

— Каза ли Гъс, колко мъже е имало в бандата, която е ограбила дилижанса?

Осем. Плюс Кид. Всичко девет. Гъс каза, че един от нападателите бил ранен, въпреки че не разбрал колко зле. Той все още стоял изправен.

— Има ли още нещо, което можеш да ми кажеш? Някаква идея, накъде са се насочили?

Малкият мъж почука по тезгяха с кокалестия си пръст и се наведе напред, за да заговори конфиденциално:

— Чух, че Буут Калуун — той е шефът на Бандата Калуун — имал някаква жена в Санта Фе. Ти можеш да започнеш да търсиш оттам.

— Как се казва тя?

— Не знам със сигурност. Ти можеш да попиташ в Санта Фе. Някой трябва да знае.

— Благодаря ти.

Точно преди Джейк да прекрачи прага, началникът на станцията каза:

— Ти си много далеч тук от Тексас, Рейнджър. Какво те интересува в цялата тази работа?

— Сам Чандлър ми беше приятел.

— Смяташ да се ожениш за вдовицата ли? Много красива жена, бих казал аз. Чух да казват, че тя...

Мъжът замлъкна при погледа върху белязаното лице на Джейк.

— Госпожа Чандлър е моя сестра. Запомни това следващия път, когато езикът ти започне да се ветрее преди мозъкът ти да заработи.

— Да, сър. Много фина, т.е. една добра жена, която ходи на църква, е госпожа Чандлър.

Джейк поклати глава, като се обърна и излезе. Мъжете се правеха на големи глупаци заради жени. Това представляваше път, който той не възнамеряваше никога да следва.

Той се срещна с Клер и те много бързо се намериха извън града, по извиващият път, водещ към Уиндоу Рок. Той караше кабриолета на Клер, а конят му бе завързан отзад. На Джейк му беше приятно да седи до нея, въпреки че почти не размениха и дума. Клер понякога посочваше някое хълмче, цъфнал кактус или лоша дупка на пътя.

Джейк намери местността, през която пътуваха, за много разнообразна. Тревистите равнини се простираха пред тях, оцветени от метличина юка. На изток се издигаше цяла верига от варовикови върхове, тъмнозелени от бор и хвойна. Това беше земя на ярки контрасти. Слънцето бе силно, но пролетният вятър пощипваше. Джейк вдигна яката на коженото си сако с ресни, което облече, за да се предпази от студа.

— Някой ни следва — каза Клер. Джейк се обърна и погледна, накъдето тя сочеше. Едно голямо черно куче тичаше с изплезен език край тях по склона и рунтавата му опашка се люлееше при всяка стъпка.

— То ни следва, спира, когато ние спираме тръгва, когато потегляме отново — каза Клер. Тя гледаше Джейк, който не изглеждаше ни най-малко изненадан от присъствието на Кучето. — Твое ли е?

— Кучето не принадлежи на никого. То си ходи, където си иска и когато си иска.

„Като теб“ — помисли Клер.

— Злобно ли е?

— Никога не е ухапало някого, доколкото знам. Обаче, никога и не допуска някой твърде наблизно.

„Като теб“ — отново си помисли Клер. Тя постави длан над очите си, за да си направи сянка и да може да види по-добре рунтавето черно животно. Едното му ухо бе разкъсано и то забележимо накуцваше.

— Как ли си е разкъсало ухото така?

Джейк сви рамене.

— Предполагам, че е преживяло няколко битки.

Клер се усмихна вътрешно. „Точно като теб.“ Те пътуваха мълчаливо още половин час, когато Клер каза:

— Това е Уиндоу Рок.

Джейк помисли, че тя говори за ранчото, но когато погледна, накъдето му посочи, забеляза една огромна скала с пробита в нея правоъгълна дупка.

— Сам видя тази скала и нарече ранчото на нея — каза Клер. — Тя все така ме впечатлява всеки път, когато я виждам. Къщата е зад хълма.

Бялата къща лежеше сгушена в устието на една долина и червените ѝ керемиди се засенчвана от клоните на плачеща върба. Един поток наблизно беше ограден с тополи и храсти. В основата на хълма бяха построени хамбар и склад за фураж — по посока на вятъра от къщата. Няколко коня се разхождаха в един корал, свързан с хамбара.

Джейк забеляза, че работниците каубои спряха работата си и се обърнаха да ги видят, докато се приближаваха. Очевидно не бяха очаквали Клер да пристигне, придружена от някого. Очите му се присвиха, когато един от мъжете извади една пушка Уинчестър от калъфа на седлото си.

Когато стигнаха двора, Джейк се намери мишена за множество оръжия. Значката му можеше да облекчи техните страхове, но тя бе скрита по самото. Той държеше ръцете си на показ и не правеше бързи движения. Не искаше да му се наложи да убива някого, без да е необходимо. Изобщо не му мина през ума, че самият той бе този, който можеше да умре.

— Добре ли сте, госпожо Чандлър? — попита един от мъжете.

— Добре съм, Тим. Това е брат ми, Джейк Кърни. Той пристигна в отговор на телеграма ми. — Тя погледна за Кучето, за да го покаже на работниците, така че те да не го застрелят по погрешка, мислейки, че е някое подивяло куче, можещо да представлява опасност за телетата. Но Кучето беше изчезнало. И тя се задоволи само да каже: — Кучето на Джейк е тук някъде. То е голямо и черно, и прилича малко на вълк. Кажете на всички да внимават, когато стрелят по хищници.

Тим кимна.

— Да, мадам, ще направя това.

Джейк забеляза как въздишка на облекчен се откъсна от половин дузина гърди. Неколцина от мъжете предложиха усмивки, които изчезнаха, когато Джейк не им отговори.

Един по-възрастен, посивял мъж с коремче над колана си, излезе от хамбара и каза:

— Вие хора престанете да зяпате като новаци и се връщайте на работа.

Устната на Джейк се изви от удоволствие при вида на обруления от вятъра стар човек.

— Да бъда проклет. — Той слезе от кабриолета с един-единствен грациозен скок. Протегна ръката си, която бе стисната в желязно ръкостискане. — Радвам се да те видя, Шъг.

Управителят на Уиндоу Рок кимна за добре дошъл.

— Ти си хубава гледка за измъчени очи, Джейк. Щастлив съм, че се появи. Работата тук е лоша.

— Никой не може да принуди Клер за нищо, Шъг. Аз ще се погрижа за това.

Клер се присъедини към тях.

— Защо вие двамата не влезете вътре, където ще ви е по-удобно да си поговорите за старите времена?

Внезапно двамата мъже замръзнаха. Те си спомниха, че Сам беше човекът, представил най-добрия си приятел Джейк на чичо си Шъг и така положи основата на приятелството им. После Сам свали Клер на шестнадесет години и се омъжи за нея, като по този начин ги направи не само приятели, но и роднини. Сега, само десет години по-късно, Сам бе мъртъв. Щеше да бъде твърде тъжно да си припомнят отминалите дни без него.

Шъг пристъпи от крак на крак и каза:

— Имам работа. Между другото, Клер, онзи човек Риърдън дойде да те види.

— Къде е той сега?

— Казах му да се настани удобно вътре. Ще те видя на вечеря. — И той си отиде.

— Искаш ли да влезем вътре и да се срещнеш Уил Риърдън? — попита Клер.

— Мисля, че ще е по-добре първо да се сбогувам със Сам.

Клер повдигна очи и видя как слънцето залязва. То изглеждаше като портокалово оцветено стъкло в прозореца на Скалата.

— Аз го погребях там. До скалата. — Тя се обърна и влезе в къщата, оставяйки Джейк сам.

Джейк развърза коня си от кабриолета и седна в коженото седло. Подкараният в тръс кон измина бързо разстоянието от къщата до скалата. Не беше трудно да се намери гроба, Той бе ограден бяла оградка и имаше посадени от Клер диви цветя. Джейк прекрачи оградката и отиде до надгробния камък. Свали си шапката и замачка периферията ѝ в ръцете си. Мислеше за всички реки, които бе прекосил със Сам.

Джейк се заслуша във вятъра и чу смеха на Сам, погледна залязващото слънце и почувства дружбата с убития си приятел. Тези неща му липсваха. Сам беше за него братът, който никога не бе имал. Една специална част от Джейк умря заедно с приятеля му.

Сам беше този, който се опита да го убеди да не бъде толкова циничен с жените.

— Вземи пример от мен — казваше Сам с една дяволита усмивка. — В мое лице виждаш един много обичан мъж.

— Аз ще ти простя арогантността, че се хвалиш със сестра ми — отговори Джейк. — Но по-скоро бих заложил живота си в игра на покер, отколкото за една хубава жена. Шансовете да се измъкна са големи.

— Ти просто си имал лоши преживявания с тази твоя Мама — каза Сам.

Джейк направи гримаса.

— Ти не трябва да обръщаш толкова внимание на това, което казва един мъж, когато е пълен до козирката с боя за сливици.

— Не изглежда честно една жена да те развали за останалите — ужили го Сам.

— Не съм чул още никакви оплаквания.

Сам се засмя.

— Ти никога не се задържаш достатъчно дълго, за да чуеш как започва мяученето.

— Аз търся само едно нещо от една жена — каза Джейк. — И съм готов да си платя добре за него.

— Някой от тези дни, ти, разюздани братко, някоя жена ще се появи и ще те завърже на мънички възелчета. Когато това се случи — а то ще стане — аз ще бъда там ухилен, като чакал, който дъвче кактус.

— Ти ще гориш в ада, преди аз да стана жертва на някоя маневрираща женска — отвърна му Джейк.

Това беше една постоянна шега между тях от години. Всеки път, когато се срещаха, Сам питаше:

— Вързаха ли те вече?

Джейк се засмиваше и отговаряше:

— Никога няма да стане!

Джейк гледаше гроба на Сам.

— Никога няма да стане — измърмори той. Нахлупи отново шапката си и разказа на Сам за червенокосата мацка в Ел Пасо, която го задържа цел двадесет и четири часа.

— Това беше най-дългата нощ в живота ми. — Той се усмихна, припомняйки си. — И дяволски добро прекарване. Но Сам, трябва да ти кажа, нямах никакви проблеми да пипна шапката си и сбогом. Просто оставих мангизите на леглото и казах сбогом. Ти сбърка, Сам, че съществува жена, която може да ме върже на възел. Аз само дяволски много исках ти да беше останал малко по-дълго наоколо, за да видиш, че съм бил прав.

Джейк остана до гроба на Сам, докато слънцето залезе. В здрача между деня и нощта, когато следите от сълзи изсъхнаха на вятъра, Джейк закле да изправи пред съда убиеца на Сам.

Когато препусна обратно към къщата, по лицето му не останаха никакви следи от ужасна мъка. Той прекрачи прага, но спря веднага след това. Грубата мебелировка от борово дърво и платнените индиански черги придаваха на стаята една топла домашна атмосфера. Той можеше да представи тук Сам и Клер. И Джеф. Бяха изминали

почти три години, откакто Сам се върна от събирането на животните и каза на Клер, че техния син е убит от апахите, но на Джейк му се струваше, че е било вчера. Как можеше Клер да живее в тази стая с всичките спомени?

Клер се изправи от стола си веднага щом забеляза Джейк.

— Ти за малко се размина с Уил. Казах му, че ще се върнеш скоро, но той отговори, че имал някаква неотложна работа в ранчото си.

Джейк се обърна към Клер и каза:

— Аз се върнах само, за да ти съобщя, че заминавам.

— Но ти току-що пристигна!

— Следата вече изстива, Клер. Трябва да отида в Санта Фе. Буут Калуун има една жена там.

— Не можеш ли поне да останеш за през нощта?

Джейк огледа стаята, почувства топлината ѝ и поклати глава.

— Ако по някаква причина се наложи да се свържеш с мен, изпрати едно писмо до пощата в Санта Фе.

Клер отиде до него, уви ръце около кръста му и го прегърна.

— Пази се — каза тя.

— Аз ще намеря мъжете, които убиха Сам. И ще намеря златото. Тогава ще се върна. — Той получи утеха от докосването ѝ, както и сам я успокои и отговор. Джейк беше изненадан колко трудно му бе да ѝ обърне гръб и да си тръгне.

Един час по-късно, той забрави Клер. Осем подковани коня бяха пресекли пътя за Санта Фе. Единият кон изглежда вървеше по-напред — или може би беше следван — от останалите. Следата бе неясна на лунната светлина. Осем подковани коня. Бандата Калуун имаше девет члена. Можеше ли онзи ранен бандит да е бил толкова зле и все пак да язди? Това бе следа, която заслужаваше да се проследи.

Преследването започна.

Той претърсваше тъмнината с безжалостни очи. Джейк нямаше нищо против да изправи убиеца или убийците на Сам пред съда. Но тук в пустошта нямаше закони. Често всичко се свежда до това да убиеш или да те убият. Джейк знае много добре, че не може да си позволи да е милостив.

Много отдавна един млад мъж на име Боб Ладам му предаде урок, който никога нямаше да забрави.

И ако по някакъв начин Кид и бандата, с която той яздеше, доживееха пленяването си, Джейк щеше да се погрижи престъпниците да свършат въжето.

Анабет потърси единствената жена в Санта Фе, която можеше да ѝ помогне да се превърне в дама. Сиера Стар, разбира се, не можеше да бъде наречена дама в почтеното общество, но Анабет нямаше към кого друго да се обърне.

Сиера държеше една стая на втория етаж в Градския салон. Анабет се промъкна през задния вход в стаята ѝ, докато Сиера играеше на карти на бара. Тя седеше в тъмното и чакаше. Размишляваше. Сиера се присъедини към нея чак в ранните утринни часове.

Анабет вдигна ръка, за да защити очите си от фенера в ръката на Сиера.

— Кой е там? — извика Сиера.

— Това съм аз.

— Кид?

— Да.

Сиера бързо отиде при фотьойла до прозореца, където седеше Анабет. Тя остави фенера върху близката маса.

— Какво правиш тук? Буут добре ли е?

— Той е мъртъв. Убит.

— Убит! — Сиера потъна в голямото месингово легло, което изпълваше стаята. — Как? При нападението?

— Не по време на нападението. После. Това една дълга история.

— Защо дойде тук, Кид? Даде ли ти Буут някакво съобщение за мен преди... преди да умре?

За момент Анабет се поколеба дали да не мисли нещо. Тя знаеше колко много Сиера обичаше чичо ѝ и не искаше да наранява чувствата ѝ.

— Той... той беше ранен толкова лошо, че почти не можеше да говори. — Това не се различаваше много от истината.

— Какво се случи? — попита Сиера.

Челюстта на Анабет се стегна.

— Това беше онзи жълтокоремест, удрящ в гърба пустинен гущер Уат Ранкин. Той настрои бандата срещу Буут. И те го застреляха.

— Някой от собствената му банда го е застрелял? Кой? — попита Сиера.

— Всички. Всеки един проклетник от тези долни мошеници изстреля куршум в Буут.

Сиера извика така, сякаш самата тя бе простреляна и скри лице в дланите си.

Когато повтаряше историята за Сиера, Анабет почувства отново същите гняв и мъка. Тя не можеше да утеши Сиера, защото все още бе толкова гневна. Гледаше през прозореца света, който продължаваше да живее както обикновено, сякаш Буут никога не е съществувал.

Сиера свали длани от лицето си и каза със свиреп глас:

— Аз няма да го оплаквам. Той даже не ме е споменал... — Тя скочи и закрачи из стаята. — Ти защо си тук? — попита тя.

Анабет се обърна отново към нея.

— Защото имам нужда от помощта ти.

— Отмъщение?

— Възнамерявам да го направя — каза направо Анабет. — Но смятам да се справя без помощ. Това, което искам от теб е нещо съвсем различно.

Сиера скръсти ръце и зачака.

— Аз... аз не знам как точно да ти го кажа. Но ис...

— Искаш от мен да ти намеря момиче?

— Не! — Анабет скочи и се изправи срещу Сиера. — Предполагам, че няма друг начин да ти го кажа, освен да го направя направо. Аз не съм момче. Аз съм момиче. Искам да кажа жена. Буут ми беше чичо, но аз не съм негов племенник — аз съм неговата племенница, Анабет.

Анабет свали шапката си Стетсън и дългите ѝ до кръста плитки паднаха на раменете. Тя зачака със затаен дъх реакцията на Сиера. И тя не закъсня.

Сиера се разсмя. И продължи да се смее. Чак докато сълзи ѝ излязоха от очите.

— Защо ми казваш това сега?

— Защото трябва да се скрия от Бандата на Буут. Те мислят, че знам къде Буут е скрил златото от последното нападение. А аз не знам. Но те ме търсят. И аз не смятам да ги оставя да ме намерят, докато не съм готова и в добра форма. Също така конникът с пушката видя лицето ми по време на обира — като Кид, разбира се. Помислих, че ако се преоблека като жена, никой няма да ме познае.

— Значи си дошла при мен, за да ти помогна при маскировката? Анабет сви рамене.

— Ти си единствената жена, която познавам.

Сиера хвана брадичката на Анабет и обърна лицето на по-младата жена към светлината.

— Някой те е ударил. — Това беше една констатация, а не въпрос.

— Уат Ранкин.

Очите на Сиера се присвиха, докато търсеше признаците за женствеността на Анабет.

— Сега го виждам, когато ми каза истината — тя изсъска на един дъх. — Цяло чудо е, че не са открили.

Анабет имаше същите пронизващи сини очи черна коса като чичо си. Същият остър нос и широки, високи скули. Само че всички тези черти бяха смекчени у момичето. Въпреки, че бе почти толкова висока, колкото шестте фута на Буут, там, където той беше строен и твърд, тя бе крехка гъвкава.

— Аз предполагам, че всички ще търсят момче, защото това са видели — прошепна Сиера.

— Можеш ли да ми помогнеш да стана жена? — попита Анабет.

— Аз мога да те сложа в рокля, но в това бъдеш жена има повече неща от носенето на пола.

— Аз мога да се науча! — каза Анабет.

— Ще се откажеш ли от пушенето? От пиенето? От ругатните? От играта на карти?

— Това наистина ли е необходимо?

Сиера поклати глава пред наивността на Анабет.

— Необходимо е, ако искаш да минеш за дама. Но ако предпочиташ да работиш долу...

— Не!

Анабет осъзна, как това трябва да е прозвучало на Сиера. Тя смекчи гласа си и каза:

— Не, аз по-скоро бих вършила някаква друга женска работа.

Една бразда се появи върху челото на Сиера. Тя потупа брадичката си с грижливо поддържания си нокът.

— Можеш ли да шиеш?

— Не добре.

— Да готвиш?

— Малко.

— Да се грижиш за деца?

— Аз не знам изобщо какво трябва да правя с едно дете.

Сиера изкриви лице.

— Какво можеш да правиш?

— Аз съм страхотна с конете.

— Струва ми се, че трудно ще запазиш анонимността си, ако се облечеш в рокля и отидеш да работиш в конюшната — каза Сиера. — Измислих го! Всеки може да оправи легло и да измете пода. Аз имам точно мястото, където можеш да се скриеш. Пансионът на Юлали Шмид. Юлали даже може да има свободна спалня, която да използваш. И тя няма да заподозре нищо, защото аз често съм ѝ изпращала момичета и преди, които преценявах, че не стават за работа тук.

Сиера направи един кръг около Анабет.

— Трябва да свършим много неща с теб.

Анабет се изчерви.

— Аз знам, че не изглеждам много...

— Фактически, видът ти може да е проблем каза Сиера. — Ти имаш прекрасни черти на лицето. Само да те сложа в рокля и ставаш прекалено красива. Не, ще трябва да те направим малко по-грозна, отколкото си. Нека да помисля малко над това.

— Предполагам, че ще е по-добре да си отида, за да можеш малко да поспиш — каза Анабет. Ще се върна утре рано.

— Къде ще прекараш нощта? — попита Сиера.

— Ще намеря къде.

— Защо не спиш тук?

— Тук? — Анабет огледа женската стая. — Не мога.

— Защо не?

— Уат Ранкин със сигурност ще дойде рано или късно да ме търси. Или да търси теб.

— Никой, който не е поканен, не идва в стаята ми — каза Сиера с твърд глас.

— Само исках да кажа, че Ранкин може би мисли, че ти знаеш къде е златото или къде съм аз — каза Анабет. — Нищо друго нямах предвид.

— Освен Буут, аз не съм имала друг мъж — гласът на Сиера пресекна.

Анабет стоеше срещу другата жена, чувствайки се безпомощна да облекчи болката ѝ.

— Трябва много да си го обичала — прошепна тя.

— Това не беше любов — отрече Сиера. — Аз съм достатъчно умна, за да се влюбя в някой мъж. Той само ще ти разбие сърцето. Това ти първият урок като жена, Анабет. Запомни го добре.

Джейк се чувстваше разгорещен, прашец и отвратен, докато яздеше по улица Кениън в Санта Фе. Малко след като беше забелязал следите, които се надяваше да са на престъпната банда, те се бяха разделили и разпръснали в осем различни посоки. Тъй като той отиваше в Санта Фе, последва чифта следи, директно водещ за там. И ги загуби точно преди града.

Той зави в една странична улица и се насочи към двуетажна бяла сграда. Малка дървена табелка с боядисани букви висеше от парапета на верандата отпред и казваше просто „Юлали Шмид“.

Джейк почука на вратата на пансиона, но не дочака отговор, а направо влезе вътре.

— Юлали? Юлали Шмид!

Изобилните приветствия, които Джейк получи от белокосата жена, пристигнала тичешком в отговор на вика му, не оставяха съмнение, че двамата се познаваха. Фрау Шмид бе жена, която се наслаждаваше на соса и кнедлите си. Джейк беше открил, че тя притежаваше сърце, голямо колкото самата нея. Вдовицата Шмид носеше косата си прибрана на кок отзад върху тила, излагайки на показ множеството бръчки по челото, гарвановите пръсти в ъглите на очите

и линиите около устните си, които издаваха предишен живот, пълен с трудности и препятствия.

— Радвам се да те видя отново, Джейк. Изминаха колко, две години?

— Почти три.

— Толкова дълго време ли измина, откак племенника ти го убиха диваците, а? — каза Юлали.

Джейк кимна. Той бе с твърде нисък дух, когато за първи път посети пансиона на Юлали Шмид. Беше се напил и повърна. Юлали придружи тогава със съвети горещото кафе и двамата оттогава станаха приятели.

— Влизай и се чувствай като у дома си — каза Юлали. — Колко дълго ще останеш?

— Зависи от това, колко време ще ми отнеме да намеря каквото търся — каза Джейк.

Юлали заведе Джейк в кухнята. Когато влязоха там, завариха една висока жена да стои с гръб към тях до мивката, белейки картофи.

— Това е новото ми наето момиче Анабет каза Юлали. — Анабет, кажи здравей на Джейк Кърни.

Анабет се задави от бързо издишания дим. Тя бързо загаси цигарата си в купата вода, която държеше под ръка за обелените картофи.

Джейк успя да мерне очите, скрити зад дебели като дъното на бутилка лупи и синьо-черната коса, толкова здраво опъната назад, че сигурно причиняваше болка. Момичето обърна глава каза:

— Здравейте. — Точно толкова бързо се обърна се върна към заниманието си.

— Момичето е малко срамежливо, — каза Юлали, — но работи здравата. Налей на Джейк малко кафе, Анабет.

Джейк седна долу до масата и наблюдаваш как Юлали отиде да му отреже малко щрудел.

Очите му се прехвърлиха върху момичето, когато то силно изруга. Той помисли, че това са думи, които една млада дама не би трябвало да знае, но не беше сигурен.

— Добре ли си? — попита я той.

— Само си изгорих ръката с кафеника — прошепна тя.

Анабет нагласи очилата си надолу, за да може да вижда над тях и да вдигне кафеника с една кърпа. Тя се пресегна с другата си ръка и грабна една чаша за кафе от близките куки. После отново бутна нагоре тежките стъкла с кокалчето на пръста си, за да оправи маскировката. Прекоси кухнята до малката дървена маса, но дебелите стъкла разкривяваха зрението ѝ и тя се блъсна в острия ѝ ръб с ханша си.

— Проклятие! — измърмори тя.

Джейк се намръщи, мислейки, че трябва да не с чул точно това, което току-що чу. Той вдигна ръце, за да помогне на момичето да запази равновесие. За негова изненада, кръстът ѝ под широката рокля беше твърд — и тънък.

— Добре ли си?

Самообладанието на Анабет я напусна напълно, когато Джейк я сграбчи за кръста.

— Добре съм — измърмори тя. Постави долу чашата, но отново не прецени добре разстоянието, защото дебелите стъкла я правеха сляпа. Чашата удари силно върху масата. — Съжалявам — отново измърмори тя.

Джейк се спогледа с Юлали, сякаш казваше: „Тя винаги ли е толкова непохватна?“

Той осъзна момент по-късно, че сигурно е продължил да наблюдава момичето, защото тя бе напълнила до ръба чашата му и продължаваше да налива кафето.

— Спри! Това е достатъчно!

Анабет подскочи, когато мъжът ѝ извика разплисканото кафе от кафеника го опари по бузата.

— По дяволите! — изруга Джейк. Той избърса бузата си, но горещата течност вече го беше изгорила.

— Толкова много съжалявам! — Анабет се опита да постави кафеника върху масата, но не можа да уцели. Той се търкулна от ръба и се затъркаля трясък по пода, разливайки кафе по излъсканата повърхност.

— Кучи син! — каза Анабет. Тя покри устата си длан, но думите вече бяха излезли навън.

Анабет гледаше през дебелите стъкла лицето на ядосания мъж до масата. Искаше ѝ се да го разгледа по-добре, но имаше чувството, че има късмет, че не може да го направи.

— Ще взема студена кърпа за лицето ви. — Тя се обърна обратно към мивката, но се подхлъзна локвата кафе. Ръцете ѝ полетяха настрана и тя удари Джейк с лакът в челюстта, докато падаш назад в скута му.

Тя седеше там със затаен дъх и чакаше да види дали хаосът се беше изчерпил.

Джейк усещаше тежестта от гърдите на младата жена върху ръката си. И лекото помръдване на задника ѝ върху бедрата си. И меденосладката миризма на косата ѝ. Той също така чувстваш пулсиращото изгаряне върху бузата и болката в челюстта си. Ако не беше разбрал, че тя е едно крачещо нещастие, можеше да се почувства възбуден от младата жена в ръцете си.

— Добре ли си? — попита той, може би за трети, или четвърти път. Вече им загуби сметката.

— Добре съм — каза Анабет през скърцащите си зъби. Тя се опита да се изправи, но Джейк я държеше здраво.

— Може би е по-добре да останеш, където си за момент, докато Юлали се погрижи за тази локва на пода.

— Джейк е прав — каза Юлали. Тя беше шашната от веригата събития, които завършиха с локвата кафе върху кухненския под. Може би щеше да е най-добре, ако тя се погрижеше за нещата, преди Джейк да остави Анабет отново да започне белите.

Отначало Анабет седеше абсолютно неподвижна в скута на Джейк. Но тя стана нетърпелива, когато Юлали отиде да търси парцал. Анабет премести малко задника си, за да се нагласи по-удобно. После Юлали реши да измие кафеника и да направи ново кафе. Анабет седна по-изправена, за да може да се нагласи по-удобно и отново се свлече върху ръката на Джейк. Накрая, Юлали реши да избърше и кафето, което Анабет разля върху масата.

Когато най-после Юлали ѝ позволи, Джейк бързо постави Анабет на крака и избърса с ръкав потта от челото си. Цялото това нагласяване върху коленете му го изпълни с желание. Той се чувстваше, като котарак в някоя алея и котката стоеше недосегаема върху оградата. Как можа тази непохватна, безформена жена да го превърне в едно възбудено животно?

— Ти си опасна, жено! — сопна ѝ се той.

Анабет отвори уста, за да отговори и я затвори отново. Тя трябваше да се държи кротко и женствено като Анабет Смит. По-добре беше да си играе ролята. Анабет се обърна към Джейк Кърни, нагласи очилата си на носа, оправи престилката си и каза:

— Приятно беше да ви срещна, господин Кърни.

Джейк се разсмя. Той не можа да се въздържи. Усмиваше се, когато каза:

— Това беше... цяло преживяване... срещата ми с вас, госпожице...

— Смит — помогна му Анабет. Очите ѝ хвърлях искри към Джейк, но ефектът се губеше от бутилковото стъкло, кацнало на носа ѝ.

— Госпожице Смит. И дано не се срещнем отново.

— Би ли се качила горе да провериш вместо мен стаята в северозападния ъгъл, Анабет? Искам да съм сигурна, че тя е готова за Джейк.

— Разбира се, фрау Шмид.

Когато Анабет излезе — тя се блъсна с рамо в рамката на вратата и тичешком изхвърча от кухнята — тогава Джейк се обърна към Юлали с вдигнати вежди.

— Сигурна ли си, че стаята все още ще е там, когато тя свърши?

Юлали зацъка с език и поклати глава.

— Сиера я изпрати от салона. Каза, че не би подходяща за работа там.

Джейк завъртя очите си.

— Хубава мисъл. От колко време тя работи теб?

— От няколко дни. Все още се учи.

— Недостатъчно бързо! — измърмори Джейк.

Юлали наля на Джейк друга чаша кафе, сервира му щрудела и седна при него до кухненската маса.

— Кажи ми сега, какво мога да направя за теб.

Джейк информира Юлали за всичко, което се случи и стана причина той да дойде от Тексас. Намираше се по средата на обясненията си, когато Анабет се върна.

— Всичко е наред горе — каза тя. — Аз само ще свърша с тези картофи. — Тя отиде до мивката, вдигна ножа и започна да работи с гръб към Джейк.

Джейк нарочно не ѝ обръщаше внимание.

— Имам известни сведения, че Бандата Калуун е отговорна за обира, при който убиха Сам — каза той на Юлали.

— И изпратиха теб, за да ги заловиш?

— Аз не съм тук официално изпратен от Рейнджърите — каза Джейк. — Но възнамерявам да изправа пред съда този, който е отговорен за смъртта на Сам.

— Рейнджърите? — Анабет не можа да сдържи езика си.

Джейк изглеждаше ядосан, че тя ги прекъсна.

— Джейк е тексаски Рейнджър — обясни Юлали.

„Боже милостиви“ — помисли Анабет. Тя беше седяла в скута на закона!

— Защо тогава не носите значка?

— Нося — Джейк отвори сакото си и откри звездата.

Анабет примижа през дебелиите стъкла.

— О, виждам я сега. Вярно ли чух, че преследваш бандата Калуун?

— Аз подозирам, че Бандата Калуун е убили моя зет, Сам Чандлър, по време на последния им обир. Ако сестра ми Клер не получи обратно златото, което те откраднаха от Сам, тя ще загуби ранчото си.

Анабет се почувства ужасно виновна.

— О! — Тя нямаше никога да забрави мъжа, който умря в ръцете ѝ. И сега се чувства още по-зле, след като срещна някой, който го бе обичал и разбра последствията от тяхната кражба. Нито веднъж, докато яздеше с Буут, тя не си бе позволила да помисли какво ставаше с хората, които ограбваха. Джейк ѝ даваше сега урок, който ѝ отваряше очите, които тя би предпочела да не получи.

— Джейк последвал следа дотук в Санта Фе, която мисли, че може да е на един от членовете на бандата — обясни Юлали.

— О! — възкликна отново Анабет. Нея ли е проследил дотук? Или в града се намира някой друг член на бандата? При всеки случай, тя трябваш да бъде нащрек.

— Казаха ми, че Буут Калуун има някаква жена тук в Санта Фе — каза Джейк. — Аз помислих, че може би тя ще може да ми каже къде да търся бандата. — Джейк спря и извади плаката „ТЪРСИ СЕ“ от

джоба си. — Имам рисунка на един от членовете на бандата. Той е бил разпознат от конника с пушка придружаващ дилижанса.

Анабет се обърна. Стоеше с картоф и ножа в ръце, гледайки как Джейк развива рисунката пред Юлали. Тя смъкна очилата до върха на носа си, за да може да вижда над тях. Приликата с нея беше голяма. Устата бе малко по-широка, а очите твърде близо едно до друго, но това определено беше рисунка на Кид Калуун.

Анабет почувства как една тръпка на страх премина надолу по гръбнака ѝ, когато видя, че за главата ѝ е определена награда от хиляда долара — жив или мъртъв! За тези пари много хора щяха да поискат да я заловят. И дяволски малко от тях щяха да се тревожат за това да я върнат жива.

— Виждала ли си някой, който да прилича на този? — попита Джейк Юлали.

Госпожата поклати глава.

— Не мога да кажа, че съм.

Джейк се обърна, за да покаже рисунката на Анабет, която бързо бутна очилата си обратно на мястото им.

— Виждала ли си...

— Не — прекъсна го Анабет. Тя бързо се обърна обратно към мивката.

Джейк внимателно нави отново афиша и го пхна в джоба си.

— Някаква идея, коя може да бъде жената на Буут? — попита той Юлали.

— Ти можеш да опиташ със Сиера Стар — каза Юлали.

— Има ли тя някаква връзка с тази Сиера, която ти е изпратила госпожица Анабет Смит да работи тук? — попита Джейк.

— Същата е. Сиера работи на масата с карти в Градския салон. От това, което чувам, тя притежава почти половината място.

Анабет започна да бели малко по-бързо. Ами ако Сиера я издадеше? Тя трябваше да я предупреди, че един тексаски Рейнджър се намираше в града и задаваше въпроси.

— Сиера Стар изглежда е особена жена — размишляваше на глас Джейк.

Юлали откъсна единствения косъм, който растеше от брадавицата на брадичката ѝ.

— Сиера наистина е необикновена жена. За известно време е работила горе на втория етаж в Салона, но не за дълго.

— Прави ли някакви изключения сега? — попит Джейк с лукава усмивка.

Очите на Юлали заблестяха весело.

— Джейк, ти си лошо момче. Защо задаваш такива въпроси пред момичето тук? Ако си харесал някоя жена, върви да питаш там, където няма малки гърнета с големи уши.

Джейк хвърли един поглед към розовите бузи на Анабет и рязко се изправи.

— Аз нямах предвид... т.е....

Юлали се изправи и потупа Джейк по рамото.

— Гледай си работата, Джейк. Вечерята ти те чака, когато си свършиш работата.

Не можеше да се сбърка каква „*работа*“ имаше предвид Юлали. Един мускул върху челюст на Джейк се сви, когато той прехапа устни, за да се въздържа да не отговори по начин, който щеше да е твърде груб за нежните уши на Анабет Смит. Между другото, ако Сиера Стар приеме ухажването му, той щеше да се увери дали правеше изключения, когато ставаше дума за работа на втория етаж. Може би тогава той ще да забрави учудващо богатото тяло на непохватната млада жена, белеща картофи в кухнята Юлали Шмид.

Щом Джейк си отиде, Анабет почувства как острите очи на Юлали я преценяват. Ако не внимаваше, можеше да се издаде пред госпожата. Безопасността ѝ зависеше от маскировката. Особено сега, когато знаеше, че бандата, включително Кид Калуун, са търсени от закона — даже и ако законът не се занимаваше официално с тази работа.

Тя се обърна към по-възрастната жена и каза:

— Съжалявам, фрау Шмид. Страхувам се, че не виждам много добре. Когато не бързам, се справям прекрасно. Предполагам, че се притесних.

Юлали се въздържа да изрече строгото мъмрене, което си бе приготвила. Как можеше да критикува момичето за нещо, което не бе нейна грешка?

— Не се тревожи за това, Анабет. — Но тя реши да държи момичето далеч от другите си клиенти. Иначе Анабет Смит можеше с

голи ръце да закрие заведението ѝ.

За изненада на Анабет, Джейк изпрати съобщение на Юлали, че няма да се върне за вечеря. След като чиниите от вечерята бяха измити, Анабет се извини, че трябва да отиде в стаята си, която се намираше близо до кухнята на долния етаж. Ако не беше вече толкова късно, тя щеше да предупреди Сиера за Джейк Кърни.

Но не можеше да излезе късно вечерта като Анабет Смит. Трябваше да стане отново Кид Калуун, което щеше да донесе други опасности. Колко ли от тези афиши с портрета ѝ се намираха в ръцете на хората на закона и ловците на наградата?

Анабет с облекчение си обу чифт панталони. Тя не беше осъзнала досега, че се чувстваше като риба на сухо в пола. Освен това роклята, която обличаше, бе твърде далеч от копринената тафта на мечтата ѝ. Тя си сплете отново косата и я напъха под шапката си, след това закопча колана на Буут с двата пистолета със седефени дръжки.

Когато къщата притихна, тя напусна стаята си и се промъкна долу през хола и навън през задната врата. Тя използваше задни улички и алеи, за да се отдалечи от пансиона в посока улица Кениън. Вече можеше да види светлините на Градския салон, когато осъзна, че имаше някой, облегнат до сградата в края на алеята, извеждаща до мястото, където искаше да отиде.

Тя вече бе започнала да отстъпва, когато мъжът извика:

— Има ли някой там?

Анабет замръзна на място с ръце върху револверите. Тя не каза нищо.

Мъжът бавно се изправи и тръгна към нея, блокирайки малкото светлина, навлизаща в алеята.

— Буут? — Гласът очевидно беше изумен. — Буут, ти ли си?

Анабет остана тиха. Тя разбра, че който и да беше мъжът, той сигурно е познал револверите на Буут със седефени дръжки. Тя бавно и тихо отстъпи напълно назад извън обсега на светлината.

— Ти си мъртъв — каза мъжът. — Ние те убихме.

Накрая Анабет позна гласа. Отис Грайър.

— Ти си един страхливец, който удря в гръб — каза Анабет с глас, приличащ на този на Буут, с една октава по-нисък от нейния собствен глас. — Би трябвало да те застрелям на място.

Грайър извади пистолета си и Анабет осъзна, че той щеше да стреля. Тя не очакваше да се изправи толкова бързо срещу някой от бандата или в такава смъртоносна ситуация. В секундите преди Грайър да стреля, тя помисли за Буут и своята клетва за отмъщение. Внезапно стана така, сякаш някой друг стоеше там вместо нея. Анабет почувства едно стягане в корема и една буца в гърлото си.

Нямаше време за мислене — или за чувства.

Грайър започна да стреля на сляпо в алеята. Анабет се хвърли на земята, докато измъкваше десния пистолет на Буут и стреля веднъж в силуета на мъжа срещу светлината.

Грайър извика и изпусна оръжието си.

Пръстът на Анабет беше на спусъка. Всичко, което трябваше да направи, бе да стреля отново и един от убийците на чичо ѝ щеше да е мъртъв. Но ръката ѝ трепереше толкова силно, че тя не можеше да се прицели.

Внезапно, настъпи суматоха в края на алеята, където се намираше Грайър. Тя не можеше да рискува да я хванат. Лицето ѝ сега се намираше върху един афиш „ТЪРСИ СЕ“. Тя пхна колта в кобура и като се притискаше до стените в алеята, бързо се измъкна от там. Влезе в следващата алея и скоро се намери зад Градския салон.

Тя пхна ръце в джобовете си, защото не можеше да спре треперенето им. Едно нещо беше да се закълне да отмъсти, а съвсем друго да застреля друго човешко същество. Анабет пое дълбоко въздух и го остави да излезе бавно навън. Тя се облегна върху стената на Салона и остави главата си да падне срещу дъските.

Трябваше да го убия, Той застреля Буут в коляното, без да му мигне окото. Той е един подъл убиец. Заслужава да умре.

„Тогава защо не го довърши“ — попита един глас.

„Защото загубих самообладание.“

„Тогава по-добре си го намери отново. Или се премести в Колорадо“.

„Ще бъде по-лесно следващия път.“

„Ще си щастлива, ако има следващ път. По-добре стреляй първа — и на месо — отсега нататък.“

Анабет пое още веднъж дълбоко въздух и отново го изпусна. Това, което правеше, не беше игра. Мъжете, които бе решила да убие,

бяха убийци. Ако я хванеха, нямаше да има милост. Ако искаш да оцелее, тя трябваше да внимава.

Анабет изправи глава над раменете си. Щеш да направи това, което трябваше да се направи. Следващият път щеше да стреля смъртоносно.

Тя влезе през задната врата на Градския салон, но остана в сянката отвъд обсега на мигащия фенер. Вътре бе шумно и запушено и тя не направи нищо, с което да привлече вниманието към себе си. Беше така тиха, така незабележима, както всеки апах в пустошта. Само очите ѝ се движеха, докато оглеждаше присъстващите в Салона.

Единствената личност на бара, която тя позна бе Джейк Кърни. Без очилата сега, тя можа да го разгледа ясно за пръв път. При вида му дъхът секна.

Чертите му бяха грубо изрязани с една силна челюст, остър нос, прави скули и широко поставени очи с гъсти ресници, оградени от тъмни вежди. Един малък белег преминаваше през устата му, навеждайки я надолу от едната страна. Тя почувства един познат трепет и осъзна, че тялото ѝ реагираше просто на вида му.

Анабет изпусна една лека въздишка. Значи това представляваше желанието. Тя не очакваше той да бъде толкова силен. Или толкова непридирчив. Не харесваше особено Джейк Кърни. Защо тогава той я привличаше физически? Анабет се почувства объркана и малко развълнувана. Тя съзнаваше странното раздвижване в тялото си. Бавно и незабележимо постави длан върху корема си, но това изглежда не помогна.

Устните на Анабет се изкривиха при мисълта за иронията в ситуацията. Тя най-после намери мъж, към когото изпитваше първи наценки на желание. Само че тя представляваше един бандит, а Джейк Кърни беше тексаски Рейнджър. И още по-лошо, той я познаваше като спъващата се, блъскаща се в нещата Анабет Смит. И нямаше търпение да се махне по-бързо от нея. Те не бяха двойка, чисто бъдеще е предопределено в небесата.

Анабет се обръщаше към изхода, когато Джейк я забеляза. Тя замръзна на място за момент. За щастие вниманието му се отвлече, когато Сиера седна срещу него. Анабет видя как Джейк се усмихна на другата жена. Наблюдаваше го как се смее и усмихва на нещо, което

Сиера каза. След това тя видя как Сиера стана от масата и тръгна нагоре по стълбите и Джейк я последва.

Отначало, Анабет беше благодарна на Сиера за това, че отвлече вниманието на Джейк от нея. После осъзна, че е твърде късно да я предупреди за идването на Джейк Кърни в Санта Фе. Освен, ако не искаше да избяга, Анабет нямаше друг избор, освен да вярва, че Сиера нямаше да я издаде.

И Анабет нямаше намерение да бяга.

Тя си тръгваше, когато видя Грайър да влиза в бара. Ръката му беше в шина и една кървава превръзка покриваше китката му. Той изглеждаше развълнуван, когато прекоси бара до една маса в ъгъла и заговори с един мъж, обърнат с гръб към нея.

Анабет позна мъжа, когато той се обърна. Това беше Уат Ранкин. Тя направи една крачка напред, за да се изправи пред него и осъзна, че не можеше да направи това с Джейк Кърни на втори етаж. Всякаква стрелба и Рейнджърът щеше да дотича. След като си обуеше панталоните, помисли Анабет с цинична усмивка.

За в бъдеще тя щеше внимателно да избира времето и мястото за всяко стълкновение. Анабет гледаше, как Уат Ранкин и Отис Грайър се насочват към летящите врати на салона. Тя се измъкна от задния вход и се забърза по алеята след тях.

От сега нататък тя ще бъде ловецът, а те — преследваните.

6

Уат бутна летящата врата и последва Отис Грайър в нощта.

— Аз ти казвам, че мъжът, който е стрелял в теб, не може да бъде Буут Калуун. Буут е мъртъв!

— Гласът беше на Буут. И ти знаеш, че Буут го нямаше, когато се върнахме при бараката да търсим отново златото. Казвам ти, че беше той.

— А аз казвам, че ти си луд — каза Уат на големия мъж, докато се качваше на седлото. — Даже ако приемем, че е оцелял след седемте куршума, Буут не би могъл още да се изправи на крака. Забрави ли, че и двете му колена са простреляни?

— Ами онези колтове със седефени дръжки, които видях в алеята? Как ще обясниш това? — попита Грайър, докато качи тежкото си тяло върху коня с учудваща лекота.

Уат мълча през времето, което измина, докато стигнаха последните светлини на Санта Фе.

— Аз мисля, че Кид се е върнал и е намерил Буут. Той е взел тялото и пистолетите. Мъжът, който си срещнал в онази тъмна алея е бил Кид, което означава, че той се намира някъде в Сан Фе.

Грайър изръмжа и почеса брадата си.

— Предполагам, че трябва да е бил Кид. Аз не го разгледах добре в тъмното.

— Ти къде остави останалите от бандата?

— Лагерът се намира на няколко мили южно от града. Ние трябва да ги предупредим за Кид — каза Грайър.

— Да, ще трябва да се погрижим за Кид. — Тази последна криза накара Уат да се чуди дали не беше сгрешил, манипулирайки Бандата Калуун, вместо просто да наеме някой за убийството Сам Чандлър.

После той помисли за погледа в очите на Сам, когато той разпозна Уил Риърдън зад бандитската маска и изражението на лицето му, когато бе осъзнал, че вече е мъртъв човек. Не, струваше си риска да го извърши лично.

Той беше нагласил всичко толкова точно, че когато станеше собственик на Уиндоу Рок, щеше да получи и Клер Чандлър. Имаше само няколко малки препятствия по пътя си. Буут Калуун бе едното.

Буут Калуун не искаше да има убити по време на обирите, така че на Уат не му оставаше нищо друго, освен да се отърве от него. Детето представляваше съвсем различен проблем. Детето трябваше да умре, разбира се. Но не докато не им кажеше къде е скрито златото на Сам Чандлър.

Уат нямаше нищо против убийствата. Той притежаваше от малък опит в тази работа. Беше застрелял пияния си баща, когато бе едва осемгодишен. Десетгодишен, наръга с нож сводника на майка си. Рано разбра, че ако иска нещо, трябва сам да си го вземе. И откри, че най-лесният начин да преодолее някакво препятствие, бе да го премахне.

Уат никога не се отклоняваше от мръсната работа, която трябваше да се свърши. Той даже не мигна, когато застреля Буут в гърба. В края на краищата, не съществуваше чест сред крадците. Но беше направил сериозна грешка в сметките си, като не провери предварително дали Буут носеше всичкото злато със себе си, преди да го нападнат.

И трябваше да се увери, че мошеникът наистина бе мъртъв. Сега бе почти сигурен, че призрачната фигура, която е видял Отис Грайър, е бил Кид. Тъй като и без това търсеше Кид, той планираше да остане достатъчно дълго около Санта Фе, за да разбере по един, или друг начин, кой е бил това.

Уат щеше да подготви подходящо посрещане за този, който се появи до лагерния огън на бандитите.

Джейк се качи на втория етаж със Сиера в стаята ѝ, защото тя каза, че това е единственото място, където могат да говорят необезпокоявани. Сиера седеше във фотьойла до прозореца. Джейк стоеше до вратата.

— Много добре, Рейнджър. Говори.

— Казаха ми, че познаваш Буут Калуун — каза Джейк.

— И какво, ако го познавам?

— Аз преследвам Бандата Калуун. Надявах се, че може би ти ще можеш да ми кажеш, къде да започна да ги търся. — Той извади афиша

от джоба си и го връчи на Сиера. — Виждала ли си този мъж?

Сиера беше шокирана колко точна бе рисунката на Кид, но запази чертите си спокойни. Тя познаваше всички членове на бандата. Освен Уат Ранкин. За момент си помисли да ги изброи на Рейнджъра. Така поне Анабет Калуун щеше да е в безопасност. Но животът ѝ, изпълнен с трудни уроци, я накара да бъде предпазлива.

— Защо трябва да ти помагам?

— Защото тези мъже са убийци. Защото трябва да бъдат изправени пред съда.

Какво възмездие можеше да определи законът за смъртта на Буут? Сиера беше склонна мисли, че присъдата на Анабет Калуун щеше бъде по-бърза и сигурна. Но нямаше нищо против законът да преследва убийците на Буут.

— Аз мога да ти кажа къде те обикновено срещат, когато идват в Санта Фе — каза накрая Сиера.

Джейк последва указанията на Сиера до едно изолирано място на пет мили южно от Санта Фе. Огънят около извора в дъното на една камениста пътека бе сигурен знак за човешко присъствие. Обикновено Джейк можеше да очаква едно добро посрещане и предложението „Запали седни“.

Но около огъня нямаше никой. Лагерът изглеждаше напуснат. Джейк беше сигурен, че не е така.

Той подозираше, че някой или всички от Бандата Калуун бяха някъде наблизо. Те сигурно са се разпръснали, когато са го чули да идва.

Но опасността долу не бе единствената му грижа. Защото откакто излезе от Санта Фе, не можеше да се отърве от чувството, че някой го наблюдава — че някак си самият той беше преследван. Джейк потръпна и отдаде това чувство на студа. Той пришпори коня си с колене и заслиза по склона към огъня.

Единственият начин да прескочи трапа, бе да влезе в него.

Джейк почувства как косата му се изправя на врата само секунди, преди да чуе първия изстрел, Той се хвърли от седлото, но стрелящият трябва да се е прицелил ниско, защото куршумът все пак го улучи. Кракът на Джейк се сви под него, когато той се сля със земята. Втори изстрел направи дупка в ръкава му. Трети куршум

изпрати в лицето му отхвъркнали парчета скала, но дотогава той успя да се скрие в една плитка долчинка, обрасла с гъсти храсти.

Той остана абсолютно неподвижен, знаейки, че всяко движение щеше да го издаде. Джейк дочу шепнещи гласове и разбра, че скритите в храстите бандити решаваха как и кога да тръгнат напред. Той имаше достатъчно муниции в патрондаша си. Тревожеше го повече раната му. Крачолът на панталоните му се пропи с кръв.

Джейк свали банданата си и я завърза здраво около крака си. Тя намали кръвотечението, но не го спря. Не беше необходимо бандитите да го убиват. Достатъчно бе да го държат така на земята и той евентуално щеше да кърви до смърт.

Космите по врата на Джейк щръкнаха отново, момент, преди да почувства една ръка на рамото си. Джейк насочи пистолета си, докато се преобръщаше. Той никога не разбра какво му попречи да стреля, но след секунда бе щастлив, че не успя го направи.

Стройният мъж, клекнал на земята до Джейк със засенчена от шапката горна половина на лицето, постави пръста си на устните му, показвайки по този начин нуждата от мълчание. Той покани с жест Джейк да го последва и после започна да пълзи из дерето в посока, противоположна на огъня.

Джейк не знаеше какво да мисли. Непознатият можеше лесно да го убие. Очевидно мъж не принадлежеше към Бандата Калуун. Но тогава кой беше той и какво правеше тук? По дяволите, помисли Джейк, щеше да има достатъчно време, за да разбере това, щом веднъж се измъкнеше тук — ако се измъкнеше.

Джейк хвърли един поглед назад към огъня направи избора си. Той се претърколи на корем и запълзя надолу по дерето след непознатия.

Стройният мъж се движеше като индианец — бързо и гъвкаво. Джейк можеше да го следва по-добре, ако не бе ранения му крак. Той не искаше да се подчинява. Разстоянието между тях става по-голямо, докато накрая Джейк не можеше вижда мъжът, който дойде, за да го спаси.

Джейк спря за момент, останал без дъх усилието и замаян от загубата на кръв. Той обърна, за да погледне над рамото си, колко беше отдалечил от огъня и разбра, че той повече не се виждаше на

хоризонта. Джейк подпря чело на ръката си. Ако почакаше за момент, за да си поеме дъх, щеше да се оправи. Затворените му очи се движеха.

— Добре сега, я да видим какво имаме тук? Не мърдай и инч, или ще ти пръсна черепа.

Джейк на драго сърце се правеше на умрял, но умът му трескаво работеше, търсейки начин да избегне катастрофата.

— Хей! Аз открих Кид! Той е тук!

— Ти ли си, Грайър? — извика един от бандитите.

— Да — отговори Грайър.

— Сигурен ли си, че е той? — извика някой отново.

Грайър обърна Джейк с ботуша си, за да може да погледне лицето му на лунната светлина.

— Хей! Това не е той. Това е някой друг.

— Убий го и да се махаме оттук.

Джейк потръпна от хладнокръвната заповед. Той знаеше, че ако щеше да направи нещо, трябва да го направи скоро. Револверът беше в ръката му. Проблемът се състоеше в това, как да стреля, преди първи да го застрелят. Това, от което се нуждаеше, бе някакво отвличащо вниманието събитие.

И той го получи, когато непознатият, който му помогна, внезапно се изправи пред мъжа, прицелил се в Джейк. Непознатият също държеше пистолет в ръката си, насочен към Грайър.

Грайър изглеждаше вкопан в земята, изумен от видението, изпречило се отпреде му.

— Това е Кид! Някой да направи нещо! — изкрещя Грайър.

— Аз помислих, че ти каза, че не е той! — извика един глас в отговор.

— Ти трябва да платиш за това, което извърши — каза непознатият на Грайър. — Искам да помислиш за куршума, който ще те убие. Първо ще избия с един куршум пистолета от ръката ти. След това ще пусна по един куршум в коленете ти, точно както ти направи с Буут. Но аз няма да те убия. Ще те оставя да живееш осакатен.

— Лайно. Лайно — измърмори Грайър.

— Ако това е Детето, не го убивай! — извика кой. — Детето е единствената следа, която има за онова злато! Той трябва да знае къде го е закопал чичо му!

Джейк чу тропота на стъпки, докато членовете на бандата се приближаваха към тях. Той не разбираше, защо Бандата Калуун искаше да убие Кид. Но едно нещо беше сигурно. Бандата мислеше, че Кид знае къде можеше да се намери златото на Сам. Което означаваше, че Джейк също искаше Кид жив.

Той можа да види как големият мъж се колебае дали да насочи оръжието си към своя пленник на земята, или към Кид. Сякаш знаеше, че в момента, в който помръднеше, Кид ще стреля.

Очите на Грайър бяха върху Кид, но револверът му сочеше към Джейк. Джейк прецени, имаше равен шанс да улучи Грайър, преди той да може да се прицели и да стреля в него. Трябваше да направи нещо, за да се освободи, преди останалите от бандата да пристигнат на мястото.

— Грайър! — извика Джейк.

Номерът на Джейк мина. Грайър направи грешката да обърне главата си назад, преди да дръпне спусъка. Времето, което му отне да намери целта си, се оказа достатъчно за Джейк, за да се прицели в големия мъж.

Куршумът на Джейк удари Грайър право в гърдите. Бандитът обърна глава и погледна отново към Кид.

— Стана по-добре така, Кид — каза той.

Джейк чу Кид да казва: „Кучи син“. Но когато се повдигна на лакти, не можа да види нищо в тъмнината. Къде беше отишъл Кид?

Въпреки виковете на един мъж, увещаващ другите членове на бандата да довършат Джейк, бандитите яхнаха конете си и избягаха. Джейк ги гледаше как препускат, сякаш адските орди ги преследваха. Той се обърна, за да потърси мъжът, който спаси живота му.

Само че Кид беше изчезнал.

Джейк бе объркан. Беше ли наистина непознатият, който го изведе на безопасно разстояние, онзи Кид, когото той търсеше? Защо Кид Калуун знаеше къде се намира златото, а другите членове на бандата не? И какво искаше да каже Кид, когато каза, че Грайър трябвало да плати за това, което е сторил на Буут? Какво точно се бе случило с Буут Калуун?

Джейк подсвирна на коня си, който се появи тичайки. Той използва едното стреме, за да се вдигне горе и сграбчи рога на седлото,

за да го яхне. Намирането на Кид трябваше да почака, докато кракът му заздравееше. Джейк насочи коня на север и препусна към Санта Фе.

Не мина много време и същото чувство на безпокойство го обзе. Следяха го, което не беше трудно, като се имаше предвид следата кръв, която той оставяше по каменистата земя. Но той не чу нито звук, нито пък забеляза зад себе си да помръдва и стръкче трева. Който и да се намираше по следата му, беше дяволски невидим.

Джейк почувства как се плъзва от седлото. Внезапно, една ръка го хвана за рамото, за да го изправи. Когато Джейк позна фигурата пред себе си, той се намръщи.

— Кой по дяволите си ти?

Непознатият се поколеба за момент и после каза:

— Аз съм Кид Калуун.

Младият бандит се напрегна в очакване дали Джейк щеше да извади револвера си срещу него. Трудно беше за Джейк да насочи пистолет към мъжа, който току-що бе спасил живота му. Той преодоля това желание и вместо това попита:

— Защо ми помогна?

— Нямам нужда повече от Бандата Калуун.

— Защо?

— Те убиха чичо ми, Буут Калуун.

— Защо ме следваш?

Детето сви рамене.

— Помислих, че можеш да имаш нужда от помощ. Прав бях.

Джейк си напомни, че въпреки ролята си на добрия самарянин, Кид Калуун също беше търсен.

— Какво знаеш за смъртта на Сам Чандлър?

— Аз знам, че Уат Ранкин го уби — каза Кид.

— Ти беше ли там?

Кид погледна надолу към побелелите кокалчета на юмруците си и после отново към Джейк.

— Аз бях там.

— Какво ще кажеш за златото на Сам?

— Буут го скри. Той умря, без да каже къде.

Джейк се почуди дали можеше да вярва на тази история. Тя приличаше много на удобна лъжа.

Настъпи едно дълго мълчание. Накрая Кид каза:

— По-добре да намерим подслон. Задава се буря.

Джейк все още не бе извадил пистолета си. Но той нямаше особено доверие на Кид. Някога беше направил грешката да повярва на думата на престъпник и петима невинни хора загинаха. Никога пак.

Освен това, той не искаше да изпуска Кид от погледа си, докато не разбере със сигурност дали той не знаеше къде е скрито златото на Сам.

— Много добре. Да тръгваме.

Вятърът зашумя в храстите. Облаци покриха луната. Зигзагите на светкавици раздраха небето. Гръм забоботи надолу по скалистите хълмове. Въздухът замириша на озон.

Ледената вода се посипа отначало на едри капки. Скоро завали на гъсти завеси, отнасяйки шапката на Джейк и стичайки се по жълтото му сако. Джейк следваше Кид и въздъхна с облекчение, когато влязоха в една плитка пещера. Той се плъзна долу от коня си, но раненият му крак не можеше да го държи. Щеше да падне, ако Кид не го подкрепи с ръката си.

— Облегни се на мен — каза Кид.

Една светкавица освети лицето на Кид и Джейк с изненада забеляза колко млад беше бандитът. Но той знаеше като всеки друг, че видът на един мъж нямаше нищо общо с това, което се намираще вътре в него. Една чиста превръзка можеше да крие грозна рана.

Кид помогна на Джейк да стигне до дъното на пещерата, далеч от вятъра и дъжда и го настани да седне с гръб до каменната стена. Вътре имаше каменно огнище с готови съчки и дърва, така че само една клечка беше необходима, за да ги снабди с топлина и светлина. Детето очевидно е използвало това скривалище и преди.

Джейк наблюдаваше как Кид запали огън, а после разседла конете и ги изсуши с шепи трева, която също бе оставена в пещерата за евентуално използване. След като се погрижи за животните, Детето се обърна към Джейк.

Кид не поиска разрешение, а просто клекна до Джейк и с помощта на един нож разряза крачол на ранения му крак, откривайки раната на бедрото му. Той я опипа с внимателни длани.

— Куршумът трябва да се извади — каза Кид, след като завърши огледа.

— Така и предполагах — присви очи от болка Джейк, като се опита да се настани по-удобно. Но ще почакам за доктора в Санта Фе.

Кид го изгледа косо.

— Това кървене трябва да се спре.

— Когато бурята престане, ще продължим пътя си.

Няколко часа по-късно бурята продължаваше да бушува и стана ясно, че Кид беше прав. Джейк чувстваше, че не след дълго ще изгуби съзнание. Той не пожела хапне нищо от боба, който Кид приготви на огъня, макар че успя да пийне малко кафе.

Той все още се опитваше да разбере какъв е мъжът, застанал до него, който бе наблюдавал хладнокръвното убийство, когато е ограбвал дилижанса и после рискува живота си, за да спаси един напълно непознат на пътя.

Джейк разгледа добре Кид Калуун и не бе много впечатлен от това, което видя. Детето беше висок и много кльощав, с почти изпити бузи, които правеха тъмносините му очи да изглеждат още по-големи върху лицето. Кожата му беше гладка и неокосмена като бебешко дупе. Черната му коса бе напъхана под шапката, но отделни кичури стърчаха навсякъде около лицето и над яката му.

Неговият нос беше малък и прав, не заемайки много място върху лицето. От друга страна, устата му бе широка и устните не много тънки. Една цигара висеше в ъгъла на устата му. Джейк забеляза, когато Кид заговори, че всичките му зъби си бяха на мястото. Лесно беше да се предположи, че се е сражавал с револвер, а не с юмруците си.

Облеклото на Кид също не направи особено впечатление на Джейк. Джинсите му бяха раздрани на коляното, а сивата му памучна риза бе твърде голяма за него. Общо взето Кид Калуун не отговаряше на представата му за един безсърдечен убиец. Трудно беше да се повярва, че някой, изглеждащ толкова невинен, бе яздил с бандитите, които застреляха Сам.

Но Джейк само трябваше да си припомни миналото, за да разбере, че външният вид можеше да лъже. Боби Ладам също изглеждаше невинен като агънце. Той беше вълк в овча кожа. Споменът за извършеното от Боби Ладам щещ винаги да е с него.

Преди Джейк да загуби съзнание, той трябваше да реши дали да се довери на Кид за изваждане на куршума. Фактически, изобщо

нямаше избор.

Предполагам, че ти беше прав — приз Джейк. — Този куршум трябва да се извади — една горчива усмивка изкриви устните му, преди продължи. — Тъй като или ти, или аз трябва да направим, аз гласувам за теб.

Детето се поколеба, после посегна за ножа колана си.

— Много добре. Аз ще го направя. — Той постави ножа в огъня, за да го обгори и след това го остави върху един камък да изстине.

Джейк избра една пръчка от купчината близо до огъня.

— Продължавай. Аз съм готов. — Той поста дървото между зъбите си и го захапа заради болката, която идваше.

Мускулите по врата на Джейк се превърнаха във въжета и ръцете му се свиха в юмруци, кога Кид започна да човърка с ножа си. Той дяволски надяваше, че Кид знае какво прави — че не разрязваше някое сухожилие, от което Джейк щеше има нужда, за да върви.

— Свърших — каза Кид накрая. Джейк погледна в тъмносините очи на бандита и видя, че самият той бе преживял сам изпитанието на гордост и упоритост.

— Благодаря — измърмори Джейк.

Кид се порови в торбите до седлото на Джейк за нещо, което можеше да послужи като бандаж. Той уви раната с една от ризите на Джейк, която накъса на ивици за целта. После се изправи и започна да оседлава коня си.

— Къде мислиш, че отиваш? — попита Джейк.

— Да глътна малко въздух.

Джейк извади колта си, който бе станал твърде тежък за държане и го насочи към Кид.

— Стой там — заповяда той. — Няма да ходиш никъде.

Кид се обърна и го изгледа спокойно. Ръката му трептеше над собствения му колт.

— Не мисля, че ще ме застреляш. Аз ти спасих живота.

Очите на Джейк се присвиха и един мускул подскочи върху челюстта му.

— Независимо от това, ще го направя.

Очите на Кид изглеждаха разтревожени и той прехапа долната си устна, което го правеше да прилича още повече на дете, каквото си беше.

— Аз не съм този, който... — Той изглежда промени намерението си да каже това, което започна да казва. Вдигна брадичката си и каза: — Давам ти думата си, че ще се върна.

Джейк се усмихна.

— Думата на един бандит?

— Даже един бандит може да притежава чест.

— Не и в моя опит — каза Джейк прямо.

— Ти ще трябва да ме застреляш, за да ме задържиш тук — каза Кид.

— Не мисли, че няма да го направя — предупреди го Джейк.

Кид очевидно му повярва, защото се облегна на стената на пещерата и скръсти войнствено ръце.

Отвъд огъня, на входа на пещерата се появи внезапно Кучето. То изскимтя веднъж, но не влезе вътре. Джейк фокусира вниманието си върху животното, за да се опита да стои буден. Той го извика да влезе вътре при топлината на огъня. Но Кучето остана, където си беше.

На Джейк му стана студено и се чудеше дали наистина е студено в пещерата или това чувство му идваше отвътре. Той усещаше гърлото си пресъхнало и кракът го болеше. Очите му бяха вече почти затворени, когато разбра, че е почти заспал. Стисна по-здраво колта в ръката си и загледа бандита в другия край на пещерата.

В следващия момент Джейк разбра, че Кид издърпал револвера от ръката му, оставяйки го без оръжие. Той сега бе безпомощен. Оставен на милостта на врага си. Нежни пръсти провериха пулса на гърлото му. Една стройна сила повдигна главата му, за да може да пие.

Джейк се опита да остане в съзнание. Самият му живот можеше да зависи от това. Но тъмнината се плъзна над него и го покри.

Анабет остави очите си да се разхождат върху бледия, трескав мъж. Чувствата ѝ към него я объркваха и дразнеха. Тя прекъсна пътя на отмъщението си, за да му помогне. Но изобщо не можеше да разбере защо го направи.

Отначало проследи Джейк, защото той следваше Уат Ранкин. Тя видя капана и не искаше да го убият. Решението ѝ да му помогне бе импулсивно. И виж какво се случи. Сега тя или трябваше да остане тук

с Джейк, докато той се поправи достатъчно, за да пътува, или трябваше да намери начин да го отведе обратно в Санта Фе.

Накрая избра последното разрешение, докато чакаше Джейк да загуби съзнание. Щеше да остави Джейк Кърни върху задната стълба на пансиона на Юлали Шмид, където Анабет Смит щеше да го открие, когато излезеше да донесе подпалки за сутрешния огън в кухнята.

Анабет си призна с неудоволствие, че не искаше да изпуска Джейк Кърни от поглед, докато не се увери, че той е добре. Тя добре съзнаваше, че прави грешка, като се свързва с Рейнджъра, но мъжът я привличаше. Колкото и страховит да беше видът му — с тези стоманени сиви очи и белегът, изкривил надолу устата му — тя се чувстваше привлечена и принудена да узнае повече неща за него.

Беше си направило глупаво да се разкрива пред един тексаски Рейнджър като Кид Калуун. Той я смяташе за крадец и убиец. Той мислеше, че тя е мъж.

Анабет нямаше намерение да поправя грешката му. Особено след като Кид Калуун щеше да изчезне отново. Нито пък щеше да позволи на необяснимите си чувства към Джейк Кърни да я отвлекат от отмъщението ѝ за смъртта на чичо си.

Тя премисли още веднъж събитията от последната вечер. Искаше да накара Грайър да страда по същия начин, по който се бе мъчил Буут. Бандитът я измами, като избра смъртта вместо живота на инвалид. Обаче смъртта на Грайър беше само началото. Нейното отмъщение нямаше да приключи, докато всички членове на Бандата на Буут — особено Уат Ранкин — не платят за предателството си.

Точно преди изгрев-слънце тя щеше да отведе Джейк Кърни в Санта Фе. После Кид Калуун щеше да изчезне отново, докато сладката и покорна Анабет Смит продължи да планира гибелта на Бандата Калуун.

Анабет дремеше, когато чу един камък да се преобръща във входа на пещерата. За секунда тя се събуди напълно и държеше пистолета си в ръка. Това, което видя в светлината на огъня, я накара да се усмихне от облекчение.

— Уолф! Какво правиш тук? Как ме намери?

— Кой може да не забележи светлината от огъня ти, Преследван Елен?

Ужилена от забележката на Уолф, Анабет спря да върви към индианеца.

— Имах нужда от светлината, за да...

— Защо си тук? Аз не очаквах да те видя отново?

Анабет усети копнежа в гласа на Уолф. И гнева му. Тяхното сбогуване не беше лесно. Уолф още не бе забравил или простил нейните думи. Той имаше право да пита защо тя не е заминала за Колорадо, както му каза, че ще направи.

Обяснението й бе не по-малко болезнено.

— Буут е мъртъв. Той беше убит от собствената си банда! Аз не можах да замина за Колорадо.

Уолф замръзна, когато изведнъж забеляза фигурата, лежаща в сянката.

— Кой е там?

Анабет постави дланта си върху ръката на Уолф. Тя бе напрегната като тетива на лък.

— Името му е Джейк Кърни. Аз се опитвах да ти кажа — имам нужда от светлината, за да го наблюдавам. Той попадна в засада и бе ранен от Бандата на Буут. Аз извадих един куршум от крака му, но той е загубил много кръв.

Анабет остави Уолф да коленичи до Джейк. Тя постави ръка на гърлото му, търсейки пулса. Той едва се долавяше.

Уолф изпитателно погледна скъпото за него лице, изненадан от грижата за непознатия, изписана върху него. Едно остро, неприятно

чувство се надигна в гърдите му.

Ревност.

Той си каза, че чувствата му нямаха основание. Независимо от това, в него се надигна нуждата да убие белия човек. Уолф не я потисна, но и не я послуша. Смъртта на чичото на Преследван Елен променяше всичко. Сега тя нямаше защо да заминава. Сега тя можеше да остане с него.

Тогава и там той се закле пред себе си, че ще има Преследвания Елен за своя жена. Тя щеше се научи да го обича. Той беше сигурен в това. Колкото до белия човек, той можеше да бъде убит, ако станеше заплахата за планове на Уолф.

Очите на Анабет молеха Уолф за разбиране. Когато той не се помръдна след тихата ѝ молба, тя обясни:

— Аз трябва да му помогна. Не мога да го оставя да умре.

Устните на Уолф се превърнаха в черта, но иначе лицето му не разкриваше нищо от по-нататъшното му убеждение, че Преследваният Елен е привлечена от другия мъж.

Звуците на гласове върнаха съзнанието на Джейк. Когато той видя един апах на входа на пещерата, бързо се пресегна за револвера си — само че той не беше там. Въпреки че съзнанието му знаеше какво трябва да направи, за да се спаси, тялото отказваше да му помогне. Когато се опита да помръдне ръцете си, те останаха да лежат като парчета глина. Той обърна глава и откри, че Кид е коленичил до него.

— Апах! — Предупреждението, което Джейк извика на ум, излезе навън като шепот.

— Лежи спокойно.

Джейк заскърца със зъби от огъня в крака си, когато се опита да помръдне.

— По дяволите! Дай ми пистолета!

Анабет натисна с цялата си тежест гърдите на Джейк, за да го накара да мирува. Макар че беше слаб, тя все пак трябваше да се бори, за да го подчини.

— Лежи неподвижно — предупреди го тя. — Всичко е наред. Той е един приятел.

Успокоителните думи на Кид проехтяха в ушите на Джейк, когато той отново изпадна в тъмнината, която го обви.

— Той припадна — каза Анабет. Беше по-разтревожена, отколкото смееше да признае. — Треската се влошава.

Уолф се пресегна над рамото на Анабет и хвана брадичката ѝ, обръщайки я към себе си.

— Ела да се махнем оттук. Ти си направи всичко, което можеш.

— Аз не мога да го оставя сам — възпротиви с тя. — Трябва да го върна обратно в Санта Фе.

— Какъв ти е този мъж?

Анабет отговори твърде бързо:

— Никакъв! — Тя знаеше още докато го казваш, че това не е истина. Но как можеше да обясни Уолф, че самата не се разбира? — Той има нужда помощта ми. — Очите ѝ потърсиха тези на Уолф, за да открият някакъв знак, че той разбира. — Щеше ли да оставиш някой от своите хора, изпаднал беда?

— Един апах не би искал някой да стои на смъртна стража над него — парира я Уолф.

— Той няма да умре! — Анабет се откъсна и закри из пещерата. — И аз няма да го оставя. — Тя обърна, за да погледне Уолф и скръсти решително ръце. — Ти си свободен да си вървиш.

Уолф помисли дали да не я отведе насила. Гордостта му пречеше да признае, че трябваше извърши подобно нещо. Той не трябваше да разкрива сърцето си пред нея, за да бъде то стъпкано. Особено сега, когато тя нямаше да замине за Колорадо, той щеше да има време да я подготви както трябва. Обърна се, за да си тръгне, но спря, когато Анабет го повика.

— Почакай! Няма ли да останеш и да поговориш с мен?

— За какво?

— Аз... — Тя искаше да сподели с него всичко, което се бе случило, откакто го видя за последен път. Как тя търсеше отмъщение за смъртта Буут. Как се беше маскирала като жена в Санта Фе. И най-много от всичко, тя искаше да го пита за странните чувства, които изпитваше към Джейк Кърни.

Тя срещна погледа на тъмните му очи и не откри в тях окуражаване, за да сподели мислите и чувствата си. Сякаш Уолф беше изградил една каменна стена между тях. Откритостта, на която се радваха помежду си от деца, я нямаше, като че никога не бе съществувала. Пред нея не стоеше нейният любим приятел, а един

заплашителен непознат. Непознат, който я искаше по начин, с който тя не можеше да се справи.

Преди Анабет да може да намери думи, за да разруши неловкото мълчание между тях, Уолф си отиде. Тя внезапно осъзна, колко студено бе в пещерата. Запали отново огъня, докато той не запращя и забушува, запълвайки така грозната тишина.

Докато Джейк спеше, Анабет отрязва няколко борови пръта и използва одеяло и въже, за да направи една носилка. Когато оставаше около час до разсъмване тя разклати Джейк, за да го събуди.

— Ти трябва да ми помогнеш. Твърде голям си за мен, за да те влача сам.

Анабет дърпаше и Джейк ѝ помагаше, като се помръдваше натам, накъдето тя му казваше. След като го завърза върху носилката, тя се насочи към Санта Фе. Трябваше да стигне града преди разсъмване. Не искаше да я види някой, който можеше да поиска обяснения, които тя трябваше набързо да дава. И трябваше да се върне в пансиона, преди да откриеха отсъствието на Анабет Смит.

По пътя обратно към града, Анабет забеляза нещо, което вървеше след тях. Тя се страхуваше от бандата, но сянката излезе животно, а не човек. Това беше едно куче. Едно огромно, рошаво, черно куче ги следваше, като никога не се приближаваше твърде много, но и не изоставаше прекалено. Анабет почувства присъствието на Кучето странно успокояващо. Докато то се навъртеше наоколо, знаеше, че никой друг не ги следваше. Кога стигнаха покрайнините на Санта Фе, тя забеляза, че то си беше отишло.

Джейк все още бе в безсъзнание, когато стигнаха до задната врата на пансиона на фрау Шмид, така че Анабет просто отрязва носилката от неговото седло и го остави да лежи там. Тя отведе двата коня в конюшната и се върна обратно през алеите в пансиона. Зората току-що пукваше, когато тя се плъзна през задната врата в стаята си.

Анабет съблече ризата, панталоните и ботушите си и напъха всичко в долното чекмедже скрина. Облече чисти гащи и комбинезон, пола, блуза, и върху тях една огромна престилка, която покриваше всичко.

Седна долу, за да си навие чорапите и чифт обувки с високи токове, които Сиера ѝ бе дала. Нямахше време да прави каквото и да

било с косата си, освен да навие плитките си и да ги покрие голяма бяла кърпа, завързана на тила.

Почти беше излязла от стаята си, когато осъзна, че е забравила очилата. Анабет бързо ги взе, но ги остави спуснати до върха на носа си, за да може да вижда какво прави. Тя внезапно спря, когато стигна кухнята и откри, че фрау Шмид е вече там преди нея.

— Съжалявам, че закъснях. Ще донеса малко подпалки — каза Анабет, бързайки към задната врата. Тя така се задъха, че ѝ беше по-лесно да изглежда задъхана и развълнувана, когато отвори вратата и „откри“ Джейк да лежи там.

— Фрау Шмид — извика Анабет. — Това е господин Кърни. Той е ранен.

— Какво?

Юлали се втурна навън, като майка гъска, открила, че ястреб напада малките ѝ. Тя коленичи до Джейк и постави ръка на челото му.

— Той гори от температура. — Тя бързо погледна раната на бедрото му. — Някой е правил малко хирургия тук. Предполагам, че доктор Алтън ще трябва да погледне това.

— Анабет, върви да събудиш господин Струдърс и господин Оксенфелд. Ще имаме нужда от малко помощ, за да качим Джейк на втория стаж.

Анабет изтича да направи, както ѝ казаха. Веднага щом Джейк беше настанен върху леглото в стаята му, Юлали изпрати Анабет да намери доктора. Ако Анабет беше по-малко разтревожена, щеше да обърне повече внимание къде отива. А така, тя зави зад един ъгъл и се сблъска право с един от Бандата Калуун. Това бе Уиски. И то пиан.

Уиски се хвана за нея, за малко щяха да паднат и двамата. Анабет за момент се парализира от прах. Ами ако той я познаеше? Тя нямаше никакво оръжие, за да се защити. Реши да използва защитата, която истинският ѝ пол нормално би ѝ дал.

— Пусни ме — каза тя кротко. — Моля.

Уиски ѝ се хилеше.

— Къде си се забързала?

Тя знаеше, че Уиски става опасен, когато се напие. Но никога преди не се беше чувствала толкова заплашена, както сега.

— Аз... — Тя не можеше да признае истината. Имам да изпълня една поръчка.

Уиски се вгледа в лицето ѝ.

— Ти ми изглеждаш позната.

Анабет почти се задави от миризмата на уиски, която облъхна лицето ѝ, когато той заговори. Тя побледня от страх, че той все още можеше да познае.

— Не сме се срещали — каза тя бързо. — Искam да вървя сега.

— Само минутка — каза Уиски. — Първо, трябва да заплатиш една такса, госпожичке.

Анабет бе толкова отвратена, когато Уиск сложи една длан върху гърдите ѝ, че за момент направи нищо. Но даже кротката Анабет Смит трябваше да постави границата някъде. Тя с радост би застреляла пияния бандит на място, а имаше пистолет в себе си. Трябваше да се задоволи от премазването на пръстите на краката му високите си токове.

Уиски зави от болка и закуца към стената. Той се облегна назад и вдигна крака си, за да разгледа стореното.

— Това ще те научи да не нападаш млади дами, които не желаят вниманието ти — каза тя с най-добрия си глас на Анабет Смит. Но Кид Калуун можа да се въздържа да не добави. — Ти долен, гнусен помияр!

Когато Уиски се протегна отново, за да я хване, тя хукна да бяга. Можеше да го чуе как ругае зад нея, но кракът му не бе във форма, за да я последва.

Когато Анабет се връщаше с доктор Алтън, тя гледаше внимателно за бандита. Уиски очевидно се беше оттеглил вътре, за да удави болката си в пиене. Анабет мразеше Уиски за това, което бе причинил на Буут. Мразеше го и за това, което би направил на една невинна млада жена. Тя не беше само отмъстителна, когато помисли, че светът ще бъде по-добро място без него.

Най-трудното нещо, което Анабет трябваше да направи през този ден, бе да претендира безразличие към това, което ставаше в стаята на Джейк Кърни. Докторът си отиде скоро, след като дойде и Анабет се застави да чака в кухнята, докато фрау Шмид слезе долу.

Един поглед към лицето на Юлали и Анабет не можа да не попита:

— Как е той?

— Ще живее.

— Сигурна ли сте?

— Толкова сигурна, колкото един смъртен може да бъде — отговори тя. — Ще остане на легло за известно време. И ще има нужда от някой, който да го наглежда.

— Аз ще направя това. — Анабет прехапа долната си устна. Това предложение не подходеше съвсем на малката, срамежлива Анабет Смит. — Той... а-а... изглежда добър човек.

Юлали вдигна вежди, после се усмихна и каза:

— Аз мисля, че това е една хубава идея. — Джейк нямаше да изтърпи Анабет Смит секунда повече от необходимото. Така грижите на момичето за него можеха да ускорят възстановяването му.

Джейк изненада Юлали, защото беше по-зле отколкото тя мислеше. Анабет седеше до леглото му през деня, мокрейки челото му с една студена кърпа и го хранеше с бульон, когато той можеше да го поеме.

Веднъж Анабет прекара деликатния връх на пръста си по белега върху устата на Джейк. Тя с изненада от мекотата на устните му. Чаршафът беше свален надолу до кръста на Джейк и тя не можа да се въздържа да не погледне тялото му.

За да ѝ спести изчервяванията, фрау Шмид я предупреди, че под чаршафа Джейк е гол. Тя трудно можа да сдържи любопитството си. Накрая не можеше повече да сдържа желанието си да гледа и пипа.

Докосвайки Джейк, Анабет откри, че това не беше същото, както докосването до Уолф. Сърцето ѝ се изкачи в гърлото, когато пръстите ѝ погалиха плътта му. Уолф нямаше косми по тялото си и сега тя бе заинтригувана от черните косми по гърдите на Джейк. Тя опита с пръсти тяхната твърдост и ги проследи надолу по корема до пъпа му.

Той беше и по-мускулист от Уолф. Рамене му бяха по-широки, стеснявайки се към стройни бедра. Тя повдигна чаршафа от долния край леглото. Краката му бяха невероятно дълги и също поръсени с черни косми. Тя искаше да погледне и по-нагоре, към мъжките му части, но разбра, че има в себе си повече от срамежливата Анабет Смит, отколкото предполагаше.

Джейк бълнуваше в делириума си, но накъсаните фрази само я караха да се чуди повече за него. Той спомена „Клер“ и „Сам“ и „златото на Сам“, Тя почувства тежестта на вината. Ако знаеше къде Буут е скрил златото, щеше да намери начин, за да го върне. За

нещастие, малкото количество злато, което бе спестила, нямаше изобщо да може да възстанови откраднатото.

И Джейк споменаваеше майка си. Гласът му стана гърлен и той използваше много силни думи, за да опише жената.

Веднъж, когато Анабет изтриваше гърдите на Джейк, той хвана китката ѝ в желязна хватка и каза:

— Аз знам къде можеш да използваш по-добре тези ръце. — И той бавно плъзна ръката ѝ — с парцала и всичкото — надолу по тялото си към срамните части.

Тя се откъсна от хватката му и отстъпи до стената на стаята. Той разбира се не я последва. Лежеше хванат в клещите на делириума си, мърморейки нещо безсмислено. По-късно, тя съжали за срамежливостта си. Ако го бе оставила да направи каквото иска, щеше да знае веднъж завинаги как изглеждаше това — формите и структурата, които го правеха мъж, а нея жена.

За щастие, добрият разум — да не споменаваме девственият страх — преодоляха любопитството ѝ. Не беше работа на Анабет Калуун да изследва срамните части на един мъж в безсъзнание.

Рано сутринта на следващия ден, след като го простреляха, Джейк отвори очи и намери Анабет Смит наведена над него. Беше жаден и кракът му пулсираше от болка. Той я закова с поглед.

— Какво по дяволите правиш тук?

Анабет постоя оглушена за момент, после силно се изчерви.

— Да бъда проклета ако зная! — Тя стана и хвърли влажната кърпа върху голите му гърди.

Джейк беше забравил наклонностите на госпожица Смит към цветистите изрази. Той погледна кърпата на гърдите си, а после обратно тъмните кръгове под очите на младата жена. Вдигна кърпата и я остави да цопне в купата с вода до леглото. Бог знае откога тя се грижеше за него. Може би трябваше да се извини и да опита отново.

Тя беше на половината път до вратата, когато той каза:

— Почакай. Не си отивай. — Джейк изучаваше веригата от емоции, която премина по лицето на госпожица Анабет Смит. Отвращение. Недоверие. Отхвърляне. Първите две разбра. Третото го изненада.

— Аз не виждам много смисъл в това да се мотая там, където не ме искат — измърмори тя.

Джейк потри четината върху челюстта си.

— Предполагам, че ти дължа едно извинение. И благодарностите си. — Той не искаше да е задължен на Анабет Смит. Това приличаше на отваряне на вратата и покана към бедите да влязат. — От колко време съм тук?

— Аз те намерих, когато излязох за трески вчера сутринта. Ти беше в безсъзнание през последните двадесет и четири часа.

— А кракът ми?

— Изглежда, че е по-добре.

Последното нещо, което Джейк си спомняше, беше един апах на входа на пещерата и Кид Калуун, който му каза, че индианецът бил приятел.

— Как съм стигнал дотук?

— Някой те е оставил отзад в една индианска носилка.

Джейк предположи, че Кид Калуун е отговорен за връщането му към цивилизацията. Но все още нямаше отговор защо Кид му помогна. И по-важното, къде се намираше Кид сега.

Джейк се опита да седне, но откри, че усилието изисква повече сили, отколкото притежаваше. Анабет се приближи да помогне, но той отблъсна ръката ѝ.

— Аз мога да го направя.

— Тогава аз си отивам — каза тя.

Той я хвана за китката, за да не ѝ позволи да си отиде. Една крива усмивка огъна устните му.

— Предполагам, че ще е по-добре да си въздържам езика. Поне докато съм отново на крака.

Очите на Анабет се присвиха. Тя трябваше да го остави сега, докато все още можеше да си отиде. Желанието да избяга беше силно, въпреки че не бе сигурна от какво точно бягаше. И все пак заплахата присъстваше — под формата на нови и объркани чувства, които я притесняваха и плашеха.

Анабет вдигна брадичката си. През годините, в които живееше маскирана, като Кид Калуун, беше научила, че често е опасно да бяга, когато се страхуваше. Бе много по-добре да се изправи срещу страха си и да го победи.

— Много добре. Аз ще остана. Но не очаквай от мен още да страдам от острия ти език. Защото няма да го направя.

Джейк си представи как използва езика си към нея по начин, срещу който тя сигурно нямаше има нищо против. И следващите му думи излязоха от устата, преди той да може да ги спре.

— Ти имаш много хубави очи.

Анабет зяпаше Джейк за момент, преди да разбере, че го гледа в действителност! Тя издърпа китката си от ръката му и повдигна очилата си нагоре върху носа. Не можеше да направи нищо за червения цвят, който плъзна по лицето ѝ.

— Аз ще съм ти благодарна, ако не коментираш... моята личност — каза тя.

Джейк се усмихна.

— Както кажеш, госпожице Смит. Сега бих използвал помощта на ръката, която ти ми предложи.

Анабет би дала всичко, за да може да излезе от стаята, но това щеше да бъде едно страхливо бягство. Тя направи още две крачки към Джейк обви раменете му с ръка, за да му помогне да стане. Това постави лицето ѝ само на инчове от неговото лице. Тя почувства топлината на дъха му върху бузата си.

След секунда почувства и устните му там.

Анабет рязко се изправи и главата на Джейк се удари в таблата на леглото.

— Оу!

— Така ти се пада! — сопна му се тя. — И ще ти бъда благодарна, ако също така не ме докосваш!

Джейк разтри ударената си глава.

— Аз ти направих комплимент! — каза той. — Такава гладка кожа като твоята...

— Господин Кърни!

Джейк изкриви лице и разтри главата си.

— Желанието ви е прието, госпожице Смит.

За щастие и на двамата, Юлали избра този момент, за да посети Джейк.

— Как се чувстваш? — попита тя, като отиде до леглото му.

— Главата дяволски ме боли.

— Главата ли?

Анабет завъртя очи и Джейк се отказа.

— Няма значение — каза той. — Гладен съм като мечка след зимен сън. Какво имаш за ядене?

— Ти какво искаш? — попита Юлали.

— Стек, картофи, боб и кафе.

— Аз ще ги приготвя — предложи Анабет, готова на всичко, за да се измъкне от стаята.

Юлали седна на стола до леглото и наблюдаваше бързото излизане на Анабет.

— Аз мисля, че това момиче може да те харесва.

Джейк откъсна очи от отдалечаващата се фигура на Анабет.

— Какво?

— Тя е напълно невинна, Джейк. Такива като нея не са за теб.

— По дяволите, Юлали. Аз по-скоро ще легна с гърмяща змия!

— Надявам се, че е така Джейк. Аз те видях да целуваш момичето.

Джейк се изчерви.

— Последствие от делириума — измърмори той. Нямаше друго обяснение за внезапната си постъпка. Той беше омагьосан от сините очи на момичето. Имаше смътното чувство, че ги е виждал някъде и преди. Когато тя се наведе над него, той не можа да устои на нейната миризма и на меката ѝ и гладка кожа. Така че я целуна. Това не означаваше нищо.

— Кой те простреля, Джейк?

Въпросът на Юлали отклони мислите му от Анабет, което беше добре.

— Натъкнах се на Бандата Калуун.

— Засада?

Джейк почеса брадичката си и кимна.

— Смешното е, че мъжът, който ми спаси живота, беше не някой друг, а самият Кид Калуун.

— Детето от афиша „ТЪРСИ СЕ“ те е спасило от бандата?

— Съгласен съм, че изглежда глупаво, но точно това е, което се случи.

— Какво ще правиш сега?

— Ще се оправя и отново ще търся бандата. — Очите му се отклониха към пода. — Защо се бави закуската ми?

— Аз ще отида да видя — каза Юлали.

Когато тя излезе, Джейк се опита да си спомни всичко, което можеше, за засадата и спасяването си. Имаше ли наистина един апах в пещерата или той си го беше представил? Той си спомни яростния поглед в сините очи на Кид, когато разказваше, как Бандата Калуун е убила! Неговия чичо.

Сините очи на Кид.

Ето къде беше видял очите на Анабет Смит. Очите на Кид Калуун имаха същия проклет цвят. Това бе странно съвпадение. Или не?

Джейк присви очи. Анабет Смит. Дяволски подозрително презиме.

И същото гладко, бяло лице.

И най-проклетото свидетелство от всички. Той си спомни как Кид Калуун говореше в момент на възмущение и чу същите думи от устата на Анабет Смит.

Кучи син!

Джейк се намръщи. Ако беше прав, Кид Калуун не бе това, което изглеждаше. Нито пък Анабет Смит. Възможно ли е те да са една и съща личност? Не можеше да го повярва. Кид Калуун беше известен с бързината на пистолета си. Непохватната Анабет Смит не можеше никога...

Ами ако нейната несръчност е фалшива? Той си припомни как я държеше за кръста и колко строен беше той под широката рокля. Чудеше се какво може да намери под кърпата за глава на Анабет Смит. А също и под шапката на Кид Калуун.

Джейк поклати глава при тези странни мисли. Правеше от мухата слон. Анабет Смит просто имаше очи със същия цвят, като тези на Кид Калуун. Щеше да е по-добре, ако се концентрираше върху оздравяването си.

Той свали крака от леглото. Чувстваше се слаб като еднодневно бебе. Застави се да пресече стаята до торбите си, в които намери дълги чисти долни гащи и друг чифт Левис. Нямаше сила да се изправи и да ги обуе, така че се върна обратно на леглото и поседя там за малко да си почине. Успя да навлече дългите гащи и тъкмо намъкваше джинсите, когато един глас от вратата го прекъсна.

— Какво, по дяволите, правиш?

Джейк погледна и видя Анабет на вратата с поднос храна.

— Обличам се. — Той методично закопча отпред джинсите. Опита да се отпусне с цялата си тежест върху болния крак и сдържа един стон, когато кракът колабира под него. Изруга тихо, опита се отново и пак не успя. Стисна разочаровано зъби.

— По дяволите.

Анабет остави подноса с храната на масата до вратата и отиде до Джейк, за да му помогне да вдигне крака си отново на матрака.

— Ти трябва да лежиш.

Джейк забеляза, че тя ни най-малко не е непохватна, а фактически се движеше бързо и грациозно. Разбира се, очилата ѝ се бяха плъзнали на върха на носа, така че можеше да вижда над тях.

— Защо не си починеш един ден? — каза тя, гледайки го строго.

— Нямам и ден за губене — отговори Джейк. Той трябваше да намери Кид Калуун и златото на Сам. — Донеси онзи поднос тук. Гладен съм.

Анабет го гледаше.

Джейк също я погледна и тя бързо бутна нагоре очилата, за да скрие очите си. Той я наблюдаваше внимателно и разбра, че сега тя не виждаше нищо. Анабет се удари с коляно в таблата на леглото, докато отиваше за подноса и промърмори нещо, което той не може да чуе добре.

— Добре ли си? — попита той.

— Искам да спреш да питаш за това!

— Ти продължаваш да се блъскаш в нещата. Сигурна ли си, че тези очила са подходящи за теб — Той я наблюдаваше внимателно и бе награден от изчервяването по бузите ѝ.

— Те са добри — каза тя. Обаче остави подноса в края на скута си, вместо по средата. Джейк се пресегна за него, но собствените му рефлексии не бяха в много добра форма. Той гледаше примирен как подносът се плъзна от леглото и се стовари на пода с трясък от счупените съдове.

— Кучи...

Този път Анабет се усети, но това беше достатъчно, за да затвърди нарастващите подозрения на Джейк. Той посегна и свали очилата ѝ от лицето.

— Може би ще виждаш по-добре, ако се опиташ така за известно време.

Анабет премига, изумена колко ясно стана всичко изведнъж.

— Но аз имам нужда от очилата си, за да...

— Така ли? — попита Джейк.

— Аз...

Очите на Джейк се присвиха, докато разглеждаше чертите на Анабет, Това ли беше същата личност, която видя в пещерата? Той вече знаеше, че очите са същите. Височината ѝ подходдаше, слабото тяло също. Анабет имаше същите изпити бузи, същото бебешко гладко лице и същият малък прав нос. Той намери една широка уста и не много тънки устни. И косата, доколкото можеше да я види, бе със същия гарвановочерен цвят. За Бога, това беше същата личност!

— Ти си Кид Калуун!

— Не!

— Да, ти си.

Анабет се хвърли към вратата, но Джейк някак си успя да хване полата ѝ и да я задържи.

— Пусни ме — изсъска тя.

Той си свали крака от леглото и използва полата ѝ, за да я придърпа към себе си. След това я сграбчи за кръста и отново я дръпна долу в скута си.

— Не преди да получа някои отговори, Кид.

Анабет извика, когато загуби равновесие и падна върху него. Те и двамата полежаха там леглото за момент изумени. Когато Анабет опита да се освободи, Джейк се претърколи върху нея и използва по-голямата си тежест, за да я задържи.

Анабет мислеше единствено за бягство. Джейк Кърни беше човек на закона. А тя бе един бандит. Той щеше да я предаде заради наградата. Щеше да се погрижи да я обесят. Тя искаше да изкрещи в яда си, че я хванаха. Но не го направи заради наемателите от околните стаи, както и заради фрау Шмид долу в кухнята. Остана отчаяна напълно мълчалива, докато удряше, хапеше и риташе Рейнджъра в опитите си да се освободи него.

Кърпата ѝ падна от главата и двете дебели копринени плитки се освободиха. Джейк нави едната около дланта си, за да я накара да стои мирно.

— Успокой се! — изсъска той. Джейк се тревожеше не по-малко от Анабет да не влезе някой. Защото почувства, докато усещаше женското ѝ тяло под себе си, че не искаше Анабет Смит да свърши на въжето. Което заслужаваше Кид Калуун.

Но Джейк беше научил много отдавна, че симпатията към един бандит е неподходящо отношение. Той си спомни за заплахите, които Кид Калуун отправи към бандита на име Грайър. Каквото и да мислеше за Анабет Смит, Кид Калуун бе държал смъртоносно оръжие срещу човек и заплаши да го простреля в коленете, като го осакати по този начин за цял живот.

Той трябваше да си спомни, че меката жена в ръцете му бе стояла там гледайки, докато Сам е бил убит.

— Махни се от мен! — заповяда Анабет през стиснатите си зъби.

— Това е единственият начин, по който мога да съм сигурен, че няма да избягаш — каза Джейк. — Няма да отидеш никъде, така че можеш да спреш да се бориш и да отговориш на въпросите ми.

Анабет изведнъж се отпусна под него. Той помисли, че я чу да промърморва „Кучи син“. Тя се задъхваше и очите ѝ бяха широко отворени и тревожни, но повече не му се съпротивляваше.

— Така е по-добре. Сега аз искам да получа някои отговори. — Къде е откраднатото злато от Сам Чандлър?

— Не знам!

— И очакваш да повярвам на това? Опитай отново, Кид. Къде е златото?

— Не знам. Буут го скри, преди да умре. Предполагам, че е някъде в долината...

— Каква долина? — прекъсна я Джейк.

— Скъпоценната долина, където чичо ми и аз живеехме.

— Къде се намира тази долина?

— Не е твоя работа. — Долината беше нейното убежище. Щом веднъж кажеше на човек на закона къде се намира, след като местонахождението ѝ престанеше да бъде тайна, то нямаше повече да бъде и убежище. — Съжалявам, че убиха приятеля ти.

Джейк възкликна:

— Малко късно е за съжаление. Ако ти наистина съжаляваш, ще ми кажеш къде да намеря златото на Сам.

Анабет преглътна трудно.

— Аз не знам къде се намира златото.

— Ти можеш да ме заведеш до тази твоя долина и да ми помогнеш да го търся.

— Не.

— Нямах голям избор, Кид. Или ще ме заведеш там, или ще те предам на закона в Санта Фе. Ти можеш да изгниеш в затвора, докато аз сам го намеря.

— Затвор?

— Докато увиснеш за убийството на Сам Чандлър.

Анабет гледаше нагоре към Джейк. Погледът на сивите му очи беше безжалостен и решителен. Не виждаше друг избор, освен да отстъпи на искането му. Поне за момента.

Тя изпусна една въздишка на поражение.

— Много добре. Ще те заведе в долината.

— И ще ми помогнеш да търся златото.

— Вече ти казах, че ще го направя! Сега мога да стана?

— Не още. Има няколко други неща, които по-добре първо да разрешим.

— Като какво?

Когато Анабет погледна в очите на Джейк, осъзна, че те бяха потъмнели до едно опушено сиво. Ноздрите му се разширяваха и устата му бе напрегната. Тя разпозна признаците, защото ги виждала върху лицето на Уолф. Желание. Но реакцията на Джейк изобщо не приличаше на онази на Уолф, Погледът на Джейк караше цялото й тяло да се напруга. Имаше едно чувствено помръдване в корема й, някакво стягане, придружено от удоволствие.

— Трябва да ме пуснеш да се изправа — каза тя.

— Не още! — Ръката на Джейк стисна косата й. — Ти си много красива жена, Анабет. Или и това е едно фалшиво име?

— Така се казвам. — Анабет не можеше да си поеме дъх. Клепачите й се спуснаха, за да прикрият нейната несигурност.

— Аз те намирам много привлекателна, Анабет. — Твърдият мост в джинсите му го доказваше.

Анабет преглътна трудно.

— И това ли ще бъде част от наказанието ми за смъртта на приятеля ти?

— Какво?

— Това да ме изнасилиш.

— Няма да бъде изнасилване, Анабет.

— Аз не те искам.

Ръката му се стегна в косата ѝ.

— Така ли?

Анабет не можеше да отвърне глава поради хватката на Джейк, но затвори очи, за да не гледа яростните сиви очи, които настояваха за истината. Тя не можеше да отрече възбудата си. И наистина го желаше. Но прецени, че трябва честно да го предупреди.

— Аз съм девствена — каза тя.

Джейк направи гримаса. По дяволите! Той желаше жената под себе си като запалена къща, искаше да навлезе в нея силно и дълбоко, докато се освободеше от нуждата, която го изгаряше отвътре. Но със сигурност не желаше усложненията, които идваха при прелъстяването на една девственица. И особено на една престъпна девственица.

Джейк отви плитката на Анабет от ръката си и се изправи на колене. Бавно и болезнено, той стъпи на крака, като се държеше за таблата на леглото.

Анабет седна на леглото и прегърна колене на гърдите си, гледайки разтревожено Джейк.

— Ще ме предадеш ли?

— Евентуално, да.

Анабет стисна зъби в опит да спре треперенето на брадичката си.

— Какво означава това?

Джейк закуца през стаята до скрина, къде беше оставил колана с пистолетите и си го сложи.

— Това означава, че ще останем достатъчно близки, за да използваме една и съща четка за зъби, докато онова злато не се намери. — Джейк спря за момент. — Ако ти искаш да останеш девствена, даже и не намеквай, че искаш нещата друг начин.

— Защо ти... — Анабет заекна, като излетя леглото, за да се изправи пред него със скръстени ръце. — Не аз съм тази, която не може да държи ръцете си при себе си!

— Когато се събудих, ръцете ти се движеха цялото ми тяло.

Анабет болезнено се изчерви, макар че той преувеличаваше този момент, тя все пак бе виновна, че го докосна. Затова бързо промени темата.

— Ами Бандата Калуун? Ще ги преследваш ли?

— От това, което чух, разбирам, че ти си тази, която знае къде е скрито златото на Сам.

— Виж какво, същият мъж, който уби твоя зет застреля и чичо ми Буут в гърба. И всеки един останалите в бандата пусна по куршум в него. Аз възнамерявам да се погрижа те да платят за извършеното.

Джейк забеляза жестокостта в гласа и безмилостното ѝ изражение и си напомни, че ще е по-добре да не подценява жената, застанала пред него.

Той се закле да не мисли за нея като Анабет Калуун. Анабет беше твърде нежно име за жената, която току-що се заклани да отмъсти на Бандата Калуун. Той можеше да има проблеми, ако започнеше да я ухажва. Много по-лесно бе да я нарича Кид — и да се отнася с нея като с престъпник, каквато си беше.

— Страхувам се, че дните ти на преследване Бандата Калуун свършиха, Кид. Точно сега има много по-важни неща за мен.

— Аз ти казах, че не знам нищо за златото!

— Твоят чичо нищо ли не ти каза за него?

— Нищо! — Ако не се смятаха двете думи, които Буут изрече, докато лежеше умирайки. Но даже самата тя не разбра значението им, така че с какво можеха те да помогнат на Джейк Кърни?

Устата на Джейк изтъня.

— Може би ще си спомниш с течение на времето. Докато намеря златото, ти ще стоиш там, където ще мога да те наглеждам. Имаш ли по-подходящи дрехи за яздене, от това облекло?

Анабет погледна надолу към широката престилка, предназначена да скрива фигурата ѝ.

— Имам си моите Левис.

Джейк поклати глава.

— С афиша „ГЪРСИ СЕ“ Кид Калуун навън, ще бъде по-добре, ако останеш облечена като жена. Ако това, което казваш е истина, Уат Ранкин иска, толкова много да те намери — и онова злато точно колкото и аз. Не е лоша идеята да се маскираш като жена. Но имаш нужда и от нещо, с което да можеш да яздиш кон. Предполагам, че ще наложи да отидем на пазар.

Анабет разбра, че Джейк току-що се съгласи да направи нещо, което считаше за неприятно занимание.

— И още нещо, — каза Джейк, — привидя ли се онзи апах, когото видях в пещерата?

— Не.

Джейк повдигна вежди.

— Какъв ти е той?

На Анабет й дойде на ум, че тонът на Джейк приличаше много на този на Уолф, когато той зададе същия въпрос относно Джейк.

— Уолф е мой приятел. Срегнахме се още като деца в долината, където отраснах.

— Има ли някаква опасност твоят приятел апах да ни преследва?

— Уолф? Защо би го направил?

— Ти ми кажи. Той е твой приятел.

Анабет помисли за студеното отношение на Уолф към нея в пещерата. Но той не би я проследил. Щеше да е щастлив, че тя си е отишла.

— Уолф няма да ни създава грижи.

— Много добре. Време е да излезем оттук. Ти просто останеш точно където си, докато аз свърша да се обличам. Ще оставя едно съобщение Юлали, за да й кажа коя си ти в действителност къде отиваме.

Анабет се намръщи, но не започна да спори. Джейк беше доволен от предстоящото състезание. Кид не бе единственият недоволен от ситуацията. Джейк бе залепен за момичето, докато не намереха златото. Някъде по пътя, Уат Ранкин сигурно чакаше и дебнеше за Кид Калуун. Джейк потръпна, като помисли какво би се случило на Анабет, ако бандитите или някой ловец на награди с афиша „ТЪРСИ СЕ“, я хванеха. Той просто трябваше да се погрижи това да не се случва.

Анабет опипваше роклята Уеджууд от синя копринена тафта. Тя беше изключително мека и Анабет би дала предните си зъби, за да я има.

Джейк повдигна вежди и каза:

— Тя няма да е много практична за пътуване.

— Обаче е много красива, не си ли съгласен? — каза Анабет с желание.

Джейк протегна шия напред и разгледа дрехата, изложена във витрината на магазина за дрехи на госпожица Тютъл. Той се опита да си представи Анабет в роклята. Това беше трудно, защото роклята пасваше на горната част на манекена като втора кожа, давайки му по такъв начин щедри гърди и мъничък кръст. Долната част бе набрана драпирана, за да скрива толкова много, колкото откриваше горната.

— Не мога да си те представя в нея — призна накрая Джейк. Той не знаеше нищо за горните пропорции на Анабет, въпреки че харесваше това, което видя от долната ѝ половина в джинси. Той по-скоро съжаляваше за необходимостта да я постави в нещо, което щеше да скрие всичко.

Но вече беше решил, че най-практично щеше да бъде, ако купеше на Анабет една пола — панталон за езда, блуза и ботуши. Ако я облечеше в нещо по-женско, трябваше да пътуват с кабриолет. А по пътя се нуждаеха от бързината и подвижността на конете си.

Госпожица Тютъл остави клиента, който обслужваше и дойде при Джейк и Анабет.

— Как мога да ви помогна? О, виждам, че се възхищавате от коприната — каза тя на Анабет. — Аз я направих за една висока, елегантна жена като вас, но тя умря от холера, бедната дама, преди да може да си я вземе. Бихте ли желали да я премерите?

— Да — каза Анабет.

— Не — каза Джейк.

Госпожица Тютъл се бе справяла и преди с подобни ситуации.

— Защо просто не поседнете тук, сър? Това няма изобщо да отнеме време.

Преди Джейк да разбере какво става, вече седеше в удобен стол, с един брой от вестника в Санта Фе до лакътя си. Анабет изчезна през някакви завеси с госпожица Тютъл и синята копринена рокля.

Щом се озоваха в задната стая, госпожица Тютъл пое нещата в свои ръце и Анабет се почувства така, сякаш я понесе вихрушка. Шивачката за нула време съблече Анабет по гащи.

— Боже мой, скъпа — каза тя. — Вие не носите корсет!

— Аз... а-а... Трябва ли ми такъв?

— Абсолютно, скъпа моя. Ако искате роклята да приляга както трябва. Почакайте само за момент. Аз ей сега ще се върна.

Анабет се гледаше във високото овално огледало, търсейки младата жена, затворена вътре нея и желаеща да изскочи навън.

Но не можа да я намери.

— Ето ме! — каза госпожица Тютъл, като се шмугна след малко обратно през завесите.

Госпожица Тютъл накара Анабет да вдигне ръце, нахлузи ѝ корсета и стегна връзките с опитна ръка. Анабет откри, че се бори за въздух.

— Трябва ли да бъде толкова стегнат?

— Искате ли да изглеждате най-добре? — попита госпожица Тютъл с вдигнати вежди.

Анабет прецени, че се нуждаеше от цялата помощ, която можеше да получи. Тя се хвана за облегалката на най-близкия стол и каза:

— Правете всичко, което е необходимо.

Госпожица Тютъл затегна още малко връзките. Добави и един комбинезон, преди да плъзне роклята над главата на Анабет. Дрехата се закопчаваше отпред, но госпожица Тютъл настоя Анабет да стои неподвижна и да ѝ позволи да свърши цялата работа.

Когато госпожица Тютъл свърши, отстъпи настрани и позволи на Анабет да се види как изглежда.

Тя не можеше да диша. Но не корсетът отнемаше дъха ѝ. Това беше гледката на жената — истинската жена — в огледалото.

Анабет внезапно забеляза малките къдрави дантели по ръкавите и същата дантела около шията си. Прекара пръсти по гънките на кръста, оформящи цветя от двете страни на реда копчета от плат.

Вдигна върха на обувката си, за да погледне по-добре шлейфа на роклята. Имаше толкова много детайли!

— Има още нещо — каза госпожица Тютъл.

— О, тя е вече перфектна — каза Анабет. — Какво повече може да се добави?

— Какво ще кажете за една панделка в косата ви? — каза госпожица Тютъл. Тя вече работеше, разплитайки първата от двете плитки на Анабет. Разреса косата ѝ в копринени черни вълни, оставяйки по един кичур на слепоочията и зад ушите. След това я прихвана на тила с една синя шнола Уеджууд, която точно подходеше на роклята.

Госпожица Тютъл отстъпи назад и погледна Анабет.

— Сега всичко е перфектно. Ще покажем ли на вашия млад мъж как изглеждате?

Внезапно Анабет се уплаши. Щеше ли Джейк Кърни да види жената в огледалото? Или щеше да види само Кид Калуун?

— Аз не мисля...

Но госпожица Тютъл вече бе поставила твърда ръка на гърба ѝ. Преди Анабет да може да отстъпи назад, вече беше изблъскана през завесите и стоеше пред Джейк.

Когато Анабет се появи отново, Джейк вече бе прочел първата страница на вестника и обявите. Той скочи на крака, когато тя се появи от завесите.

Беше абсолютно възхитителна.

— Какво мислиш? — попита Анабет, когато Джейк не каза нищо.

— По дяволите! — измърмори той. — Ти си дяволски красива.

Роклята стоеше на Анабет, сякаш ѝ бе ушита, по мярка. Само че, върху една жива и дишаща жена, коприната подчертаваше меките линии на бюста и тънкия ѝ кръст. Роклята се развяваше, когато тя вървеше, като ѝ придаваше грациозност, каквато той знаеше, че тя притежава, но която никога не бе виждал толкова ясно.

Но не роклята привлече накрая погледа му, изражението върху лицето на Анабет. Свенливата ѝ усмивка беше очарователна. Бузите ѝ бяха толкова зачервени, че изглеждаха почти трескави. А очите ѝ... сапфиреносините ѝ очи имаха поглед на човек, видял рая.

— Джейк?

Тя го питаше за роклята. Сякаш той имаше такива пари, колкото струваше този вид суетност. Сякаш тя имаше къде да носи тази модна дреха.

— Анабет, аз...

Госпожица Тютъл видя продажбата си да отлита през прозореца и се намеси.

— Не мислите ли, че роклята ѝ приляга така сякаш е правена за нея? Ами да, няма нужда се добави нито шев. Защо не се приближите, за да се убедите сам?

Джейк неохотно пресече стаята. Клепачите на Анабет се спуснаха, за да скрият очите ѝ, поставяйки тъмните ресници върху гладката кожа. Той можа да почувства нейната топлина, да види повдигането и спускането на бюста ѝ, да вдъхне аромата на пищната ѝ черна коса, падаща в една гъста опашка до кръста.

Той искаше да отстрани с целувка мъничката капчица влага на слепоочието ѝ и да притисне устни до пулса на гърлото ѝ. Искаше да зарови двете си ръце в косата ѝ и да я остави безкрайно да се сипе през пръстите му. Искаше да постави длани върху гърдите ѝ и да почувства тяхната мека пълнота. Искаше да откопчае всяко едно от тези осемнадесет копчета от шията до мястото, където свършваха на корема ѝ, и да открие кремавата плът, скрита под копринената материя. Пръстите му се протегнаха, за да докосне коприната и останаха, за да погаят рамото на Анабет.

Джейк се намръщи на посоката, която поеха мислите му. Трябваше да помни коя беше Анабет Калуун.

Госпожица Тютъл разбра погрешно изражението му и каза:

— Мога да ви я дам на много добра цена. Виждате ли, няма много толкова високи жени, които същевременно да са така стройни, като тази млада дама.

Тя продължи и назова една сума, която накара Джейк да се задави.

— Аз ще ти върна парите — каза Анабет. — Имам малко злато...

— Басирам се, че имаш — каза Джейк с твърд глас. Навременната забележка на Анабет му напомни, че стоящата пред него жена не беше нищо повече от една престъпница. Тя бе видяла убийството на Сам и най-вероятно знаеше къде е закопано златото му.

Единствената причина, поради която влязоха в магазина за дрехи, бе да купят на Анабет подходящо облекло за пътуване.

Съблечи роклята — каза той. После се обърна към госпожица Тютъл и каза: — Тя има нужда от пола — панталон за езда, чифт блузи и може би едно сако, ако имате такова.

Госпожица Тютъл се подчини на страшния поглед върху лицето му.

— Както кажете, сър. Елате, скъпа моя, аз ви помогна да се съблечете.

Брадичката на Анабет трепереше. Очите ѝ навлажниха.

— Мога да се справя и сама — каза тя. С отхвърлени назад рамене и вдигната глава, се обърна закрачи направо към завесите.

Джейк си затвори устата, за да не каже, че ще купи роклята. Това беше напълно неподходящо. Смешно.

— Госпожице Тютъл — каза той с тих глас.

Шивачката се обърна отново към него.

— Сър?

— Когато тя съблече роклята, увийте ми я. Не казвайте... Аз искам това да бъде една изненада — каза той.

Госпожица Тютъл засия.

— Разбира се, сър. Аз ще я увия в кафява хартия, докато тя пробва другите дрехи.

Джейк постави ръка на челото си и се зачуди какво му стана. Той откачаше. И Анабет Калуун беше виновна за това.

Анабет не си направи труда да пробва дрехите за езда. Когато се появи за втори път, облечена в бяла памучна блуза и кафява пола — панталон за езда, по лицето ѝ нямаше и следа от предишната нежност. Имаше само обида. И съжаление.

Той отвори уста, за да каже, че ѝ е купил роклята, но тя го сръза.

— Няма значение — каза тя. — Нямам нужда от глупавата рокля. Тя е направена за дама, каквато аз очевидно не съм. Имаме вече това, за което дойдохме. Да се махаме оттук.

Тя не каза повече нищо, докато Джейк плащаше за дрехите и взе пакетите.

— Трябва да се отбия на още едно място в града — каза Джейк.

Анабет не каза нищо, а само го последва до пощата, където той попита дали има писма за Джейк Кърни.

— Има едно, сър — каза чиновникът в пощата.
Джейк взе писмото и го отвори на място.

Скъпи Джейк,

Имах още едно посещение от Уил Риърдън. Той ми даде срок до края на месеца, за да намеря парите за заема.

Аз помислих, че може би ако ти дойдеш и поговориш с него, ще можеш да го убедиш да почака, докато откриеш златото.

Ти ще знаеш какво е най-добре да се направи.

С обич,
Клер

Джейк сгъна отново писмото.

— По дяволите!

— Лоши новини ли? — попита Анабет.

— Ще трябва да направим едно отклонение от пътя ни към тази твоя долина — каза Джейк.

— Къде отиваме?

— Уиндоу Рок.

Когато Анабет повдигна въпросително вежди, Джейк обясни:

— Ранчото на Сам Чандлър.

— Наистина ли е необходимо това?

Джейк кимна.

— Аз мисля, че да. — Той почака за някакво възражение, но такова не последва.

Анабет не мислеше, че ще може да се изправи срещу Клер Чандлър, особено след като нейния съпруг беше умрял в ръцете ѝ. Докато оседлаваше конете си, тя отново преживя смъртта на Сам винаги с различен край, в който по някакво чу собственикът на ранчото оцеляваше.

Те се намираха на пътя вече цял час, когато Джейк прекъсна мислите ѝ.

— Ти как стана бандит? — попита той.

— Бях на шестнадесет години, когато за първи път тръгнах с Буут — каза с горчивина Анабет. Мислех, че ще бъде забавно. Не знаех

в какво забърквам.

— Защо не сложи край, когато научи истината.

— Не можах да убедя Буут да приключи заедно с мен и ми беше много трудно да стоя сама в къщи и да се тревожа за него. Започнах да спестявам по малко от всяка работа, за да можем да заминем Колорадо и там да започнем отначало.

— Ти би трябвало да имаш достатъчно пари всички тези изминали години.

Устните на Анабет се изкривиха от отвращение.

— Прищевките на Буут бяха много скъпи. Бих предложила спестеното на госпожа Чандлър, само че то не е много повече от това, което един каубой би спечелил за няколко месеца.

— Какви са плановете ти сега, когато чичо ти мъртъв?

— Не съм правила никакви планове — освен да отмъстя за смъртта на Буут.

— Убивала ли си някога човек?

Анабет поклати отрицателно глава.

— Какво те кара да мислиш, че можеш да го направиш?

— Какво те кара да мислиш, че не мога? — отвърна му Анабет.

— Аз съм бърза в изваждането на пистолетите и винаги улучвам целта.

— Аз не казвам, че не можеш. А че просто може би няма да можеш.

— Защо не?

— Защото, първо, това няма да те направи по-добра от тях. И второ, ти може да си тази, която ще умре. — Кое то, осъзна Джейк, беше една учудващо неприятна възможност.

— Значи ти казваш, че аз трябва да простя на мъжете, които предадоха чичо ми и хладнокръвно го застреляха? Не мога да направя това.

— Предполагам, че не — измърмори Джейк.

— Ти вероятно си убил много хора — обвини го Анабет.

Джейк я погледна право в очите.

— Когато нямах друг избор и беше необходимо, да.

Анабет потръпна от студа в очите на Джейк и от вида на гранитните му черти. Рейнджърът можеше да бъде точно толкова безжалостен, разбра тя, колкото и всеки бандит. Тя се чудеше какво го беше направило толкова твърд.

— Как разбираш, че е необходимо? — попита тя накрая.

— Аз направих веднъж грешката да повярвам на един престъпник, който ми каза, че ще се поправи, ако му дам още един шанс. Със сълзи на очи той ме молеше да го пусна. Боби Ладам не беше много по-възрастен от теб. Аз отстраних пистолета си, защото не исках да мисля, че едно дете на неговите години ще прекара най-хубавото си време в затвора.

— И какво се случи?

— След един месец той уби едно цяло семейство. Изкорми бащата. Изнасили и закла майката и дъщерята. Преряза гърлото на малкото момче. И хвърли бебето срещу стената.

Анабет преглътна топката, надигаща се в гърлото ѝ.

— О, Боже!

Когато този път Джейк се обърна към нея, очите му горяха от гняв и болка.

— Аз няма да направя тази грешка отново.

Анабет усети някакво предчувствие и потрепери. Джейк Кърни ѝ казваше, че ако тя му дадеше повод, той щеше да я убие, като всеки друг бандит. Сега стана ясно, ако не беше така преди, че единствената причина, поради която тя не се намираше в затвора, очаквайки бесилото, бе, защото той се нуждаеше от помощта ѝ, за да намери златото на Сам Чандлър.

Анабет не беше осъзнала до този момент в каква сериозна ситуация се намираше. Тя бе една престъпница, задържана от Рейнджър. Джейк нямаше да я пусне. Ако тя не искаше да увисне на въжето, трябваше да открие начин за бягство.

Те се намираха на половината път до Уиндоу Рок, когато се настаниха долу за през нощта. Джейк избра място на върха на един хълм, откъдето можеше да наблюдава околността и същевременно беше скрит сред боровете. Там нямаше вода, но те си носеха достатъчно, ако внимаваха да им стигне до следващия извор. Ако бандитите дойдат да търсят Кид, Джейк искаше да ги забележи, преди те да го направят.

Когато Джейк разстели постелките им, постави нейната до своята.

Анабет я издърпа заедно с одеялото и се премести от другата страна на огъня.

— Тук ще се чувствам в по-голяма безопасност.

Джейк отвори уста, за да възрази и отново я затвори. И без това щеше да е достатъчно трудно да заспи, когато знаеше, че тя е наблизо.

— Аз спя много леко — предупреди я той. — Хич и не помисляй да се опитваш да бягаш.

Анабет се обърна с гръб към Джейк и дръпна одеялото над раменете си. Въпреки че беше уморена, не можеше да заспи. Тя седна и дръпна силно от цигарата, след което издуха дима.

— И аз бих запалил — каза Джейк от другата страна на огъня.

Анабет плъзна цигарата в ъгъла на устата си и каза:

— Аз ще ти свия една. — Пръстите ѝ се движеха чевръсто и уверено.

Джейк обиколи огъня и седна до нея с кръстосани крака. Тя му запали цигарата от своята и му я подаде. Джейк дръпна и издиша с въздишка на облекчение.

— Сега всичко, от което се нуждая, за да бъда щастлив, е малко уиски.

Анабет се пресегна през седлото си към завивките и измъкна една плоска бутилка.

— Пийни си.

Джейк се намръщи.

— Съществува ли някой лош навик, който да не притежаваш?

— Аз не лъжа на карти.

Джейк отпи една глътка от уискито и избърса устата си с ръкав. Но не подхвана разговор. Не му се говореше. Вместо това затвори очи и се заслуша. Във вятъра, шумящ в боровете. В крясъка на една сова. В щурците. В бърмченето на един комар. В прашенето на огъня.

— В моменти като този, Буут ми липсва най-много — каза Анабет с тих глас. — Късно вечерта, когато баща ми заспиваше, ние седяхме до огъня и разговаряхме. Буут беше един мечтател. Той измисляше разни истории за местата, в които щяхме да отидем, когато намереше най-после тази златна жила в мината „Двама братя“. Разбира се, по-късно аз открих, че всичко това беше една лъжа. Той никога не беше работил в мината. Ограбваше дилижанси. Но, даже, когато узнах истината, аз не спрях да го обичам.

Джейк отвори очи, като внимаваше да погледне в тъмнината, а не в огъня, за да не го заслепи светлината.

— Тогава защо си толкова ядосана?

— Защото той отдавна трябваше да спре да ограбва дилижансите! Защото аз го предупредих, че Уат Ранкин е опасен, но той не искаше да ме слуша — каза трескаво Анабет. — Сега той е мъртъв! И аз съм съвсем сама.

Този път напомнянето, че Анабет, бе Кид Калуун изобщо не помогна на Джейк. Той видя само една млада жена, която бършеше с ръкав сълзите от очите си. Точно сега тя беше просто едно дете, загубило последния си роднина. Той хвърли фасата си в огъня. След секунда я държеше в ръцете си.

Анабет не бе осъзнала колко много се нуждаеше от успокоителната прегръдка на Джейк. Или колко близо до повърхността се намираше мъката ѝ. Защото сега не можеше да преглътне топката в гърлото си. Или да спре сълзите, които се стичаха от очите ѝ.

Тя скри лице в ризата на Джейк.

— Аз не... аз не мога...

— Поплачи си, Дете — каза Джейк.

Анабет се бори с хълцанията, които я задушаваша, докато гърдите ѝ заболяха. И накрая те излязоха навън. Тя се притискаше към Джейк, като остави гнева си да утихне и си позволи да скърби за чичо си.

Анабет нямаше представа колко дълго е плакала. Полека-лека усети влажната риза на Джейк под бузата си. И копирената му коса между пръстите си. И как гърдите ѝ бяха притиснати до неговите. И факта, че седеше в скута му.

Тя вдигна глава, за да го погледне в очите. Гърлото ѝ болеше от плач и можеше само да каже с дрезгав шепот:

— Благодаря ти.

Той нежно отстрани косата от челото ѝ със задебелите си пръсти.

— Добре ли си сега?

— Предполагам, че да. — Тя пое дълбоко въздух и го изпусна. — Гърдите не ме болят, както преди.

Настъпи един неудобен момент, в който тя не знаеше какво да прави. Накрая каза:

— Предполагам, че ще е по-добре да поспя малко.

Но Джейк не се помръдна, за да я пусне. Вместо това, пръстите му върху рамото ѝ се стегнаха.

— Дете...

Анабет видя идващата целувка. Тя можеше да я избегне. Но се почуди, какво ли щеше да бъде усещането от устните му. Сега имаше възможност да разбере.

Те бяха меки и податливи.

Устните им се сляха за момент, преди Джейк рязко да прекъсне целувката. Анабет можа да почувства напрежението в тялото му.

— Какво не е наред? — попита тя.

— Това. Аз не мога да направя това — каза той с твърд глас. Той фактически изблъска Анабет от скута си и тя се стовари на земята.

Джейк се изправи и се върна обратно от другата страна на огъня. Свали ботушите си, погледна я и каза:

— Заспивай, Кид.

Анабет само погледна лицето на Джейк и реши да не спори. Той беше прав. Те си играеха с огъня. И тя беше тази, която най-вероятно щеше накрая да се опари. Анабет легна долу и отново се зави с одеялото, изхвърляйки Джейк от мислите си. Но сънят не идваше.

Мислите ѝ изобщо не приличаха на това, което очакваше да бъдат. И въпросът, който възникна в съзнанието ѝ, бе от този вид, за който тя не можеше да намери отговори. Защото нямаше никаква практика в тази област. Накрая тя прошепна:

— Джейк?

Нямаше отговор.

— Джейк?

— Опитвам се да спя.

— Бил ли си някога влюбен?

Настъпи едно дълго мълчание.

— Защо питаш?

— Аз просто се чудех дали някога си мислил да се влюбиш и да се ожениш.

— Любовта е за глупаците! Никоя жена няма да ме върже.

— Коя жена би го поискала? — сопна му се тя.

— Много са се опитвали.

— Защо тогава не си се оженил за една от тях?

— Ти можеш да ме попиташ със същия успех, защо не съм си пъхнал ръката в огъня, за да изгори.

Анабет се обърна и се подпря на лакът, за да погледне Рейнджъра. Някоя жена сигурно го е наранила някога, осъзна тя. Тя не можеше да остави предмета на разговора.

— Коя беше тя?

— Какво?

— Жената, която те е направила толкова циничен. Коя беше тя?

— Майка ми.

Какво толкова ужасно е направила тя?

— Тя толкова често мамеше баща ми, че той не можеше да държи главата си изправена в града. Напиваше се, за да избегне истината. Веднъж, когато беше трезвен, аз го попитах защо не я е напуснал. Знаеш ли какво каза той?

Анабет поклати глава.

— Той каза, че я обичал! — Джейк се изплю. — Накрая той я хвана с един от многото мъже. Стреля, уби и двамата. Само че любовникът ѝ излезе син на някакъв големец. Аз бях на петнадесет години, когато обесиха баща ми за убийство. Клер беше само на осем години. Аз никога не бих дал шанс на някоя жена да ми направи това, което майка ми причини на баща ми.

— Не всички жени са като майка ти.

— Моят опит показва друго нещо.

— Аз не съм такава — каза Анабет с тих глас.

— Не, ти само носиш пистолет и ограбваш дилижанси — отговори ѝ Джейк.

Анабет се отпусна отново на одеялото и гледаше в осеяното със звезди небе. Поне сега знаеше защо Джейк спря да я целува. Фактически, намери известна утеха в неговото признание Джейк нямаше доверие не точно в нея, а това бяха изобщо жените и престъпниците. Ако останеха достатъчно време заедно, той щеше да види, че тя е различна от останалите, които са го оставили да се чувства предаден и разочарован. А, защо това беше важно за нея, Анабет отказваше да разбере.

Тя не усети кога е заспала, докато не се събуди внезапно. Уолф я бе научил да вижда в тъмнината, без да използва очите си. Животните в пустошта щяха да ѝ кажат, когато усетеха присъствието на друго човешко същество. Тяхното мълчание представляваше предупреждение, в което трябваше да се вслуша. Фактически, Анабет

се събуди от пълната липса на естествени звуци. Тя фокусира всичките си чувства навън, опитвайки се да установи източника на опасност. Ръката ѝ се плъзна до мястото, където би трябвало да се намират пистолетите на Буут и си спомни, че Джейк ги беше прибрал в торбите на седлото си. Обърна леко глава и замръзна. Водораслото стоеше в периферията на светлината от огъня. Неговият Колт сочеше към сърцето ѝ. Той постави един пръст на устните си, за да ѝ покаже да мълчи и я подкани да го последва.

Анабет погледна към мястото, където Джейк лежеше заспал. Тя се колебаеше дали да изкрещи за тревога и осъзна, че Водораслото можеше да застреля нея, Джейк или двамата, преди даже Джейк да успее да се събуди. Нямаше избор, освен да направи така, както искаше Водораслото. Тя се движеше тихо като апах, за да не събуди Рейнджъра.

Анабет забеляза точния момент, в който Водораслото разбра, че тя носеше пола и че сплетената ѝ коса беше дълга до кръста.

Усмивката му беше дива и заплашителна.

Тя последва Водораслото на известно разстояние от техния лагер, надолу в една урва, откъдето звуците на гласовете им нямаше да стигат до огъня.

— Добре, добре — каза Водораслото. — Кой би го помислил. Кид Калуун е една жена!

— Как ме намери? — попита Анабет.

— Всъщност, съвсем случайно. Аз никога не съм се лепил твърде за Ранкин. Напоследък той става твърде голям и заповядващ за бричовите си. И аз реших да се отделя. Точно търсех чаша кафе, когато стигнах до вашия огън. — Усмивката му се разшири. — Представи си изненадата ми, когато видях теб и онзи другия човек. Кой е той, между другото?

— Някой, когото ти не познаваш. Какво искаш от мен?

— Златото, разбира се. И може би още нещо. Ти не изглеждаш зле като жена, Кид.

— Аз не знам къде е златото — каза просто Анабет. — И бих изгоряла в ада, преди да те оставя да ме докоснеш. — Трудно беше да се видят чертите на Водораслото в сянката от шапката му, но широката му усмивка се белееше на лунната светлина.

— Хайде, Кид, ти не очакваш да приема това, нали?

— Това е истината.

Щракането на метала прозвуча като гръм в нощната тишина.

— Аз не искам да стрелям в теб, Кид. Но ще направя каквото е необходимо, за да те убедя, че съм сериозен.

— Ти ставаш много добър в стрелбата по невъоръжени хора — подразни го Анабет. — Как се чувстваш, като знаеш, че имаш жълта боя. — Тя гледаше как усмивката на Водораслото изчезва. За момент, бе сигурна, че той ще стреля.

— Аз никога не се чувствах добре, след като застреляхме Буут — каза той с напрегнат глас. — Съжалявам за участието си в това, колкото и това съжаление да не променя нищо.

— Аз не мога да ти простя, Водорасло, ако искаш това. Аз никога няма да мога да ти го простя.

— Аз сбърках, Кид.

— Тогава как ще обясниш това, което правиш сега? — попита Анабет. — Още една грешка?

Тя почти можа да чуе скърцането на зъбите на Водораслото. Те все още бяха стиснати, когато той каза:

— Аз никога не съм бил търпелив човек, Кид. Ако ти искаш да преживееш нощта, по-добре започни да говориш и ми кажи къде е онова злато.

— Само я докосни и си мъртъв.

Анабет стоеше между Водораслото и смразяващия глас. Джейк пристъпи още една крачка и на Водораслото му стана ясно, че мъжът, който спеше преди малко до огъня, държеше един колт, прицелен право в сърцето му.

— Махни се оттам, Кид — каза Джейк.

— Остани на мястото си, Кид — парира го Водораслото. — Остани там, докато аз се измъкна оттук. Дължиш ми това заради всичките години, през които яздихме заедно.

— Аз не ти дължа нищо, Водорасло. Ти помогна в убийството на чичо ми.

— Ти не можеш да ме обвиниш за убийството на Буут, Кид. Моят куршум не го е убил.

— Обаче ти не направи и нищо, за да го предотвратиш. Аз просто ще направя това, което и ти направи, Водорасло. Ще отстъпя встрани и нека да става, каквото има да става.

— Не прави това, Кид! — извика Водораслото.

Анабет знаеше, че Водораслото можеше да направи малко, за да я спре. Ако стреляше в нея, той нямаше да има време да насочи пистолета си към Джейк, преди Рейнджърът да го застреля. Тя затвори сърцето си за нещастieto на Водораслото. Око за око. Смърт за смърт.

Тя внезапно се хвърли встрани, плонжирайки с главата напред извън огневата линия. После чу два бързи, оглушителни изстрела и шума от едно падащо тяло. Но Анабет не беше подготвена за агресивния начин, с който Джейк я изправи на крака.

— Кажи ми пак, че жените не са едни и същи — изръмжа той. — Какво по дяволите правеше, промъквайки се тук наоколо с онзи бандит?

— В случай че не си забелязал, аз не бях тук по собствена воля — изкрещя му в отговор Анабет. — Той държеше пистолет срещу мен. И искаше само златото.

— Което ти не поиска да споделиш, така ли?

— Ти си един глупак, Джейк Кърни. — Анабет профуча покрай него и се запъти обратно към лагера.

Джейк прецени, че колкото по-малко време останеха в района, толкова по-добре, тъй като изстрелите щяха да привлекат вниманието, което те не търсеха. Анабет упорито остана мълчалива през цялото време, докато събираха вещите си и оседлаваха конете.

Междувременно, Джейк беше толкова ядосан, че можеше да огъне и подкова. Отне му известно време, за да разбере защо. Той се бе събудил от щракването на револвер. Първата му реакция, когато не откри Анабет, не беше гняв, а страх. Което означаваше, че го интересува какво можеше да се случи с жената. Което представляваше нещо, което се бе заклел, че никога няма да направи.

Когато един мъж оставеше сърцето си да контролира главата му, значи се намирал в беда. Ето какво се случи, когато той остави онзи младолик, невинно изглеждащ Боби Ладам на свобода. Ето какво се случи на баща му, когато обичаше достатъчно една жена, за да му разбие сърцето.

Джейк можеше да даде една дузина други примери, когато мъже бяха изпатили много, оставяйки емоциите, вместо логиката, да управляват действията им. Така че той наистина беше ядосан. Това бе

начин да отхвърли онези други чувства към Анабет Калуун, които той нямаше намерение да признае сега, или когато и да било.

— Само внимавай какво търсиш — каза Анабет на Джейк, когато яхна коня си.

— Какво означава това?

— Разбери го сам.

Анабет се бореше със съжалението, което изпитваше заради смъртта на Водораслото. Тя се мразеше, че изпитва съжаление за смъртта му. Водораслото се усмихваше, когато застреля чичо й. Той заслужаваше каквото му се случи. И тя бе щастлива, че е мъртъв. Щастлива.

Те не бяха се отдалечили много, когато Анабет рязко спря коня си и се сви на две в тъмнината, за да повърне.

Джейк дойде след нея и й подаде банданата си.

— Убиването никога не е лесна работа.

— Аз не съм убила Водораслото — отговори Анабет. Тя се избърса и пхна банданата на Джейк в джоба си.

— Почти — каза Джейк. — Ти го остави да умре.

— Той заслужаваше да умре.

Джейк сви рамене.

— Вероятно е така.

— Той беше само на двадесет и две години — каза Анабет с накъсан глас.

Джейк искаше повече от всичко да пристъпи към нея, да я прегърне в ръцете си, да я успокои. Той си напомни коя беше тя. И какво бе направила. И защо я взе за това пътуване.

— По-добре се качвай на коня — каза той с твърд глас. — Ще трябва да яздим много тази нощ.

Той почака, докато Анабет премина напред с наведена глава и стиснати устни заради неговото отношение. Той имаше нужда от цялата си воля, за да не се пресегне към нея.

Но разумът му подсказваше, че е прав.

Сърцето му изпрати едно съобщение на тялото, един забързан, яростен пулс, един приток на кръв към слабините му, който го остави твърд и болящ.

Устните на Джейк се извиха в тъжна усмивка, която изкриви белега в ъгъла на устата му. Кид Калуун представляваше сила, с която

трябваше да се съобразява. И да бъде проклет, ако дните, прекарани в нейната компания, не му харесваха. Но той щеше да я изпрати в затвора. Там ѝ беше мястото. Никога нямаше да направи компромис с това.

Никога.

И ако я обесеха, това не го засягаше. Той просто си вършеше работата.

Джейк почувства гърлото си кисело. По дяволите. Той просто не искаше да мисли за това, как Анабет Калуун щеше да изглежда на въжето.

Докато те яздеха последните няколко мили до Уиндоу Рок, Джейк осъзна, че трябваше да измисли някакъв начин, за да обясни на Клер присъствието на Анабет Калуун. Накрая той реши, че истината ще свърши най-добре работа. Най-малкото, част от истината.

— Аз ще кажа на сестра ми, че ти си племенницата на Буут и че си се съгласила да ми помогнеш в търсенето на златото, което чичо ти е откраднал. Но аз не искам Клер да знае, че ти си яздила с бандата.

— Защо не?

— Защото не съм сигурен, че ще те остави да пристъпиш прага ѝ и не ми се ще да прекарам няколкото нощи при Клер, като спя далеч теб. Това означава да не пушиш пред Клер. — Той се пресегна и измъкна принадлежностите за свиване на цигари от джоба ѝ и ги постави в собствения си джоб. — И също никакво пиене или ругане.

Анабет засия при разпорежданията на Джейк. Неговите предупреждения само затвърдиха нейната увеличаваща се нервност от предстоящата среща с Клер Чандлър. Тя просто знаеше, че ще изглежда странно като жена. Ако истината излезеше наяве, не можеше да се предвиди каква щеше да бъде реакцията на Клер при знанието, че има престъпник под покрива си.

От друга страна, на Анабет ѝ се искаше да намери някакъв начин да предаде последните думи на Сам Чандлър на жена му. За нещастие, това беше невъзможно, без да разкрие истинската си самоличност пред Клер, което Джейк просто ѝ забрани да направи.

Погледът на Анабет се плъзна до хоризонта. Една позната гледка я поздрави там.

— Видя ли онова куче, което ни следва?

— Видях го — каза Джейк.

— Мисля, че това е същото животно, което ме последва до Санта Фе, когато те занесох там на носилка.

— Възможно е. Това е Кучето.

— Кучето? Така ли се казва?

— То не отговаря на това име — каза Джейк. — Но аз го наричам така.

Анабет стреснато погледна Джейк.

— Защо върви там само, вместо да се присъедини към нас?

— Не знам. Кучето не говори.

Анабет изхъмка отвратена.

— Много смешно.

Джейк разтри сърбящите места около раната на крака си.

— Как ти е кракът?

— Не може да носи тежестта ми дълго време. Но ще се оправи.

— Джейк посочи и каза: — Това е Уиндоу Рок.

Анабет изви глава, за да разгледа странната скална формация.

— Това прилича на прозорец, нали?

— Винаги съм мислел така. Когато стигнем до мястото на Клер, остави ме аз да говоря — предупреди я той.

Анабет настръхна.

— Аз съм напълно способна да говоря и сама.

— Просто си дръж устата затворена, Кид. Използването на бандитското ѝ име ужили Анабет. Ясно беше, че независимо от представянето ѝ пред сестрата на Джейк като една млада жена, той не я мислеше много за такава. Анабет би използвала възможността да поспори още по въпроса с Джейк, но те вече почти стигнаха пред едноетажната бяла къща.

Джейк слезе от коня и извика сестра си. Анабет също слезе долу, но остана на мястото си, вместо да последва Джейк по двете стъпала на сенчестата веранда. Жената, която излезе от къщата в отговор на повикването на Джейк, изглеждаше миниатюрна за сестра на такъв голям мъж.

Очите на Клер светнаха, когато забеляза Джейк, после се разшириха загрижено, когато видя, че той куца.

— Джейк, ти си ранен! Влез вътре и ме остави да те разгледам.

Джейк се възпротиви на опитите на Клер да го накара да влезе вътре.

— Аз съм добре, Клер. За това вече са се погрижили. — Той я хвана за ръцете и я обърна, за да види Анабет, която стоеше до перилото за конете при коня си.

— Това е Анабет Калуун. — Джейк изчака и добави: — Тя е племенница на един от членовете на престъпната банда, която ограби Сам. Съгласи се да направи каквото може, за да ни помогне да намерим откраднатото злато на Сам. Тя има идея къде можем да започнем да търсим — в една долина, където е живяла с чичо си.

Клер гледаше Анабет за момент, очевидно несигурна как да посрещне младата жена.

Джейк усети нарастващата неприязън на Клер и каза:

— Анабет ми спаси живота. И тя беше тази, която се грижеше за мен, когато попаднах в засадата на Бандата Калуун.

Може би това малко украсяваше истината, но той искаше да направи всичко необходимо, за да ограничи враждебността на Клер към Анабет Калуун. Джейк си каза, че прави това, защото така нещата щяха да бъдат по-лесни през следващите няколко дни, когато двете жени щяха да се намират под един покрив. Той отказваше да приеме, че го правеше заради чувствата на Анабет.

— Радвам се да ви срещна, Анабет — каза Клер с искрена топлота. Тя слезе долу по стълбите, за да прегърне по-младата жена.

Анабет се намери разглеждана от чифт проникателни кестеняви очи. Докато я гледаше, изражението в очите на Клер видимо омекна.

— Аз не мога да изразя благодарността си за това, че сте се грижили за Джейк. Той означава много за мен.

— Това беше нищо, наистина — протестира Анабет.

Клер се обърна към брат си.

— Прекрасна... и също скромна.

Джейк погледна Анабет. Даже зачервена от смущение и прашна от пътя, тя беше определено красива. Но той просто отговори:

— Щом ти го казваш.

Клер се разсмя.

— Казвам го! — Тя се обърна обратно към Анабет и набръчка нос при вида на прашните ѝ дрехи. — Аз познавам Джейк добре и знам, че не сте си починали много по пътя. — Плъзна една ръка около кръста на Анабет и започна да я тегли към стъпалата на верандата. — Влез вътре. Сигурна съм, че ще ти дойде добре една хубава топла баня.

Анабет хвърли отчаян поглед назад към Джейк, докато Клер я вкарваше вътре.

Джейк се намръщи. И така, може би наистина Анабет Калуун беше красива. Но какво значение имаше това? Тя все пак си оставаше една престъпница. И все пак щеше да увисне на въжето. Сега поне Клер му даде едно обяснение защо беше толкова привлечен от нея. Той реагира на Анабет Калуун, както всеки мъж, останал дълго без жена, би го направил. Трябваше да признае, че я желаше. Но чувствата му към нея се простираха дотам.

Фактически, само при мисълта за дългите крака на Анабет, увити около него и проникването му дълбоко в нея, докато тя се извиваше под тялото му, караше кръвта му да кипи. Джейк погледна надолу към твърдия мост в джинсите си. Проклет да бъде, ако този Кид не му го вдигне отново!

Джейк се поразходи за малко наоколо и мислеше за неприятни неща, докато тялото му отново започна да се подчинява; после последва двете жени вътре в къщата. Той намери Клер в кухнята да изпомпва вода, за да я стопли на печката.

— Предполагам, че след като са те простреляли, не си имал време, за да започнеш да търсиш златото — каза Клер, когато Джейк се присъедини към тях. — Обаче дойде съвсем навреме. Уил Риърдън ще дойде на вечеря довечера. Всъщност, си изпроси поканата, но сега съм щастлива, че го направи. Той със сигурност ще бъде по-търпелив за получаването на парите си, когато му обясниш, че Анабет ще ти помогне да намериш златото.

Анабет обърна лицето си встрани, за да не забележи другата жена гримасата ѝ. Честно казано, Анабет не се надяваше много, че ще намерят златото. Тя вече беше търсила навсякъде в Скъпоценната долина, където мислеше, че то може да бъде. Двете думи, които Буут ѝ каза, докато умираше, можеха и да представляват някакво указание. Но те не означаваха нищо за нея.

— Ваната е на задната веранда. Би ли я вкарал вътре, Джейк? — попита Клер.

Джейк нагласи в кухнята медната вана. Когато Клер я напълни, избута Джейк от кухнята.

— Нека сега тази млада жена да остане за малко сама. Защо не отидеш да намериш Шъг?

Джейк се опита да улови погледа на Анабет, но тя избягваше да гледа към него. Накрая, отиде при нея и се наведе, за да прошепне в

ухото ѝ:

— Внимавай какво говориш. Не искам Клер да се тревожи. Даже и не помисляй за бягство. Аз ще те намеря. И няма да ти хареса това, което ще направя, когато те открия.

Лицето на Анабет пламна от унижението. Тя не се нуждаеше от предупреждението на Джейк. Не би наранила умишлено Клер Чандлър за нищо на света. Колкото до бягството, щеше да има много възможности, когато си тръгнеха от Уиндоу Рок. Джейк вече беше изчезнал, когато Анабет намери отговора, който можеше да се изрече на глас в смесена компания.

Анабет, която никога не се стесняваше от Уолф, се почувства неудобно, събличайки се пред Клер. Клер не позволи самочувствието ѝ да оцелее за дълго.

— Просто стъпи вътре. Точно така. Можеш да легнеш долу, ако искаш. Ето това е една изтривалка. Само ме остави да ти дам малко сапун.

Клер се занимаваше в кухнята и през цялото време си припомняше годините, преживяни със Сам. Анабет почти не можеше да издържа повече. Тя с неудобство съзнаваше съсипания поглед върху лицето на Клер, когато вдовицата споменаваха името на покойния си съпруг. Ако едно изречение започваше със „Сам винаги казваше“, Анабет можеше да е сигурна, че гласът на Клер ще е малко по-остър, движенията ѝ по-нервни и тялото ѝ по-сковано.

Накрая, Анабет се почувства принудена да каже:

— Той сигурно ти липсва много.

Клер сплете длани и ги стисна, докато кокалчетата ѝ побеляха.

— Така е. Само бих искала да имам възможността да му кажа, че го обичам, преди да умре.

— Той сигурно го е знаел.

— Точно там е работата. Аз... Аз не бях много грижовна съпруга през последните ни три години, заедно.

— Аз съм сигурна, че последните думи на Сам са били за любимите му близки — каза Анабет, Всъщност тя определено знаеше, че Сам мислеше тогава за Клер.

— Така ли мислиш?

Отчаяният поглед в очите на другата жена почти скъса сърцето на Анабет.

— Не си ли спомняш само добрите неща точно сега? — попита Анабет. — Не мислиш ли, че Сам сигурно е направил същото нещо накрая?

Клер помисли над това за момент. Една щастлива усмивка бавно се разля по лицето ѝ.

— Да — каза тя меко. — Аз съм сигурна, че трябва да ме е споменал с добро. А също и Джеф.

— Джеф?

— Нашият син. Апахите го убиха преди три години. След това... аз обвиних Сам за смъртта на Джеф.

— Всичко това звучи много тъжно — каза Анабет.

— То беше тъжно — каза Клер. — И сега е така. — Тя изчисти гърлото си и попита: — Как е водата? Топла ли е достатъчно?

— Добра е. Всъщност, чудесна е.

— Добре. Аз ще отида да приготвя спалнята на Джеф за теб и ще те оставя да си довършиш банята.

Анабет облегна глава на медната вана и се отпусна за пръв път, откакто Буут беше убит. Горещата вода във ваната сякаш разтопяваше костите ѝ. Тя се почувства отпусната и спокойна по начин, който не си бе представляла.

Същото не можеше да се каже за Джейк.

Дойде му на ум, докато стоеше пред хамбара и разказваше за раната си на Шъг Смит, че даде на Анабет Калуун една идеална възможност за бягство — ако тя имаше такова намерение.

Джейк игнорира гласа, който му каза, че тя щеше да му причини повече неприятности по пътя, ако възнамеряваше да избяга при първа възможност. Той каза на Шъг, че е забравил да каже нещо важно на Клер и се запъти към задната врата на къщата, която водеше към кухнята.

Джейк се послуша за гласове пред кухненската врата, но не чу нищо. Той блъсна вратата и я отвори, без да чука и тогава разбра защо е толкова тихо.

Анабет Калуун спеше дълбоко във ваната. И беше гола.

Дългите ѝ крака се протягаха над медната вана. Главата ѝ лежеше върху другия ръб с един пешкир под главата за възглавница. Всичко останало от възвишението на гърдите надолу бе скрито от сапунената повърхност на водата.

Джейк преглътна трудно. Започна да отстъпва към вратата, решен да не става глупак, ако го хванат тук при нея. За нещастие се блъсна в метлата с дълга дръжка, която Клер беше оставила зад вратата.

Дървената дръжка на метлата изтропа ужасно, когато падна върху дървения под. Джейк затаи дъх, надявайки се напразно, че Кид няма да се събуди.

Но Уолф беше свършил добра работа, изграждайки инстинктите за оцеляване на Анабет. Тя не само се събуди, когато метлата се удари в пода, но и излетя от ваната и застана в поза на самоотбрана.

За секунди стана ясно, че тя нито имаше оръжие да се защити, нито пък враг, срещу който да се защитава. Ако не се смяташе Джейк, който, като се имаше предвид жадния поглед върху лицето му, не можеше съвсем да се изключи като такъв.

— О, това си ти — каза тя.

— За Бога, покрий се с нещо.

Тъй като мислеше единствено за самоотбрана, Анабет изобщо не съзнаваше голотата си. Щом Джейк заговори, тя почувства едно горещо ужилване в гърдите, което бързо се превърна в червени петна по бузите ѝ. Пресегна се за пешкира, върху който почиваше главата ѝ и бързо го уви около себе си.

— Какво правиш тук? — поиска да знае тя, здраво стискайки с две ръце хавлиената кърпа.

Глупаво изглеждаше да признае, че се тревожеше за евентуалното ѝ бягство. Защо да ѝ подхвърля такива идеи?

— Аз... — Той не можа да измисли разумно обяснение за нахлуването си в кухнята, знаейки, че тя се къпе там. Така че каза: — Помислих, че си свършила досега.

Анабет пусна кърпата с едната ръка и разтри шията си отзад, където бе лежала върху ръба на ваната.

— Предполагам, че съм заспала.

Джейк наблюдаваше как хавлията се смъква надолу и се въздържа да не я увие отново около нея. Той сега добре виждаше не само подутините на бюста ѝ, но и един мъчителен намек за две прекрасни розови зърна. Изуми се колко бързо тялото му реагираше на нейното. Кид не беше този тип жена, който той обикновено търсеше, когато изпитваше нужда.

Джейк имаше твърдото правило да не се занимава с девственици. Остави един мъж да се увлече по една добра жена и тя скоро ще му стегне колана до последната дупка. Така че той винаги внимаваше да не заплита шпорите си в девствени комбинезони. Не че Анабет носеше комбинезон. Макар че това правеше цялата работа още по-коварна. Защото невинна или не, облечена в комбинезон или не, той я желаше.

— Не мислиш ли, че е по-добре да се облечеш — каза той с дрезгав глас.

Анабет огледа стаята за дрехите си. И повдигна вежди.

— Щях, ако имах какво да сложа. Мисля, че Клер е решила да изпере нещата ми.

— Клер!

Клер дотича при вика на Джейк.

— Какво има? Какво става? — Тя спря на прага, когато видя, че Анабет стои там, облечена в нищо, освен висящата кърпа.

— Джейк! Какво правиш ти тук? Изчезвай! Бързо!

Тя тръгна напред и щеше да го изхвърли през кухненската врата като краставо коте, ако Джейк не стоеше здраво на краката си.

— Страхувам се, че това прилича на случай, когато вратата на конюшната се затваря, след като конят е избягал — изръмжа той.

Клер погледна от Джейк към розовите бузи на Анабет и обратно.

— О!

— Между другото, аз не се интересувам.

Той видя, че Клер не му повярва. Но Анабет го направи и облекчението ѝ беше осезаемо. Кое го раздразни.

— Къде си ми сложила торбите от седлото?

— В стаята на Джеф.

— Има един пакет, увит в кафява хартия в една от торбите ми. Би ли ми го донесла, моля?

Една напрегната тишина се настани между Джейк и Анабет за краткото време на отсъствието на Клер. Тя връчи пакета на Джейк.

— Ето го.

— Това е за теб — каза Джейк. Той го подаде на Анабет, но двете ѝ ръце бяха заети да държат кърпата.

— Би ли го отворил вместо мен, моля?

Джейк отвърза кафявия канап и синята рокля Уеджууд от копринена тафта се изсипа навън заедно с дантелен комбинезон,

корсет и поръбени е розово гащи.

— О, Джейк! — Анабет пусна кърпата с едната ръка и се пресегна, за да погали копринената материя. Очите ѝ блестяха, когато ги откъсна от рок лята, за да погледне Джейк. — Ти си купил роклята за мен. Благодаря ти.

Бузите на Джейк изгаряха от топлина.

— Помислих си, че щом ще има гости тази вечер, ти можеш да облечеш нещо по-специално за вечеря.

— Благодаря ти — каза тя. — Аз винаги ще я пазя.

— Върни се след малко — каза Клер, като избута Джейк от кухнята. Вечерята скоро ще бъде готова.

Джейк не си губи времето да спори. Когато напусна кухнята, той се запъти към хамбара, където оседла коня си и препусна към малкото гробище, където беше погребан Сам. Седна на тревата до гроба му и се замисли над ситуацията.

Трябваше скоро да уреди нещата, за да не се налага да прекарва повече време в компанията на Анабет Калуун. Защото колкото повече я опознаваше, толкова по-раним изглежда ставаше. Всичко, което направи, бе да купи на проклетата жена една рокля и можеше да помислиш, че ѝ е дал гърнето със злато в края на небесната дъга.

Като ставаше дума за злато, въпреки че той не искаше да го мисли, трябваше да има предвид възможността Анабет да знае — и че е знаела през цялото време — къде е скрито златото на Сам. Някак си той трябваше да я убеди, че трябва да го даде. Може би можеше да сключи сделка с нея. Златото в замяна на свободата ѝ.

Джейк се вцепени. Той щеше да получи златото и да изпрати Кид в затвора. Така постъпваше той. Без компромиси. Никога. Без сделки. Никога. Даже не и заради Анабет Калуун. Особено не заради Анабет Калуун.

Защото я намираше твърде привлекателна. За спокойствието на съзнанието си, Джейк трябваше да е твърд. Трябваше да се държи за пистолетите си. Имаше си примери в миналото, които да му покажат, че предизвиква нещастията, ако пуснеше един бандит да избяга.

Съзнанието на Джейк все още кипеше, когато тръгна обратно за ранчото. Той видя един мъж, облечен в градски костюм, да язди към него от далечината и предположи, че това вероятно е гостът на Клер.

Джейк препусна към Уил Риърдън. Можеше и да не е лоша идея да поговори насаме с човека преди вечеря.

— Здравейте — извика Джейк, като наближи другия конник. Риърдън изглеждаше почти като денди в черния си костюм с вратовръзка. Съвсем различен от Сам Чандлър.

— Аз съм Джейк Кърни, братът на Клер. Прав ли съм, като предположих, че вие сте Уил Риърдън?

— Прав сте. Аз съм.

Лицето на Риърдън стана тебеширено бяло. Джейк се почуди, дали Клер не го е заплашвала с насилие от негова страна, без той да знае. Сестра му беше много изобретателна.

— Аз не знаех, че ще бъдете тук — каза Риърдън. Това прозвуча почти като обвинение.

— Аз току-що пристигнах тази сутрин. Като ви видях да яздите нагоре, помислих да използвам възможността да си поговорим малко насаме.

Риърдън си свали шапката, прекара ръка през копринено — русата си коса и отново я постави върху главата си.

— Бих желал да можах да дам повече време на госпожа Чандлър за плащането — каза Риърдън, пристъпвайки направо към въпроса. — Но трябва да се погрижа за собствените си дългове.

— Ще бъде ли различно, ако аз ви кажа, че имам следа, водеща до златото на Сам?

Странно жълтите очи на Риърдън се разшириха.

— Наистина ли? Къде е то? Искам да кажа, как знаете къде да го намерите?

— Срегнах се с племенницата на един от членовете на бандата, Анабет Калуун. Тя изглежда мисли, че чичо ѝ може да е скрил златото в долината, където те са живели. Тя ще ме отведе там и ще ми помогне да го търсим.

— Така ли? Това е много интересно. Племенница, казвате? Кога мислите, че ще тръгнете?

— Скоро — обеща Джейк. — Просто си помислих да се отбия при сестра ми за ден-два тук. Искан да ви питам дали в светлината на тази информация, вие не можете да почакате малко по-дълго изплащането на заема.

Риърдън измъкна една носна кърпа от джоба си и избърса челото си.

— Да — измърмори той. — Да, това променя малко нещата. Ако това, което мисля е истина...

— Значи отговорът ви е да? — подтикна го Джейк.

— Разбира се. Разбира се, че мога да направя услуга на един съсед, господин Кърни. Всъщност, аз само отивах да се извиня на госпожа Чандлър и да ѝ кажа, че не мога да дойда на вечеря днес. Имам неотложна работа, която изисква отсъствието ми от ранчото за известно време. Може би вие ще се съгласите да предадете извиненията ми на сестра ви, вместо мен?

— Ако така желаете. — Джейк знаеше, че Клер щеше да е щастлива да избегне Риърдън, ако можеше.

Риърдън докосна шапката си.

— Тогава аз си отивам. Приятно беше да ви срещна, господин Кърни. Желая ви късмет в търсене го на съкровището.

— Благодаря — каза Джейк. — Ще имам нужда от него.

Джейк пришпори коня си в галоп и скоро пристигна обратно в къщата. Той извика Клер, като блъсна и отвори вратата.

— Няма нужда да крещиш, Джейк. Аз съм тук.

Тя не беше сама там. Анабет стоеше до нея пред огнището. И изглеждаше щастлива. Лицето ѝ грееше от удоволствие. Косата ѝ бе разплетена и хваната високо отзад с една синя шнола.

Клер подкани Анабет да пристъпи по-близо до Джейк.

— Кажете ми сега, не е ли прекрасна тя — предизвика го тя.

— Прекрасна е — съгласи се Джейк. — Почти най-красивата жена, която някога съм виждал.

Клер се засмя.

— Ще ти се размине за това, понеже съм ти сестра и не очаквам такива комплименти от теб — пошегува се тя.

Без присъствието на Риърдън, планираната от Клер вечеря премина спокойно и сърдечно. Или толкова спокойно, колкото можеше да бъде за мъж, седнал на масата срещу една прекрасна девственица, която му хвърляше закачливи погледи изпод дългите си, трептящи ресници.

След вечерята Джейк спомена на Клер, че иска да говори с Анабет насаме за няколко минути.

— Защо не отведеш Анабет в гостната? — каза Клер. — Там съм запалила огън и е по-удобно.

Анабет изгледа тревожно Джейк, когато той седна срещу нея в едно от двете испански кожени кресла пред каменната камина. Ако беше със своите Левис и колана с пистолетите на кръста, тя знаеше как да се справи с Джейк Кърни. Но в роклята от копринена тафта се чувстваше различна. По-малко сигурна за това, коя беше всъщност и какво искаше от привлекателния мъж, чиито очи не я оставиха през цялата вечер.

Джейк усещаше червата си завързани на възли. От момента, в който стъпи в къщата и видя Анабет в тази рокля, той се опитваше да си я представи зад решетките. Това не беше картина, която можеше да понесе. По-лесно му идваха на ум картините на нежната ѝ гола плът, както когато се изправи пред него в медната вана. По време на вечерята мислено събличаше Анабет Калуун и правеше любов с нея дузина пъти.

И все още беше твърд като скала.

Той прочисти гърлото си, но гласът му все още бе дрезгав от желание, когато заговори.

— Аз съм готов да говоря със съдията в твоя полза и да искам помилване, в замяна на златото. Всичко, което трябва да направиш е да ме отведеш до него.

— Не мога.

— Искаш да кажеш, че не искаш! — отвърна Джейк. — Ти упорита...

— Не мога! Не искам! Каква е разликата? — каза Анабет. — Казах ти веднъж, казах ти хиляда пъти, че не зная къде е то!

След момент тя се намери нос срещу нос с един ядосан мъж. Джейк се изправи и се наведе към нея с ръце, подпрени върху дръжките на стола ѝ, така че тя се оказа хваната между тях. Анабет можа да види фините бръчки около очите му и тънкия бял белег, който навеждаше устата му надолу от едната страна. Точно сега Джейк имаше вид на човек, който с лекота и желание би ѝ извил врата.

— Аз няма да споря с теб за това, Кид. Когато си тръгнем оттук след няколко дни и кракът ми е зараснал по-добре, ти ще ме заведеш при това злато. Разбра ли?

Анабет каза нещо на езика апахе, твърде неласкаво за семейното дърво на Джейк.

Като интелигентен мъж, Джейк не я попита какво каза.

— Ти не можеш да ме накараш да направя нищо — каза накрая Анабет.

— Не мога ли? — Джейк се изправи и в същия момент сграбчи ръката на Анабет и я издърпа от стола. Тя полетя към него и се спря само от гръдния му кош. Той зарови пръстите си в нейната коса и изви главата ѝ назад така, че тя нямаше друг избор, освен да го погледне. Другата му ръка обви ханша ѝ, притискайки я срещу бедрата си.

Джейк почувства горещината в слабините си и изруга.

— Ти ще направиш каквото казвам, Кид, или аз ще...

Анабет отвори уста, за да възрази и Джейк я затвори по най-ефикасния възможен начин — със своята собствена.

Той не беше сигурен, какво очакваше тя да направи — да се бори с него, може би, или да отдръпне главата си. Вместо това, тялото ѝ се топеше срещу него и устата ѝ трепереше под неговата, отворена и приемаща целувката му.

Джейк почувства как кръвта му кипи във вените, как цялата му същност се изплъзва, докато тя му се отдаваше. Той погали устата ѝ със своята, но ефектът беше не по-малко унищожителен. Вдигна глава и погледна в потъмнелите от страст очи — но все още объркани и малко уплашени.

Затаеният ѝ дъх се откъсна шумно от устата ѝ. Той осъзна, че все още е притиснат до нея, че ръката му все още е в косата ѝ. И я пусна.

Почти като със забавени движения, тя отстъпи крачка назад.

— Виж, Кид, аз...

Клер влезе в стаята точно в най-неловкия момент от живота на Джейк. Тя хвърли един поглед към уплашеното лице на Анабет, намръщи се страшно на Джейк и каза:

— Мисля, че е време да покажа на Анабет къде ще спи.

Клер отведе Анабет в стаята на Джеф и ѝ показа нощницата, като я сложи върху леглото. Погледът на Анабет се плъзна до торбите на Джейк в ъгъла на стаята. В тези торби се намираха пистолетите на Буут.

— Добре ли си? Имаш ли нужда от помощ за събличането? — попита Клер.

— Добре съм — отговори Анабет със скована усмивка. — Ще се съблека сама.

— Лека нощ, Анабет — каза Клер. — Спи добре.

— Довиждане, Клер — измърмори Анабет. Веднага щом Клер си отиде, Анабет започна да търси в торбите на Джейк pistolетите със седефени дръжки. После се зае да разкопчава осемнадесетте платнени копчета върху роклята от копринена тафта. Съблече я и я постави внимателно върху леглото, изглаждайки материята с ръка. Където отиваше, нямаше да има нужда от нея.

Тя се облече в една от ризите на Джейк и чифт негови панталони, навити до коленете. В мъжките дрехи се чувстваше по-истинска. Кид Калуун, престъпник. Тя не можеше да си позволи чувства към един човек на закона. Особено към един толкова решителен и целеустремен човек, като Джейк Кърни.

За нещастие, Анабет се страхуваше, че вече е твърде късно. Тя въздъхна с трепет, когато реши, че може наистина да се влюбва в Рейнджъра.

Най-лошото от всичко беше, че тя знаеше, че Джейк не я обича. Той не можеше да обича никоя жена. Той само я желаше, както Буут желаше Сиера. Анабет имаше нужда от нещо повече. Затова, преди да се остави Джейк да я изкуши да тръгнат за златото, вместо отмъщение, тя трябваше да напусне това място.

Тя не се съмняваше, че той щеше да я последва. Не заради самата нея, разбира се, а заради златото. Щеше да има нужда от всичките умения, на които Уолф я научи, за да му се изплъзне.

Анабет хвърли един последен поглед към копринената рокля. Не й се искаше да я оставя. Но истината бе, че е била направена, за да се носи от дама — а не от един бандит на име Кид Калуун.

Анабет отвори прозореца и се плъзна навън в нощта.

Джек знаеше, че ще трябва да почака до сутринта, за да се изправи пред Анабет след това, което се случи помежду им, но той не беше търпелив човек. Успя да се убеди, че зашеметяващата целувка, която споделиха, бе повече резултат от неговото отчаяние и разочарование, отколкото от желанието му за нея. Той искаше да увери Анабет, че тя не трябва да се тревожи, че той отново ще изгуби контрола си, когато тръгнаха заедно към долината.

Щом Клер угаси светлината в спалнята си, той стана от креслото на Сам в гостната и се запъти към стаята, в която се оттегли Анабет по-рано вечерта. Почука леко и когато не получи отговор, тихо откряхна вратата.

— Спиш ли, Кид?

Никакъв отговор. На светлината от луната, която нахлуваше през отворения прозорец, Джейк можа да види, че копринената рокля е поставена внимателно в долния край на леглото. Фигурата на Кид лежеше увита в купчина одеяла. Той пресече стаята и седна на ръба на леглото.

— Помислих, че трябва да поговорим — каза той. — Да уредим някои неща помежду си, без да намесваме Клер.

Той постави ръка върху това, което предполагаше, че е рамото на Анабет. Възглавницата колабира под тежестта на ръката му. Невярващ, Джейк дръпна одеялата. Отначало не повярва на очите си. Истината го удари бързо и силно.

— По дяволите!

Тя си беше отишла.

— Клер! — изрева той. — Клер!

Джейк вече бе в гостната и взимаше колана с пистолетите си, които беше оставил върху креслото на Сам, когато Клер се появи в коридора.

— Какво става? Какво се е случило?

— Тя е изчезнала!

— Кой?

— Анабет — изръмжа Джейк. — Трябваше да разбере, че ще духне при първа възможност! Никога не трябваше да ѝ се доверявам. — Той закопча колана си и се запъти към кухнята, за да опакова малко храна за из път.

Клер го последва.

— Защо ще бяга тя?

Джейк се обърна и каза:

— Аз трябваше да ти кажа цялата истина. Анабет е племенница на Буут Калуун, но тя също е и Кид Калуун. Яздила е с бандата, която ограби Сам.

Клер намръщи чело.

— Тя не се държа като бандит, Джейк. И ти не се отнасяше с нея като с такава. Сигурен ли си, че е толкова лоша?

— Не знам! — каза Джейк с агонизиращ глас. — В един момент мисля, че лъже през зъбите си, а в следващия просто не знам.

— Къде би отишла тя?

След престъпната банда на Буут. Стомахът на Джейк гореше, докато мислеше за опасността, която тя предизвикваше. Той трябваше да я наблюдава по-внимателно! Отсега нататък щеше да го прави. Беше я предупредил, че няма да има милост, ако избяга. Сега възнамеряваше да спази обещанието си.

Клер постави ръка върху ръкава на Джейк, когато той грабна продуктите, които завърза в една кухненска кърпа. Тя можеше да види признаците на гняв по пулсиращата вена на слепоочието и потрепването на мускул върху челюстта му.

— Ти няма да я нараниш, нали, Джейк?

— О, аз ще бъда нежен с нея — обеща той. Джейк вече излизаше през кухненската врата, когато Клер го чу да мърмори: — Когато я хвана, нежно ще ѝ извия врата!

Клер се намръщи. Тя се надяваше заради Анабет, че Джейк няма да я настигне, преди гневът му да се уталожи.

Тя се запъти към стаята на Джеф, за да види как е оставена след бързото заминаване на Анабет. Рядко влизаше там заради многото спомени. Не запали лампата. Премести роклята на Анабет върху люлеещия се стол в ъгъла. Докато опъваше чаршафите и подреждаше

възглавниците откъм главата, тя мислеше за прекараните часове тук, докато четеше на Джеф и слушаше неговите молитви.

Клер седна на ръба на леглото и премина с пръсти върху бродерията на калъфката, после отпусна долу глава за момент и затвори очи. Болката в гърдите ѝ беше толкова силна, колкото и в деня, в който научи, че синът ѝ никога нямаше да се върне у дома. Сега Сам също си беше отишъл. Тя се нуждаеше от грижите по ранчото, за да има смисъл живота ѝ.

— Моля те, Джейк — прошепна тя. — Разчитам на теб, за да намериш онова злато.

Тя беше толкова уморена. Колко безсънни нощи беше прекарала напоследък мечтаейки, как можеше всичко да бъде различно. Ако успееше да си почине тук за момент, щеше да събере сили, за да се върне в собственото си легло. Бавно и сигурно, очите ѝ се затвориха.

Клер се събуди стресната, когато една тежка ръка ѝ запуши устата. Тя гледаше объркана сянката, седяща на леглото до нея. Отначало помисли, че е Джейк. Но след секунда и зрението и обонянието ѝ казаха, че не е той.

Писькът заседна на гърлото ѝ, когато индианецът апах ѝ заговори гърлено. Тя впи нокти в ръката му, опитвайки да освободи устата си, но хватката му само се стегна. Изви гръб, опитвайки да надигне глава от възглавницата, но той здраво я държеше долу.

— Не се бори с мен, Преследван Елен — каза Уолф на езика апахе. — Дойдох, за да те отведа от това място. Ти ще бъдеш моя жена. Ние винаги ще сме заедно.

Думите на индианеца попаднаха в чужди уши, Клер драскаше, извиваше се и риташе, борейки се за живота си.

— Така да бъде — каза Уолф с твърд глас.

Той се беше надявал, че Преследваният Елен няма да се бори с него, но дойде подготвен в случай, че го направеше. Употребил един кожен ремък, за да завърже борецата се жертва, отваряйки насила устата ѝ и връзвайки парцала, който напъха в нея, зад главата. Уви я в одеялата, за да укроти дивите ѝ движения, след това се наведе надолу и прошепна:

— Ти не ми даваш избор. Аз няма да те оставя на белия човек. Ти си моя.

Уолф праметна все още съпротивляващото се тяло на рамо, тихо слезе долу в коридора и навън през задната врата. Лунната светлина освети самодоволната му усмивка, когато излезе от къщата с наградата си. Преследваният Елен най-накрая беше негова — и завинаги.

Тихо и предпазливо понесе товара си нагоре по хълма до мястото, където бе оставил понито си. Уолф хвърли извиващия се вързоп върху понито и го яхна отзад. Пришпори го в тръс. Намираще се на мили от ранчото, преди да забави скоростта.

Той потупа това, което мислеше, че е задника на Преследвания Елен и каза:

— Ако лежиш спокойно, сега ще те освободя.

Клер се извиваше от унижение, гняв и страх при фамилиарното докосване на индианеца. Тя издаваше яростни звуци през парцала в отговор на неговата гърлена реч.

— Така да бъде — каза Уолф, намръщен от продължаващата съпротива на Преследвания Елен. — Можеш да останеш, както си, докато стигнем края на пътуването си.

След още половин час, когато Преследваният Елен лежеше толкова неподвижно, че можеше да е мъртва, Уолф размисли. Той знаеше, че само гордостта на Преследвания Елен я кара да се бори с него и той не искаше тя да са разболе, докато стигнеха в селото. Той я преобърна и я взе на ръце. Болезненият стон на облекчение, който чу от вързопа одеяла, го накара да се усмихне. Преследваният Елен беше често много упорита. Но независимо от това, от нея щеше да стане добра жена.

Клер се бореше с желанието си да повърне от толкова дълго време, че пое няколко пъти дълбоко въздух, когато я преобърнаха нагоре. Тя беше твърде зле, за да се съпротивлява на индианеца, когато той я обърна и я взе в ръцете си. Главата ѝ падна на рамото му и тя я остави там, като затвори очи, опитвайки да преодолее ужасното гадене, причинено от язденето с главата надолу.

Индианецът продължаваше да ѝ говори, сякаш можеше да го разбере. Гърлените звуци клокочиха дълбоко в гърдите му и тя ги намери почти успокояващи. Повече не се бореше с него, уплашена да не привлече вниманието му към себе си. Можеше да понесе близостта му, ако това означаваше да избегне продължаване на пътуването с главата надолу.

Докато Клер лежеше в ръцете му, тя можа да долови мъжката му миризма, една не неприятна, но определено чужда мускусна миризма. Усещаше неговата сила. Само едно тънко одеяло я отделяше от тялото му, твърдо като скала.

Клер не се съмняваше за съдбата си. Но отказваше да мисли за това. Когато му дойде времето, щеше да намери начин да приключи бързо с нещата.

Уолф не беше далеч от къщи, когато слънцето започна да изгрява. Той не искаше да влезе в селото с булката си по такъв начин. И така щеше да има достатъчно коментари, когато станеше ясно, че той възнамерява да се ожени за бяла жена.

Спря понито си пред боровете, които водеха нагоре в гористите планини, където се намираше лагера на племето. Държейки здраво вързоп, Уолф слезе от понито.

— Можеш ли да стоиш права, Преследван Елен?

Очевидно, не. Коленете ѝ се подгъваха. Той я вдигна отново, отнесе я до един паднал дънер и я постави върху него. Слънцето изгря над планините, докато той бавно и внимателно отви наградата си.

Челюстта на Уолф увисна от изненада. Жената, която го гледаше със застинали черти и горящи златни очи, не беше Преследваният Елен!

— Коя си ти? — попита той с оголени зъби.

Очите на Клер се разшириха, когато индианецът ѝ заговори на съвсем разбираем английски. Но разбира се, тя не можеше да му отговори, защото все още парцалът се намираше в устата ѝ.

Дой разбра грешката си и грубо дръпна парцала. Сграбчи една шепа от златната ѝ коса и изви главата ѝ назад, докато тя помисли, че шията ѝ ще се счупи.

— Коя си ти? — попита отново той. — Къде е Преследваният Елен?

Устните на Клер бяха сухи и устата я болеше от парцала. Тя болезнено облиза устните си и успя да прошепне:

— Казвам се Клер Чандлър. Не познавам никой, който се казва Преследван Елен.

— Тя влезе в къщата с белия мъж, Джейк Кърни. Аз я видях да ляга в леглото, където те намерих.

Клер гледаше този апах, заинтересована от острите му, ъгловати черти и пронизващия поглед на тъмните му очи.

— Тя също се нарича Анабет — каза Уолф.

— О, Анабет си отиде.

— Кога? Къде отиде? — Уолф се сърдеше на себе си за тази глупава грешка. Само размерите на тази жена трябваше да му подсказват грешката. Тя беше много по-ниска от Преследвания Елен. Главата на Клер Чандлър едва стигаше до брадичката му.

— Анабет напусна къщата по някое време снощи. Аз не знам къде е отишла. — Клер не каза, че Джейк е последвал Анабет.

Индианецът рязко я пусна и се отдалечи, мърморейки нещо под нос. Отново се обърна и я изглежда.

— Какво да правя с теб?

— Отведи ме у дома.

Уолф се разсмя от смелия ѝ отговор. Той съзнаваше много добре неприятностите, които си създаде, като открадна бялата жена. С тази копирена златна коса и златисти очи тя приличаше на котка, безстрашна и с едва скрити нокти. И все пак той не я искаше за пленница, особено след като планираше да доведе Преследвания Елен в селото си като своя жена. Но как да я върне? Това бе напълно различен проблем. Но можеше да се разреши. Ако решише да го направи.

— Аз мога по-лесно да те убия, отколкото да те върна на твоите хора — каза той.

Уолф очакваше тя да заплаче и да моли за милост, Той я видя да потръпва, но не чу нито дума от нея. Котешките ѝ златисти очи останаха фокусирани върху нещо в далечината. Той не можа да не се възхити на храбростта ѝ.

Уолф не можеше да знае, че Клер вече беше решила да умре. Тя можеше да съжалява само за това, че Джейк щеше да страда. И реши да умре безстрашно. Тя се обърна срещу индианеца, застанал пред нея.

— Аз не се страхувам да умира. Прави каквото желаеш.

В този момент един заек пробяга покрай крака ѝ. Клер извика от изненада. След момент три момчета апахи пристигнаха, тичайки от хълма с лъкове в ръце, преследвайки заека. Когато видяха Уолф и бялата жена, спряха на място.

Уолф изруга тихо. Нямаше вече възможност да скрие бялата жена от тримата младежи, които зяпаха от върха на хълма. Тяхното появяване усложни нещата. Щом племето узнаеше, че той е взел за пленница една жена, нямаше голям избор какво да прави с нея.

Способностите на Уолф като ловец и яростен воин му спечелиха уважението на племето в течение на годините. Те сега го посрещаха добре край огнищата си и той беше този, който се държеше на разстояние. Изправен пред любопитството на трите момчета, Уолф почти пожела предишната си изолация. Почти.

— Уолф! Къде си ходил? Коя е тази с теб? — извика едно от момчетата, като се плъзна стремглаво надолу по стръмния склон.

Уолф се поколеба само за момент, преди да отговори:

— Това е една бяла жена, която аз плених. — Той се пресегна, за да постави една собственическа ръка върху рамото на Клер.

Младите апахи бързо я наобиколиха, бърборейки развълнувано. Уолф накрая пристъпи пред жената, за да я предпази от погледите им и каза:

— Върнете се в селото и им кажете, че пристигам.

Крясъците на момчетата бяха просто неземни и Клер изтръпна от страх. Очите ѝ бяха привлечени от последното тъмнокосо момче, преди то да се обърне и да забърза след останалите. Имаше нещо в него, което ѝ напомняше за Джефри. Тя отвърна поглед. Джеф беше мъртъв. Само можеше да почувства болка, виждайки чертите на сина си върху лицето на едно индианско момче.

Уолф се обърна към пленницата си.

— Ела. Трябва да вървим сега.

Клер се изправи и уви одеялото по-здраво около раменете си.

— Готова съм.

Уолф яхна понито си и протегна ръка надолу, за да я издърпа и постави пред себе си. Почувства как тя се напрегна, когато той постави ръцете си около нея, но не се съпротивляваше. Той се чудеше мрачно какво да прави с нея.

Внезапно му дойде на ум, че можеше да направи сделка с белия човек, като я размени за жената, която желаше. Всичко, което трябваше да направи, бе да внимава пленницата му да не избяга, преди той да намери Преследвания Елен.

Клер беше твърде заета с това, което виждаше, за да мисли за бягство. Тя никога не бе виждала лагер на апахите, но разбра веднага за какво служи вигвама на Уолф. Кръглото, куполообразно обиталище от пръчки бе с няколко стъпки по-високо от човек изправен в средата и толкова широко, колкото и високо. То беше уплътнено с мъх и трева и на входа висеше кравешка кожа, окачена на хоризонтален прът, за да може да бъде отмятана навътре и навън.

Тя разбра от присъствието на момчетата, че наблизо живеят и други апахи, но видя само този единствен вигвам.

— Къде са останалите вигвами в селото? — попита тя.

— Ние имаме много врагове — каза Уолф. — Нашите домове са скрити сред хълмовете. — Той посочи към едно място, където ландшафтът леко се издигаше. — Отвъд онова възвишение живее майка ми. — Той ѝ посочи един по един няколко вигвама, скрити сред местността. — Много от вигвамите не могат да бъдат видени оттук.

Скоро стана ясно, че трите момчета бяха разпространили новината за завръщането на Уолф. Докато Уолф и Клер слизаха от понито пред неговия вигвам, Клер се намери предмет за любопитството на дузина чифта очи.

— Влез вътре — заповяда Уолф.

Клер беше щастлива да избегне любопитните им погледи и се промъкна край кожата на входа, за да влезе вътре. От едната страна на вътрешността тя видя легло от трева. Имаше няколко кошници и плоски издълбани дървени подноси. Тя видя на стената да виси въже от конски косъм и една измазана с глина плетена кошница, която предположи, че е за вода. Върху мръсния под, близо до огнището в центъра на вигвама, тя намери няколко чаши и дървени чинии и една дървена пръчка за запалване на огъня.

— Всички домашни удобства — измърмори тя. Отвън тя чу да се издига гласа на своя тъмничар с гърлените звуци на езика апахе, които намираше за толкова чужди. След момент той влезе във вигвама. Мястото, което до преди малко изглеждаше толкова голямо, сега изведнъж се сви.

Клер стискаше одеялото до гърдите си, като среща пронизителния поглед на индианеца.

— Какво ще правиш с мен? — попита тя, останала почти без глас.

— Казах им, че ще бъдеш моя робиня.

— Няма да бъда!

Устните му се извиха подигравателно.

— По-добре е да не те споделям с останалите. Но ако ти предпочиташ... — Той започна да излиза от вигвама.

— Почакай! — Клер постави ръка на ръкава му, за да го спре. — Аз по-скоро бих останала с теб. — По-добре познатия дявол... отколкото този, когото не познаваше.

Той взе измазания с глина съд от стената и й го подаде.

— Върни се до потока, който пресякохме и донеси малко вода.

Клер трудно държеше едновременно съда и одеялото и то падна на земята. Силно се изчерви, докато стоеше пред индианеца, облечена само в една проста нощница, с която си бе легнала снощи.

Уолф почувства едно изненадващо желание, когато гледаше бялата жена. Връзката на шията на дрехата й се беше развързала и разкриваше една голяма част от бледата й кожа. Той не би трябвало да я намира за привлекателна. Но го правеше. Учудваше се на гладката й кожа и на нейната белота. И откри, че има желание да докосне заоблената плът, която се показваше в отвора на нощницата й. Нейните гърди бяха големи и пълни и щяха да препълнят дланите му.

Той наблюдаваше как червенината на смущението танцува нагоре от гърлото към бузите й, оцветявайки ги в розово-червено. Протегна ръка, за да я докосне, но тя се отдръпна от него.

— Не мърдай! Аз само искам да те докосна.

— Аз не искам да бъда докосвана.

Жената вдигна брадичка и смело срещна погледа му. Той видя страха й — и решимостта й да го преодолее. Той я предизвика, като протегна ръка и погали с длан бузата й. Тялото й потръпна и цветът избледня от лицето й толкова бързо, колкото и се появи. Но тя не се отдръпна. Вместо това, отстъпи решително назад, извън неговия обсег.

Нейното съпротивление едновременно го ядоса и учуди. Тя не можеше да му избяга. Намираще се напълно в негова власт. Не съзнаваше ли това?

— Ела тук при мен — изкомандва той.

— Не.

— Ще стане по-лошо, ако не дойдеш — предупреди я той.

И тогава той откри, че тя не е само смела, но и хитра. Разбра защо е отстъпила назад, когато видя ръката ѝ да се протяга и да грабва ножа, висящ в калъф на стената. Той едва има време да хване китката ѝ, когато ножът проблесна към гърдите му. Острият връх остави червена следа върху гърдния му кош, като раздра кожата му.

Ръцете му я обвиха, докато той се мъчеше да избие ножа от здраво стисналата го в юмрук ръка. Изрева, когато зъбите ѝ се впиха в палеца му.

Инстинктите на Уолф взеха връх и той се отнесе с нея като с враг. Действията му бяха ловки и уверени. След момент тя лежеше по гръб под него и ножът се допираше до гърлото ѝ.

— Убий ме! — изсъска тя. — Направи го! Аз по-скоро ще умра, отколкото да стана робиня на животно като теб! Мразя теб и всички като теб! Ти уби сина ми!

В очите ѝ имаше сълзи, но тя се бореше с него като дива котка. Тялото ѝ се извиваше под неговото, предизвиквайки едно желание, което не влизаше преди в плановете му за нея. Когато неговото тяло се напрегна, той използва коленете си, за да разтвори краката ѝ и се притисна срещу нея.

Внезапно тя спря да се бори. Очите ѝ се разшириха от ужас. Устата ѝ се отвори, поемайки дълбоко въздух. Тялото ѝ лежеше под неговото като опънато въже.

Уолф продължаваше да държи бедрата си силно притиснати към нея. Но не се движеше. Опасността беше толкова ясна за него, колкото и за нея. Нямаше да му трябва голямо предизвикателство, за да вземе това, което сега желаше.

Уолф беше объркан от реакцията на тялото си към нея. Той не искаше да взима тази жена под себе си. Той желаше Преследвания Елен. Обаче тялото му казваше нещо друго.

— Не мърдай — каза той тихо. — Нито мускул, нито косъмче.

Той я видя да преглъща, видя пулсът на гърлото ѝ да тупти силно там, където сочеше острието на ножа.

— Аз ще получа подчинение от робинята си — каза той. — И ти ще бъдеш моя робиня!

Тя отвори уста, за да заговори, но се поколеба, когато върхът на ножа прободe кожата на гърлото ѝ.

— Ще правиш каквото ти кажа. Няма да спориш. И каквото и да поискам да направиш за мен, ще го направиш. Разбираш ли ме?

Отговорът ѝ представляваше едно тихо изсъскване:

— Даааа.

— Сложи си ръцете около шията ми — заповяда го.

Той повдигна тялото си, за да освободи ръцете ѝ и зачака да види дали тя щеше да му се подчини. Бавно, сякаш бяха оловни, ръцете ѝ се вдигнаха, за да обвият шията му.

Той отстрани ножа от гърлото ѝ и го остави долу до тях, за да може лесно да го стигне. Видя как очите ѝ погледнаха с копнеж към оръжието. Пъкна свободната си ръка в златната ѝ коса, за да почувства копринената ѝ мекота. След това хвана една шепа от нея и повдигна главата ѝ, за да го погледне.

Техните устни бяха съвсем близо, когато тя се хвърли към ножа. Той моментално я просна под себе си.

Уолф чу как тя хълца разочаровано, когато той лесно измъкна оръжието от нея и го хвърли в края на вигвама извън нейния обсег.

— Аз се възхищавам на духа ти, моя храбра малка. Но ти също трябва да се научиш на подчинение.

— Никога няма да ти се подчиня! Ще се боря с теб до последния си час!

— Който може да настъпи по-скоро, отколкото предполагаш, Малката, ако не внимаваш. — Той се усмихна със съжаление. — Ела, време е да започнем отново.

Той рязко я пусна и се изправи. Протегна ръка, за да ѝ помогне да стане на крака. Тя не ѝ обърна внимание, изправяйки се сама.

— Казвам се Уолф — каза той. — И ще те наричам...

— Името ми е Клер.

— Аз ще те наричам Малката — довърши той. — Излишно е да се бориш с мен, Малката. Аз не те искам за своя жена. Съществува друга, която желая за тази цел. Но ще бъдеш моя робиня, докато си тук. Може би някой ден аз ще те разменя за Преследвания Елен. Дотогава, ти ще готвиш, ще носиш вода и ще се грижиш за имуществото ми. Ние ще се разбираме добре, Малката, независимо какво можеш да мислиш сега.

— Аз ще избягам! Няма да остана тук и да бъда твоя робиня!

— Знаеш ли изобщо в коя посока се намира дома ти? — Той видя паническия поглед в очите ѝ.

— Когато му дойде времето, когато аз намеря Преследвания Елен, ще намеря начин да те върна в мястото, откъдето те взех.

— Отведи ме в къщи сега.

Устните му изтъняха.

— Не мога.

— Не искаш — прошепна тя.

В този момент една малка, стара жена отхвърли настрани кожата, затваряща входа на вигвама. Тя заговори на Уолф на езика апахе.

— Добре дошъл в къщи, сине мой. Коя е тази жена, която си довел във вигвама си?

— Моя пленница — каза Уолф. — Ти ще я научиш на всичко, което е необходимо, за да ми служи.

— Една бяла жена не е добър избор — каза старата жена. — Те не могат да работят много. Губиш си времето, ако искаш да се опиташ да я научиш на нашия живот.

Уолф се изчерви.

— Не е твоя работа да поставяш под съмнение това, което аз правя.

Старата жена разтри брадичката си.

— Ти винаги си бил различен. Това е резултатът от многото бащи, предполагам. Един лакът от този. Нос от онзи. И очите на трети.

— Говориш прекалено, дърто.

— И съм приемала твърде много мъже под одеялото си, а, синко? Но като те гледам, разбирам, че всички те са били похотливи — каза тя, кискайки се от удоволствие. — Трябваха много мъже, за да направят един такъв специален като теб, а?

Клер се сви от яростния поглед върху лицето на Уолф. Какво му каза старата жена? Уолф рязко се обърна към нея и каза:

— Тази жена се нарича Нощното пълзене. Тя ще те отведе до потока за вода и ще те научи на всичко, което трябва да знаеш.

— Как ще говоря с нея? Аз не разбирам езика ви.

Усмивката на Уолф беше дива.

— Тя ще говори с жестове, които ще разбереш.

— Ти не искаш да кажеш да тръгна с нея сега!

— Точно това казвам — каза Уолф. Той ѝ дръпна одеялото от ръцете и отвори за нея входа на вигвама.

Нощното пълзене оципа ръката на Клер.

— Ох!

Тя ти казва, че е време да се тръгва.

— Разбрах го — измърмори Клер, гледайки Уолф.

Когато Клер излезе от вигвама, тя се намери пред по-голямата част от племето, което се беше събрало, за да види пленницата на Уолф.

Тя отстъпи една крачка назад и се блъсна в Уолф. Някак си, индианецът, когото намираще за толкова страховит, беше сега нейното убежище сред диваците.

— Уолф?

— Те няма да те наранят, Малката. Само са любопитни.

Клер изправи рамене и погледна отново в морето от индиански лица. Полека-лека започна да различава индивидуалните лица на мъже, жени и деца. Тя се обърна към децата. И особено към едно тъмнокосо момче със зелени очи.

— О, Боже! — прошепна Клер. Тя сграбчи Уолф за ръката и впи нокти в кожата му.

— Какво ти е, Малката? Какво не е наред?

— Това момче. Онова със зелените очи...

— Той се казва Белият Орел.

Клер поклати глава.

— Не. Името му е Джефри. Това е моят син.

Джейк почувства убийствена ярост, когато разбра, че Анабет е избягала от къщата на Клер. Чак няколко часа по-късно, когато се успокои, осъзна, че яростта му бе провокирана от страх за нейната безопасност. Скоро стана очевидно, че загрижеността му за немирницата с гладко лице беше неоснователна. Когато Джейк последва следите ѝ, той бързо откри, че Анабет Калуун можеше дяволски добре да се грижи за себе си.

Джейк фактически не беше сигурен, дали някога е проследявал един толкова опитен противник. Кид не оставяше следи, които можеха да бъдат забелязани от един обикновен каубой. Но Джейк бе прекарал целия си живот в проследяването на престъпници. И притежаваше още две преимущества, които му помогнаха да остане по следата на Кид. Първо, той знаеше, че тя отива в Санта Фе, за да намери Уат Ранкин. И второ, Кучето го следваше.

Ако не беше носът на Кучето, Джейк можеше и да пропусне прекия път, който Кид бе поел през планините. Тази тясна пътека очевидно бе направена от планинските кози. Джейк на няколко пъти затайваше дъх, когато едното стреме се докосваше до скалата, докато другото висеше над дълбоката пропаст. И тогава той разбра, че Анабет Калуун притежаваше нерви от стомана.

Джейк почувства с неудоволствие едно уважение към противницата си, което направи всички тези негови преживявания още по-удовлетворителни, когато най-после я настигна точно преди изгрев-слънце. Беше принуден да одобри лагера, който тя си бе изградила. Който и да е учил Кид, го беше правил добре. Едно легло от пренесени камъни я пазеше от три страни и скалната стена се издигаше зад нея. Почти невъзможно бе да я стигне, без да причини достатъчно шум, за да я събуди.

Невъзможно, но все пак не напълно невъзможно. Джейк беше решен да даде на Анабет Калуун един урок. Щеше да се спусне с въже от стръмната скална стена, за да го направи. Изискваната за това

смелост, без да споменаваме опасността и болката в ранения му крак, го напрегна и раздразни, когато накрая стъпи на земята до нея. Но заради задоволството, което почувства, когато стисна със силна длан нейната тънка женска китка, си струваше всяка секунда от това опасно преживяване.

Анабет подскочи и се събуди, за да бъде издърпана от леглото, от един вбесен мъж. Тя посегна инстинктивно за пистолета си, но той бе издърпан от ръката ѝ. Свободната ѝ китка беше хваната в мощна хватка и извита зад гърба от ръка, която я притискаше към една могъща мъжка фигура.

— Не си губи времето да се бориш, Кид — сопна ѝ се един познат глас. — Това няма да ти донесе нищо добро.

— Джейк? Джейк!

— Така е, това съм аз, Кид — каза Джейк с дива усмивка. — Сега стой мирно и слушай.

Анабет се помъчи по-силно да се освободи. Когато се опита да ухапе Джейк, неговият лакът рефлексно я удари в челюстта. Тя извика от болка.

— По дяволите, Кид. Виж какво ме накара да направя! — Джейк не искаше да я удари, но как иначе можеше да ѝ попречи да не го изпохапе целия? — Успокой се — изръмжа той.

Анабет трябваше да се примири, че нямаше да може да избяга от този огромен мъж, който така добре я държеше. Той беше твърде голям и твърде силен. Тя трябваше да изчака подходящия момент за бягството си. Но щеше да избяга! Колко уничително я хвана той, спяща като бебе!

— Много добре — каза тя мрачно. — Няма да се боря с теб повече. Можеш да ме пуснеш сега.

Джейк грубо се разсмя.

— Да те пусна? По дяволите, Кид, та аз току-що те хванах! Този път няма да рискувам да ми избягаш.

Той я издърпа до мястото, където бе оставил коня си и измъкна едно кожено въже от торбите на седлото си.

Анабет настръхна.

— Какво мислиш да правиш?

— Ще осигуря оставането ни заедно, докато стигнем там, където отиваме. — Джейк завърза китките ѝ една за друга отпред с единия

край на въжето. Другият край върза за собствената си китка, оставяйки между тях около шест фута дължина.

— Ти си луд! — каза Анабет. — Не можеш да се вържеш за една жена по този начин.

— Ти си прав, Кид. Ако тук имаше жена, аз нямаше и да помисля да направя подобно нещо. Обаче ние говорим тук за едно непослушно дете!

— Но аз... но ти... — лицето на Анабет се зачерви от гняв и унижение. Тя би го убила. При първия шанс. Ще го застреля право в... по дяволите, той нямаше сърце! Безсърдечно копеле като него вероятно само щеше да се разсмее, ако тя се опиташе!

— Гладна ли си? — попита Джейк. — Аз бих изпил чаша кафе с нещо за хапване.

Анабет седна долу с кръстосани крака право на мястото, където стоеше. Нека той види колко далеч можеше да стигне, завързан за една жена, която нямаше да се помръдне оттам.

— Огънят е ей там — каза Анабет дяволито. — Тя посочи със завързаните си ръце назад към мястото на лагера си.

— Ти идваш ли? — попита Джейк, като изглежда упоритата фигура на края на въжето.

— Помислих, че мога да си почина тук малко — каза Анабет.

— Аха — каза Джейк. — Време е за закуска, дете.

Анабет извика от възмущение, когато Джейк просто уви огромната си ръка около кръста ѝ, вдигна я на ханша си и закрачи към огъня. Той беше достатъчно висок, за да могат ръцете и краката ѝ едвам да докосват земята. Когато стигнаха огъня, той я пусна и тя тежко се приземи на ръце и колене.

— Не ми харесва особено да те мъкна наоколо, Кид — каза той. — Но ще направя каквото е необходимо. Разбираме ли се един друг?

Анабет го гледаше с леденосини очи.

— Даааа — изсъска тя.

— Сега какво ще кажеш за малко закуска?

— Аз не съм гладна!

— Както желаеш — каза той. — Сега искам да насочиш носа си към онази твоя долина и да ме водиш натам.

Анабет помисли за момент и една брилянтна идея ѝ дойде в главата. Джейк нямаше представа къде се намираше долината. Тя

щеше да го отведе обратно в Санта Фе. Той не можеше да я държи завързана в града, без да привлече вниманието на хората. И щом вече не бяха вързани заедно, тя щеше някак си да успее отново да му избяга.

— Много добре — каза тя накрая. — Да вървим.

Анабет имаше време по-късно през деня да съжали, че отказа закуската. Джейк обядва на седлото си и тя беше твърде горда, за да го помоли за нещо за ядене в средата на следобеда. Когато дойде време за вечеря, тя умираше от глад — както имаше и други нужди, които не можа да задоволи по пътя. Когато накрая спряха за нощувката, звездите вече се виждаха.

Джейк намери една долчинка, на завет от вятъра и с достатъчно дървета, за да може пушекът от огъня им да се разсейва в клоните.

За изненада на Анабет, Джейк отвърза въжето от китката си. Обаче остави ръцете ѝ завързани.

— Ще те оставя за няколко минути сама. Използвай ги добре. Ще имаш само тях до сутринта.

Джейк се усмихваше, когато Анабет се върна.

— Така си и помислих — че ще си твърде умна, за да избягаш.

— Гладна съм — отвърна Анабет. — Мисля, че първо ще си изям вечерята.

Джейк се разсмя, докато отново връзваше въжето за китката си.

— Няма какво да се прави, Кид. Ти ще трябва да ме влачиш, ако искаш сега да си отидеш.

Анабет яде с апетит, планирайки бягството си през цялото време.

— Трябва отново да остана сама, преди да си легнем — каза тя, след като Джейк ограда огъня за през нощта.

— Аха. Няма начин.

— Джейк, ти трябва да ме оставиш да отида! — примоли са Анабет.

— Аха — каза той отново. — Време е за лягане, Кид. — Той придърпа въжето, докато Анабет застана пред него. — Имам доста добра представа за твоята изобретателност, затова смятам да унищожа още в зародиш всякакви идеи, които можеш да имаш за бягство през нощта.

Докато Анабет го гледаше с невярващи очи, Джейк приготви едно одеяло за себе си и друго за нея точно до първото. Нямаше

достатъчно въже, за да може да избяга от другата страна на огъня.

— Аз няма да спя с теб, Джейк — каза тя.

— Както желаяш — каза той, като легна долу и я дръпна в ръцете си. — Будна или заспала, това е мястото, където ще прекараш нощта.

Анабет почувства как дъхът ѝ спира в гърлото, когато ръката на Джейк се пхна под кръста ѝ и я дръпна здраво до него. Тя можа да почувства неговата топлина по цялата дължина на гърба си. Твърдата му сила. Огромната му мъжественост.

Джейк проклинаше на поразия. Неговото тяло имаше определени идеи какво трябва да направи с жената в ръцете му. Но наистина щеше да бъде глупак да копнее за една престъпница, която изобщо не се интересува от предложението му за помилване.

— По дяволите, Кид! Престани да мърдаш! — Един тих вътрешен глас напомни на Джейк, че като я наричаше дете, тя не ставаше такова.

Той почувства тежестта на гърдите ѝ върху ръката си. Бедрата, притиснати към слабините му, определено принадлежаха на жена. И дългата копринена коса, падаща над него като наметало — тя също принадлежеше на една жена. Така че, може би беше по-добре, ако премислеше плана си.

Джейк бе на косъм от това да признае, че е направил една ужасна грешка, когато Анабет измърмори:

— Даже да доживея до сто години, пак няма да ти простя това!

— Кое? Това, че те държа в ръцете си ли?

— Това... че ме докосваш.

Слабините на Джейк болезнено се напрегнаха.

— Повярвай ми, Кид, това ми е неприятно толкова, колкото и на теб.

— То не е неприятно — побърза да го увери тя. — Не точно.

Джейк се поколеба, съзнавайки, че трябва да попита.

— Какво искаш да кажеш с това „не точно“?

Тя хвана ръката му и я придвижи надолу по корема си.

— Ето го отново. Някакво странно усещане точно там, където ме докосваш.

Цялото тяло на Джейк се изпъна като струна.

— По дяволите, Кид. Какво се опитваш да ми направиш? — Той си дръпна ръката от корема ѝ и отново я пхна под нея. И изстена

дълбоко в гърлото си, когато отново усети меката тежест на гърдите ѝ под лакътя си.

— Нещо не е наред ли, Джейк?

— Сякаш не знаеш! Заспивай, Кид.

Джейк затвори очи, но изобщо не му се спеше. След няколко секунди чу:

— Джейк? Буден ли си?

— Как мога да заспя, когато вдигаш толкова много шум? — изръмжа той.

— Аз не мога да се настаня удобно. Винаги спя на другата си страна.

— Обърни се тогава.

Тя го направи. И Джейк разбра какво представлява истинският ад. Защото сега те се намираха гърди до гърди и бедра до бедра. Единственото място за ръцете му беше около тялото ѝ. Тя постави глава на рамото му и се сгуши по-близо.

— Ти си топъл — каза тя.

По-скоро горещ, помисли Джейк с въздишка на съжаление.

— Можеш ли да спиш сега, Кид?

— Мисля, че да, Джейк. — Тя направи пауза и след това каза с нежелание: — Благодаря.

На другата сутрин от одеялата се измъкна един мрачен мъж. Джейк прекара нощта, съзнаващ всяко движение, което Кид правеше. Върховете на гърдите ѝ се докосваха до гръдния му кош. Копринената ѝ коса го гъделичкаше по брадичката. Носът ѝ се притискаше в шията му. Кракът ѝ се пъкна между бедрата му. Той се съмняваше, че апахите можеха да измислят една нощ с по-лоши мъчения.

Скоро на Джейк му стана ясно, че Анабет го водеше право към Санта Фе. Вместо да ѝ го каже, той запази мълчание. Мислеше, че може да се окаже добра идеята да отидат там. В Санта Фе той поне можеше да намери жена, с която да се облекчи.

— Когато стигнем в Санта Фе, аз ще отвържа въжето от китките ти — каза Джейк, докато оседлаваше коня си. — Но искам да стоиш близо.

Когато влязоха в Санта Фе, Джейк се придържаше към задните алеи. Но не след дълго Анабет разбра накъде отиваха.

— Насам — каза Джейк, завивайки в една странична уличка. Анабет позна двуетажната къща. Малката дървена табела с надписа „Юлали Шмид“ се полюшваше на вятъра.

Джейк почука на вратата, но както обикновено не дочака отговор, а блъсна вратата и влезе вътре.

— Юлали?

Юлали се изненада да види отново Джейк толкова скоро, особено в компанията на жената, която беше разкрил пред нея като престъпника Кид Калуун.

— Какво те носи обратно насам, Джейк? — попита тя. — Влизай и се разполагай удобно, Анабет — или трябва да те наричам Кид?

— Анабет, моля.

Юлали погледна тъмните кръгове под очите на Анабет и каза:

— Джейк, засрами се! Какво правиш, обикаляйки насам-натам, че не се грижиш по-добре за това бедно дете?

— Какво аз съм...? Ти поставяш крака в погрешна обувка, Юлали.

Но Юлали вече избута Анабет в кухнята и я настани до масата. След малко пред Джейк и Анабет се появи по чаша кафе, последвана бързо от наденица с горчица.

— Сега, какво мога да направя за вас? — попита Юлали.

— Имам нужда от безопасно място, където да оставя Анабет за известно време. — Той щеше да отиде да говори отново със Сиера Стар. Може би тя щеше да му даде някакво указание за тайната долина на Буут. Стана ясно, че Кид нямаше да му помогне. Докато се намираше в салона, щеше да разбере дали Сиера все още понякога канеше някой мъж на втория етаж, Той много се надяваше, че ако отиде в леглото с друга жена, това щеше да облекчи чувството му на неудобство, когато се намираше около Детето в бричове, не излизащо от ума му.

— Аз ще почакам, докато ти заключиш Анабет — каза Джейк.

Веждите на Юлали се вдигнаха и челото ѝ се набръчка в една река от линии.

— Това наистина ли е необходимо?

— Необходимо е, ако искам да я заваря тук, когато се върна — каза направо Джейк.

— Не ме оставяй заключена тук! — извика Анабет. — Аз ти казах какво трябва да направя и защо. Пусни ме, Джейк.

— Забрави за това, Кид. Аз също ти казах какво трябва да направя и защо. — Джейк последва Анабет до втория етаж, където я бутна в ъгловата стая, която беше негова, последния път, когато спа тук.

В момента, в който ключалката щракна, Анабет изтича до прозореца, търсейки начин, за да избяга от затвора си. Там нямаше дърво, нито веранда, която да ѝ помогне да слезе на земята. Тя погледна нагоре и осъзна, че покривът не бе толкова далеч. Спомни си, че е виждала една външна стълба поне от едната страна на сградата. Преди Джейк да влезе накуцващ през летящите врати на Градския салон, Анабет вече се намираше на покрива и на път да избяга — и да продължи да преследва мъжете, убили чичо ѝ. Ако провереше всички кръчми в града, беше много вероятно да открие Уиски. И можеше да разчита, че той щеше да я заведе в лагера на бандитите.

Сиера Стар се намираше зад масата с карти. Тя бе облечена в нещо червено и блестящо, привличащо окото и излагащо много гола плът на показ. Изглеждаше още по-красива, отколкото Джейк си я спомняше. Той седна на един свободен стол и сложи малко пари на масата.

— Играеш ли, Джейк? — попита Сиера.

— Да — отговори той.

Той игра карти около час, губейки и печелейки по малко, като през цялото време наблюдаваше Сиера Стар. Ясно стана, че тя избира къде да хвърля усмивките си и Джейк се почувства привилегирован, когато получи една. Когато тя предаде кутията на един по-възрастен джентълмен и напусна масата, Джейк откри, че усмивката не е била покана за нещо повече.

— Бих искал да говоря с теб — каза той, когато я настигна до бара.

— Поръчай ми едно питие.

Джейк се усмихна цинично. Винаги кокетна. Той предположи, че тя така е постигнала всичко, което беше сега и повече ѝ се възхищаваше, отколкото обвиняваше за това.

— Разбира се. Какво ще искаш?

— Уиски.

Джейк поръча същото за себе си.

— Нека намерим маса.

Тя го последва до една маса в ъгъла на стаята, където Джейк седна с гръб до стената.

— Аз се чудя дали ти не знаеш къде се намира долината на Буут Калуун — попита той.

Очите ѝ се превърнаха в парченца зелено стъкло.

— Той не ми каза.

Джейк реши, че тя или казва истината, или е дяволски добра лъжкия.

— Идвал ли е някой от бандата тук да пита същото?

Тя повдигна косата си отстрани на врата, за да му покаже сини следи под формата на пръсти.

— Уат Ранкин ме посети. Трябваше да опра нож до гърлото му, за да го убедя, че не знам нищо. Ако ти го преследваш, аз ще съм щастлива да ти разкажа каквото знам.

— Ще ти бъда благодарен за това. Но има нещо друго, с което първо бих искал да се занимая.

Сиера вдигна вежди.

— Какво?

— С теб.

Сиера срещна очите на големия мъж и почувства как един трепет премина надолу по гръбнака ѝ при чувствения, гладен поглед на сивите му очи. Тези дни тя можеше да подбира и избира мъжете, на които даваше благоволенieto си. Чувстваше се самотна. И Буут никога нямаше да се върне.

— Ела с мен. — Сиера взе Рейнджъра за ръка и го поведе нагоре по стълбите.

Стъпките на Джейк едва се чуваха, но те звучаха като барабани в ушите на Анабет Калуун.

Тя се добра навреме до Градския салон, за да види през един страничен прозорец как Джейк изчезва нагоре по стълбите със Сиера Стар. Тя не беше съвсем сигурна какво щяха да правят там горе, но почувства едно изгаряне в корема при мисълта, че Сиера можеше да прегърне Джейк. Или при мисълта за големите, мазолести ръце на Джейк върху другата жена.

Анабет постави ръка върху корема си, за да се опита да отстрани особеното чувство. Тя беше глупачка да мисли за Джейк Кърни. Сиера Стар щеше да му дойде добре! Ако нямаше да върши по-важна работа, щеше направо да се качи горе по стълбите и да му каже какво мисли за него!

Иронията се заключаваше в това, че не изминаха и тридесет секунди от изчезването на Джейк горе, когато Уиски влезе в Градския салон. Той не остана дълго, а само отиде до бара, купи си еднопинтова бутилка уиски и излезе през вратата.

Анабет хвърли един последен поглед към мъжа, изчезващ нагоре по стълбите, преди да му обърне гръб. Точно сега нямаше нищо по-важно от спазването на клетвата за отмъщение заради смъртта на чичо си.

Тя се отдръпна от прозореца и се запъти към конюшната, където тя и Джейк бяха оставили конете си. Докато Джейк излезеше от леглото на онази жена, тя щеше да е свършила отмъщението си срещу Уат Ранкин и на път да се скрие в долината.

Анабет не можа да забележи особените жълти очи, които я наблюдаваха, докато яхваше коня си, за да поеме пътя на отмъщението.

Уат Ранкин гледаше с усмивка върху лицето си как Кид Калуун напусна Градския салон. Ако тя последваше достатъчно дълго Уиски, щеше да попадне право в капана, които той ѝ беше поставил. Само като си представеше, че Кид бе жена! Уат все още не можеше да повярва, как Буут е могъл така да измами бандата.

Когато Рейнджърът му каза, че „племенницата“ на Буут му помага да открие откраднатото злато, Уат стана подозрителен. Той наблюдаваше къщата на Чандлър и видя как Кид я напусна по средата на нощта. Уат я следваше отблизо.

Той се надяваше, че Кид ще го отведе право в долината. Вместо това Рейнджърът се намеси и те отново пристигнаха в Санта Фе. Добре, Джейк Кърни получи своя шанс. Сега беше ред на Уат.

Ранкин събра каквото бе останало от бандата на Буут и изработи план за залавянето на Кид. Анабет Калуун беше станала като трън в очите му, който трябваше да се извади — веднага щом измъкнеше от нея с мъчения местоположението на долината.

Уат прецени, че Скъпоценната долина е било най-логичното място за Буут, за да скрие там златото на Сам. И беше убеден, че Кид знаеше къде точно в долината е скрито златото. Той смяташе да осигури това признание от Анабет, преди тя да умре.

И действително капанът, който Уат постави за Анабет, действаше много добре.

Съзнанието ѝ все още се занимаваше с Джейк, а не с опасностите по пътя, както трябваше да бъде. Тя можеше да обвинява само себе си, че я хванаха. Когато пресичаше леглото на един пресъхнал поток на не повече от две мили южно от Санта Фе, едно ласо се уви около раменете ѝ. След секунда тя полетя от седлото и падна тежко в праха. Шапката ѝ отхвъркна и косата ѝ се разпиля около нея.

Тя чу едно зададено вдишване и грубите ругатни, които отразиха учудването на пленилите я мъже, когато разбраха, че тя е жена.

— Ти отново се оказа прав — каза Змията на Уат. — Кой би помислил, че едно момиче може да язди с нас!

Груби ръце я сграбчиха и изправиха на крака. Тя стоеше срещу мъжа, когото се закле да убие, знаейки, че имаше всички шансове тя да бъде тази, която няма да напусне жива това място.

Уат повдигна един кичур от косата на Анабет и го остави да се изплъзне през пръстите му.

— Много красиво.

— Лошо нещо е да се убива жена — каза Солано.

Даже Уат трябваше да признае, че Солано имаше известно право. Жените бяха толкова кът на Запад, че както в честните, така и в нечестните среди ги защитаваха. Всеки, който наранеше жена, щеше да бъде намерен и убит. Освен, ако нямаше свидетел наоколо, който да го разкаже.

Кой знаеше, че Анабет Калуун е там? Тя ги беше последвала в мъжки дрехи и с чифт пистолети. Кой знаеше, че това момче е жена? Отговорът бе Джейк Кърни. Ясно беше, че Уат трябваше да се погрижи също и за Рейнджъра.

Анабет изтръпна, когато Уат вдигна шапката ѝ. Тя се сви от докосването на гладките му пръсти, когато той пипна седефените дръжки на пистолетите на Буут, преди да ги извади от кобурите на двете ѝ страни.

Накрая, Уат разхлаби въжето, което бе използвано, за да се свали Анабет от коня ѝ и започна да го навива.

— Дръж я — заповяда той на Змията.

Ръцете на Змията сграбчиха болезнено рамото на Анабет.

— Защо ни преследваш? — попита Змията.

— Аз видях, че ти уби Буут! — изплю се Анабет. — Всички вие! — Тя ритна Змията в коляното. Той изруга и я пусна, като хвана коляното си с две ръце.

Анабет затича. Беше бърза, но куршумите бяха по-бързи. Свистящият изстрел край ухото ѝ бе едно предупреждение.

— Следващият няма да пропусне — каза Уат с напълно спокоен глас.

Анабет се закова на място. Гласът я спря. Фактът, че беше жена, нямаше да я спаси от такива като Уат Ранкин. Той нямаше съвест,

която да го тревожи. И смъртта си беше смърт. Ако тя искаше да получи шанс за отмъщение, трябваше да остане жива.

— Добре, една умна жена — каза Уат — Това е изненада.

Анабет го гледаше.

— Ела тук — изкомандва Уат.

Краката на Анабет се влачеха, докато се връщаше, за да застане пред бандита. Тя се отдръпна, когато той я хвана за брадичката, но срещна странните му жълти очи, без да се обръща.

— Къде е златото — попита той.

— Не знам.

— Тя лъже! — Каза Змията.

Пръстите на Уат се стегнаха върху лицето ѝ.

— Е, Кид?

Анабет наведе поглед.

— Казвам ти истината.

— Аз не мисля, че е така. — Ръката на Уат се стегна още повече и Анабет извика. Клепачите ѝ полетяха нагоре, разкривайки омразата и гнева, които изпитваше към бандита, отговорен за смъртта на чичо ѝ.

— Аз не мога да ти кажа това, което не знам.

— Тогава аз ще те питам нещо, което знаеш. Къде се намира тази долина?

— Никога няма да кажа — отвърна тя.

— О, аз мисля, че с малко убеждение може даже да поискаш да ни заведеш там.

— Никога!

Ръката на Уат се плъзна надолу от брадичката ѝ и стисна гърлото ѝ. Тя се задави, като се опитваше да си поеме дъх, но не можа. Ръцете ѝ се бореха с китката му, опитвайки се да я отблъснат. Хватката на Уат се разхлаби чак когато нещата започнаха да ѝ се виждат черни. Анабет шумно си пое дъх и спасителната глътка въздух.

— Аз мисля, че може би ще говориш — каза Уат с подигравателна усмивка. — Защото ти знаеш, че съществуват и други начини за убеждение, ако обикновеното старо насилие не свърши работа.

Анабет погледна лицата на останалите бандити, търсейки симпатия, но не откри такава. Върху лицето на Мексиканеца тя забеляза неодобрение за начина, по който се отнесоха с нея, но също и

страх от Уат Ранкин, много по-силен от неодобрението. Тийг бе твърде тъп, за да може да мисли сам. Той щеше да направи това, което му кажеха. В очите на Уиски и Змията тя видя само похот и едно примитивно животинско вълнение. Щеше да е достатъчно само едно кимване на Ранкин, за да освободи диваците в душите им.

— Може би знам нещо — призна накрая Анабет.

Уат се усмихна широко.

— Аз съм разбран човек — каза той. — Нека седнем долу и поговорим за работата.

Анабет потръпна, когато Уат я прегърна с ръка през раменете и я поведе назад към един лагер, намиращ се до главния извор край пътя.

Глукави мъже, помисли тя. Това беше първото място, за което Джейк щеше да се сети, когато дойдеше да я търси. Той щеше да дойде да я търси, нали?

Да, щеше. Първо, защото щеше да се ядоса, че е избягала от него. Второ, защото вярваше, че тя евентуално ще го заведе до златото на Сам Чандлър. И трето, защото съществуваше незавършен личен проблем между тях, който започна, когато споделиха онази изумителна целувка в гостната на Клер.

Анабет имаше чувството, че Джейк щеше да бъде твърде ядосан, когато я намереше. Само че той нямаше да излее яростта си върху една слаба жена. Анабет се усмихна вътрешно. Уат Ранкин и бандата му по-добре да внимаваха!

Джейк се облегна назад на възглавницата с ръка зад главата и се загледа в тавана. Често дръпваше от цигарата, която Сиера му сви и предложи, след като свършиха да правят секс. Той се почеса около розовите ръбове на огнестрелната рана върху бедрото си, която сърбеше, докато зарастваше.

Потта още не беше изсъхнала по тялото му от физическото усилие при акта, а отново чувстваше нуждата от жена. Проблемът се състоеше в това, че той не искаше жената, лежаща до него. Тя задоволи желанията на тялото му, но не и тези на душата му.

В миналото, когато Джейк се нуждаеше от жена, той намираще една съгласна и взимаше това, което искаше. Не, че не доставяше удоволствие на свой ред. Джейк не беше егоист. И този път потърси

жена, за да задоволи нуждата си, но тялото му отказваше да се задоволи с интензивното физическо освобождение, което намери. Той искаше нещо повече.

Анабет Калуун.

Да, той го призна. Той я желаше и то само нея. В тялото му съществуваше един огън, който търсеше навън друг такъв отведен огън. Една болка в душата му, търсеща ответна утеха. Колкото и да му се искаше това да не е истина, единствената жена, която можеше да задоволи изгарящия го огън беше една изкушаваща млада жена, заключена в стая на втория етаж в един пансион от другата страна на града.

Джейк се намръщи, когато помисли, че някоя жена можеше да има такава власт над него — над неговото щастие. Не си ли беше научил урока от майка си? Можеше дяволски да желае Анабет Калуун, но това не означаваше, че трябваше да се поддаде на нейното очарование. Колкото по-скоро ѝ кажеше довиждане, толкова по-добре.

Той погледна надолу и видя, че тялото му се бе втвърдило само при мисълта за нея и кръвта нахлуваше в стеблото му, надувайки го болезнено.

— По дяволите.

— Каза ли нещо, Джейк?

Джейк загаси цигарата си в един пепелник върху нощното шкафче, след това седна и започна да обува джинсите си. Сиера се обърна в леглото, за да се възхити на играта на мускулите по гърба му. Тя протегна ръка, за да го докосне, но отново я пусна, когато той се изправи и се отдалечи от нея.

Сиера седна, оставяйки завивките да паднат до кръста ѝ, откривайки една щедра женска фигура, все още покрита с тънък пласт пот от току-що приключилата любов.

— Ти изглежда ужасно бързаш, Джейк. Изглежда, че аз губя способностите си.

Джейк хвърли един ироничен поглед над рамото си.

— Просто си спомних за нещо, което трябва да свърша. — Той измъкна няколко банкноти от джоба си, без да ги брои.

Преди да може да ги остави на нощната масичка, Сиера каза:

— Спести си парите. Удоволствието беше изцяло мое.

Джейк срещна погледа ѝ и видя гордостта в него — и съжалението.

— Благодаря, Сиера. Аз...

Как можеше да ѝ обясни желанието си да напусне тази стая, колкото се може по-бързо, неотложната му нужда да види малката млада жена, която се превърна в негово проклетие от момента, в който я срещна за първи път.

— Не ти си причината, Сиера. Аз просто...

Сиера се усмихна и в същото време придърпа завивките, за да прикрие тялото си от един поглед, който не го намираще повече ни най-малко изкушаващо.

— Не се тревожи, Джейк. Аз нямам повече такива чувства, които могат да бъдат наранени.

— По дяволите, Сиера. Аз...

— Тя трябва да е някоя специална жена, за да те върже така на възли. Коя е тя?

— Едно разглезено дете! Една непослушна проклетница! Не знам защо се занимавам с нея.

„Тя трябва да е някоя специална жена, за да те върже така на възли.“ Изречението прозвуча отново в главата на Джейк. Сам го беше предупредил, че един ден щеше да срещне такава жена. Той не му повярва. По дяволите, отказваше да го повярва и сега.

— Тя не означава нищо за мен — измърмори Джейк.

— Изглежда, че си закъсал здравата — каза Сиера.

— Нямам нужда от беда като нея.

— Така ли?

Джейк почувства слабините си да се стягат само при мисълта да направи същото с Анабет, което току-що бе свършил да прави със Сиера.

Сиера забеляза безспорното свидетелство за желанието на Джейк и се разсмя.

— Не се опитвай да се заблуждаваш, Джейк. Ти я искаш като запалена къща.

— Тя е само дете — измърмори Джейк.

— Тринадесетгодишна? Или четиринадесет?

— Деветнадесет.

Веждите на Сиера се повдигнаха доста нагоре.

— Значи може би тя не е съвсем дете — каза Джейк. — Обаче е невинна като еднодневно бебе.

— Трябва да има първи път за всяка жена.

— Не с мен!

— Тя помоли ли те?

— Тя не моли за нищо!

Усмивката на Сиера беше безнадеждна.

— Но тя ще го получи, нали, Джейк? О, само да можех да бъда отново млада и невинна и да имах мъж като теб в живота си. — Тя сви колене и ги обхвана с ръце. — Тя е една много щастлива дама.

— Тя е една голяма неприятност.

Сиера се разсмя.

— Махай се оттук и иди да я видиш.

Джейк прехапа устни и не даде израз на фалшивия протест, който щеше да направи, пхна краката си в ботушите, закопча си ризата, навлече коженото си сако и си тръгна, без да продума повече. Той помисли, че чува Сиера да въздъхва, когато затваряше вратата след себе си.

Джейк не тичаше обратно към пансиона, но не направи и никакви отклонения. Спря, за да види Юлали в кухнята и да вземе от нея ключа за стаята горе, където беше оставил Кид и после заизкачва стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж.

Той извика Анабет, докато отключваше вратата и я отвори — за да намери стаята празна.

— Кид? Тука ли си? — Очите му бързо претърсиха стаята, но в нея нямаше място, където тя можеше да се скрие, Той отиде до прозореца и погледна навън — и после нагоре. Върху рамката на прозореца имаше един конец от неговата риза и още един върху ръба на покрива.

— Да бъде проклета в ада! — Джейк слезе долу по стълбите, като ги взимаше по три стъпала наведнъж. — Юлали! — изрева той. — Тя е излетяла от кафеза отново!

Юлали се появи на кухненската врата с парче тесто в ръце.

— Какво не е наред?

— Тя си е отишла! Кога я видя за последен път?

— Не съм я виждала, откакто ти излезе този следобед. Минах веднъж покрай стаята и почуках, но тя не отговори, така че аз

помислих, че е заспала. Ти казваш, че си е отишла? Кълна се, че не съм я пуснала, Джейк.

— Тя е излязла през прозореца.

— Къде би отишла тя?

Джейк се страхуваше, че знае отговора на този въпрос. Той накара червата му да се стегнат от страх за пратеника на Сатаната, който го завърза на възли — и заплашваше да открадне както сърцето, така и душата му.

Той остана само, за да прибере торбите си и да каже довиждане на Юлали.

— Тръгваш ли вече?

— Аз трябва да я намеря. Не знам кога ще се върна.

— Внимавай, Джейк. — Тя се ухили и каза: — Доведи я отново, когато можеш да останеш по-дълго.

Джейк бързо прегърна старата жена, внимавайки заради бухналото тесто в ръцете ѝ и изхвърча през задната врата.

Каквито и съмнения да имаше Джейк дали Анабет бе напуснала Санта Фе, те бързо се разсеяха, когато влезе в конюшната и откри, че конят ѝ липсва. Отне му известно време, за да намери следите на мустанга отвън, но щом го направи, пришпори коня си в галоп. Скоро след това, Кучето се присъедини към него.

Когато Джейк стигна мястото, където Анабет беше хваната от бандитите, той разшифрова знаците, сякаш тя бе оставила писмо, за да му разкаже какво се е случило. Джейк не хареса прочетеното. Той почувства един вътрешен хлад и желание да убива.

Бандата беше чакала на това място. Анабет бе паднала от коня като чувал. Той огледа за кръв и благодари на Бога, когато не намери такава. Тя се беше опитала да избяга, но се е спряла и върнала обратно. Бандата е лагерувала до извора и са се хранили. След като горещината е намаляла, те са се насочили на юг, обратно по пътя, по който дойдоха Джейк и Анабет.

Тя ги отвежда в долината.

Джейк видя как Кучето замръзна на място. Носът му сочеше към хълма над Джейк. Без да мисли, Джейк се хвърли на земята и се претърколи няколко пъти. Това го спаси от куршума, който изсвистя край тялото му, Джейк рефлекторно извади пистолета си и стреля в

отговор моментално, принуждавайки скрития в храстите стрелец да залегне, което позволи на Джейк да изтича и намери прикритие.

Джейк не трябваше много да мисли, за да разбере, че мъжът, който го чакаше с пушка, беше някой от Бандата Калуун. Въпросът беше как бандитите са разбрали, че Джейк ще тръгне след Анабет? Бяха ли я накарали да им разкаже за него? Или тя сама им е предложила информацията? Джейк не харесваше нито една от тези възможности. Големият въпрос сега бе, колко много те искаха да го убият.

Той трябваше да се премести, ако искаше да се измъкне оттук жив. Но всяко движение щеше да предизвика друг изстрел от бандита, скрит сред скалите над него. Можеше да изчака мрака и да избяга, но всяка минута забавяне означаваше още една минута за Анабет Калуун сама сред бандата.

Джейк много добре съзнаваше каква щеше да бъде нейната съдба, щом веднъж бандитите получеха търсеното злато. Или какво щеше да последва, ако Анабет откажеше да им даде каквото искаха. При всеки случай тя имаше нужда от него. Той нямаше избор, освен да се спаси от капана, в който попадна.

Скритият в засада бандит щеше да очаква от него да стои неподвижно. Нямаше да очаква от Джейк да поеме риск, който можеше да му коства живота. Кое то, разбира се, беше точно това, което Джейк възнамеряваше да направи.

Той прибра пистолета си в кобура и започна да се изкачва към бандита. Когато стигна върха на урвата, Джейк бе възнаграден от гледката на бандита, легнал по корем с подпрян върху камъните Уинчестър и оглеждащ терена долу. Той пиеше от една пинтова стъклена бутилка.

— Хей, здравей.

Това беше цялото предупреждение, което престъпника получи, но то бе достатъчно, за да го накара да се обърне към Джейк.

Уиски полежа замръзнал за момент. Пинтата с долнокачествено уиски заемаше едната му ръка. С другата държеше пушката с пръст на спусъка.

Той пиеше почти постоянно, откакто Кид напусна с останалите от бандата. Преди да препуснат, тя го погледна право в очите и каза:

— Ти си един пиян кучи син, Уиски. Твърде пиян си, за да се защитаващ срещу въоръжен мъж. Даже срещу този, който планираш да издебнеш. Така че просто си стой там с бутилката и чакай. Защото този тексаски Рейнджър ще те убие. Поне ще имаш повече време да се сдобриш със Създателя си, отколкото ти даде на Буут. Довиждане, Уиски. Ти си мъртъв човек. Ние няма да се видим отново.

Уиски си спомни какво каза тя. И виждаше, че ще излезе истина. Той пропусна целта с първия изстрел и някак си Рейнджърът успя да се промъкне до него. Сърцето му биеше силно. Пот се стичаше надолу по гърба му. Проклет да бъде, ако ръцете му не трепереха! И трябваше да пикае.

Стъклената бутилка се разби в скалата, като издаде толкова силен звук, колкото и последвалите два изстрела. Ръката на Джейк не трепна и прицелът му беше точен. Изстрелът на Уиски отлетя встрани.

— Проклет да е този Кид Калуун — прошепна Уиски, докато очите му се затваряха срещу изпълненото със звезди небе. — Проклет да е Кид, че ме нарече мъртъв човек.

Джейк държеше пистолета си насочен към бандита, докато го доближаваше, изчакайки да види дали бандитът щеше да посегне за пушката, която бе паднала близо до него.

— Как се казваш? — попита Джейк.

— Те ме наричат Уиски.

Джейк усети миризмата на тъмната течност, разляла се върху близката скала — и вонята на едно тяло, излъчващо алкохол през порите си — и не трябваше да пита защо. Джейк вероятно дължеше живота си на факта, че прицелът на мъжа бе неточен от изпития алкохол.

— Къде отведоха Кид? — попита Джейк.

— Кид не е дете, той е едно момиче — каза Уиски.

Джейк заскърца със зъби. Значи късметът на Анабет накрая я беше напуснал и бандата знаеше, че тя е жена. Сега всяка секунда бе от значение.

— Къде отидоха те?

— Да намерят златото — отговори Уиски. — Кид каза, че ти ще я последваш. И ще ме убиеш. Не трябваше да изпивам това последно

питие, предполагам. Аз ще умра, нали?

Джейк провери дупката в гърдите на Уиски, от която излизаха мехури, докато дробовете му се пълнеха с кръв.

— Така изглежда.

— Поне Кид ще получи това, което му се пада.

Джейк замръзна.

— Какво искаш да кажеш за Кид?

— Ще я убият, това е сигурно.

Джейк почувства как кожата му настръхна и мравки го полазиха навсякъде.

— Обаче не и докато не намерят златото. — Той го каза, за да се убеди, че Анабет беше в безопасност, въпреки подозрението си, че се намира в смъртно опасност.

Устните на Уиски оформиха една гробовна усмивка. Кръв потече от едната страна на устата му.

— Аз ще умра. Но и тя ще умре.

Един свистящ звук излезе от устата на бандита и очите му започнаха да се остъкляват. Джейк потръпна, като се пресегна, за да спусне клепачите на бандита. Но не можеше да направи нищо за призрачната усмивка, останала върху устните на престъпника.

Джейк нямаше време, за да погребее мъжа. Той се съмняваше, че щеше да остане нещо от трупа, когато лешоядите свършеха с него. Той нямаше излишна симпатия за чакалия го в засада бандит. Всичките му чувства бяха фокусирани върху проблема как да стигне до Анабет Калуун навреме, за да предотврати смъртта или обезчестяването ѝ — или и двете.

Бандитите не се грижеха да прикриват следите си, най-вероятно, защото те очакваха засадата на Уиски да ги отърве от Джейк, ако той ги последваше. Стана полунощ, когато Джейк накрая настигна мъжете, които преследваше.

Те бяха направили лагер сред убежището на няколко скали. Той погледна първо къде спеше Кид. Тя лежеше близо до светлината на огъня. Той не се изненада, че са я завързали, но не беше щастлив да види, че въжето, завързано около ръцете ѝ, отиваше под одеялото на Уат Ранкин. Не че можеше да обвинява мъжа. Самият той нямаше особено доверие на Кид.

Нямаше да бъде лесно да я открадне оттам, без някой да бъде застрелян. Джейк разтри четината по брадичката си. Може би трябваше да ги проследи още малко и да се опита да я открадне от тях по пътя.

Докато Джейк размишляваше, той видя, че Анабет се размърда. Скоро стана ясно, че въжето, която я свързваше с Уат Ранкин, беше вече свободно от нейния край.

Джейк затаи дъх, чакайки да види дали тя щеше да избяга сама. „Бягай, Кид! Бягай!“

Но тя не хукна. Тихо и крадешком като апах, тя се насочи към Уат Ранкин.

Джейк изруга тихо, когато Анабет бавно измъкна револвера на бандита от кобура, висящ от рога на седлото, което той използваше за възглавница.

„Бързай, Кид. Вдигай си задника от там!“

Тя сега държеше револвера срещу Ранкин. Той можеше да види как тя трепери даже от мястото, където се криеше. Видя как насочи револвера към сърцето на спящия бандит. Но не вдигна ударника.

И не стреля.

„Времето ти изтича. Кид.“

Бандитът започна да мърда неспокойно върху постелята си и Кид отстъпи крачка назад — където счупи една съчка.

Шумът беше силен в тихата нощ. Ранкин веднага се събуди и посегна за револвера, който не бе на мястото си.

„Стреляй! По дяволите, стреляй с този пистолет!“

Но Джейк извика това на ум. Кид никога не го чу.

Анабет стоеше замръзнала и гледаше в очите на мъжа, застрелял чичо ѝ в гръб. Отчаяно искаше да дръпне спусъка. Но не можеше.

Тя преглътна трудно. Въпреки обявеното си хладнокръвие, Анабет не беше способна да убие един спящ човек. Сега бандитът бе напълно буден и отровните му очи пълни с убийство и заплаха. Само дето беше невъоръжен и беззащитен. Тя можеше да изпълни клетвата си за отмъщение заради смъртта на Буут, но трябваше да извърши хладнокръвно убийство, за да стане това. Думите на Джейк преминаха през ума ѝ. Това няма да те направи по-добра от тях.

— Ти няма да стреляш, Кид, затова пусни долу този пистолет, преди да се нараниш.

— Не мърдай! Ще стрелям! — предупреди го Анабет.

Уат направи крачка напред. Нищо не се случи.

Освен, че револверът започна видимо да трепери в ръката на Анабет.

Уат направи още една крачка. Устните му се дръпнаха назад, като оформиха една демонична усмивка.

— Застреляй я, Тийг.

Анабет чу щракване зад гърба си и разбра, че Тийг е вдигнал ударника на пистолета си. Тя се обърна и стреля същевременно.

Тийг премести поглед от ужасените ѝ очи към дупката в корема си.

— Ти ме застреля! — каза той. — Проклет да съм, ако ти не ме уби!

— Ти винаги си правил каквото са ти казвали, Тийг — каза Анабет с дрезгав глас. — Ти даже застреля Буут, защото някой ти каза да го направиш. Този път трябваше да се въздържиш от това.

Досега и другите бандити се бяха събудили, но никой от тях не посмя да посегне към оръжието си, докато Анабет държеше насочен пистолет към Уат. Нещата се намираха в едно опасно затишие и някой друг, освен Тийг, със сигурност, щеше да умре.

Накрая, Джейк реши, че ако не направи нещо, щяха да убият Кид.

— Ние сме много, а ти си сама — каза Уат, посягайки за пистолета в ръката на Анабет. — Остани точно там, където си...

— Не, ти остани, където си — каза Джейк.

Когато Ранкин бързо се обърна към гласа в тъмнината, бандитите се хвърлиха в страни, търсейки прикритие.

И Анабет се затича със страшна бързина.

Джейк държеше със стрелба бандитите залепени за земята, докато Анабет изчезна в нощта.

Когато стрелбата спря след няколко минути, бандитите осъзнаха, че са останали сами. Тяхната затворничка и онзи, който извика от тъмнината, бяха си отишли.

Клер беше пленница на Уолф от една седмица. Тя все още не можеше да преодолее шока от намирането на сина си сред диваците.

Тогава погледна малкото момче, седнало до един воин апах и разбра, че това е Джефри. Сигурна беше. Очите на момчето бяха зелени, като листата по дърветата. Никой апах не имаше зелени очи! Привързаната му с лента коса бе намазана с някаква животинска мазнина, която я правеше доста по-тъмна от русия цвят, какъвто имаше преди три години. Деветгодишното му тяло беше мускулесто, както никога преди и почти толкова загоряло от слънцето, колкото и медния цвят на момчето апах до него.

— Това е моят син! — извика тя, сочейки към облеченото в кожи момче.

Уолф я възпря с ръце.

— Ела да се махнем оттук, Малката! Аз познавам родителите на това момче. Той не е твой син.

Клер се бореше, за да се освободи.

— Ти не разбираш. Това момче е моят син!

Уолф погледна детето, към което сочеше тя.

— Това е синът на Счупения Крак. Наричат го Белият Орел.

— Името му е Джефри — настояваше Клер. — Аз мислех, че е мъртъв. Сам ми каза — о, Сам! — Тя се задави от едно ридание на разочарование. — Ти си ме излъгал! Джеф не е бил убит. Откраднали са го.

Гърлото на Клер подпухна от радост и болка. Намирането на Джеф беше чудо, което тя не можеше да си представи. Искаше да попита сина си за всичко, което е правил през тези три години, откакто бяха разделени. И най-много от всичко желаше да го прегърне и да почувства как сърцето му бие до нейното.

Момчето, което Клер посочи, се обърна и каза нещо на индианците до него, които се разсмяха.

Клер погледна Уолф.

— Какво каза той?

Уолф се намръщи.

— Ти не би искала да знаеш.

— Но аз искам. Какво каза той?

— Той се подиграваше на ръста ти. Каза, че от теб едва ли ще стане и една хапка за кучетата в лагера.

Клер обърна наранения си златист поглед към момчето и видя враждебността и недоверието в очите му. Тя почувства едно убождане в корема си, когато истината я оглуши. Това момче беше Джефри, но то не бе повече неин син. Детето, което отвърна на погледа ѝ с такава враждебност и подигравка сигурно не си спомняше какво бяха споделили в миналото. Не беше възможно той да си я спомня и все пак да има такова отношение към нея, нали?

Тя помисли за момчето Трипли, което бе върнато на родителите му след четири години, преживяни с апахите. Джеймс Трипли хладнокръвно уби бялото си семейство. Клер реши, че може би Джефри нарочно не искаше да я познае.

Тя почувства, сякаш го загубва отново.

Клер погледна надолу към измазаната с глина кошница, която държеше в ръце. Болката в гърдите ѝ бе толкова силна сега, седмица по-късно, както и в първия ден, когато се препъваше край тълпата тъмнооки непознати към потока, който тя и Уолф прекосиха, за да стигнат до селото.

Клер се отпусна на колене до потока и гледаше с невиждащ поглед течащата вода. През последната седмица животът ѝ се преобърна с главата надолу. Трябваше отново да събере разбитите парчета от живота си по един разумен начин.

Защо Сам я беше излъгал за смъртта на Джефри? Как е могъл да я гледа всеки ден, притаил ужасната тайна в себе си? Тя се опита да си представи какво може да го е накарало да ѝ каже, че Джефри е мъртъв. Очевидният отговор бе, че е искал да ѝ спести болката от знанието, че синът ѝ е може би жив сред диваците. Сам също видя клането, извършено от момчето Трипли. *Но, Сам, извика тя към небесата над себе си, аз поне щях да се надявам!*

Можеше ли да бъде по-лошо? Виж истината, която тя откри. Колко време е трябвало на Джефри, за да стане истински дивак? Ами ако го бяха намерили такъв и довели отново в света на белите? Щеше

ли Джеф да е в състояние да живее, сякаш пленничеството му не е съществувало? Не, ако момчето Трипли представляваше пример за това.

Клер затвори очи при приемането на ужасната истина. Животът на Джеф сред индианците — които учеха децата си на изкуството да крадат и убиват безмилостно — можеше да го е променил завинаги. Тя се съмняваше, че този живот щеше някога да се изличи от паметта му.

Но ако това е истина, не беше ли също истина, че Джеф трябва да е съхранил някакъв спомен за нея и Сам? Клер се изправи пред сина си в онзи първи ден по начин, който не му даде възможност да я познае, без да трябва да се съобразява с реакцията на всички останали индианци. Може би, ако го бе доближила, докато е сам, щеше да се хвърли в прегръдките ѝ.

Е добре, тази надежда може би беше прекалено голяма. Но сигурно само за три години Джеф не е забравил целия английски език, който научи като дете. Тя положително щеше да може да разговаря с него, да разбере дали е щастлив, дали е мислил за нея и Сам, дали някога се е надявал на спасение и се е отчайвал, когато то не е идвало. Тя наистина хранеше надежда, че ще намери начин да стигне до сина си.

Надежда. Каква могъща дума беше това! Тя даваше кураж на Клер да понася примитивното обкръжение наоколо, да посреща предизвикателствата, които непрекъснато се изпречваха на пътя ѝ. И да има разум, за да ги преодолява.

Жената, която Уолф нарече Нощното Пълзене, я дръпна за ръкава на кожената дреха с ресни, която ѝ дадоха да носи. Нощното Пълзене посочи към потока, към кошницата, която Клер все още притискаше до тялото си и после обратно към водата. Даже без думи, не бе трудно да се разбере какво иска да каже.

— Много добре — каза Клер. — Ще напълня кошницата. — Когато я напълни с вода и се изправи, старата жена започна да я дърпа към вигвама на Уолф. Клер я последва, забелязвайки за пръв път от пристигането си в селото, острите камъни и влажната от росата трева под обувките си в мокасини крака.

Внезапно всичко около нея оживя, сякаш някой подсили всички цветове, миризми и форми. Очите ѝ потърсиха децата, смеещи се и

играещи наблизо с един дървен обръч. Някак си я учуди откритието, че тези диви хора също започваха живота като играещи деца.

Клер дишаше дълбоко, вдъхвайки миризмата на готвено сушено месо и донесената от бриза миризма на конски тор от стадото коне, което знаеше, че сигурно пасе сред боровете. Всички тези миризми бяха познати и все пак малко чужди.

Тя изправи глава при тихите, гърлени звуци, идващи от група разговарящи жени, докато смилаха семена в каменни съдове. Предположи, че клюкарстват, както жените навсякъде разговаряха за своите домове и семейства, надежди и мечти.

Клер погледна нагоре към пухкавите облаци, носещи се по едно толкова синьо и светло небе, че просто очите я заболяха. Беше ли и у дома небето толкова голямо и брилянтно? Тя помисли, че сигурно е така, само че не го беше поглеждала от толкова дълго време, че сега ѝ изглеждаше чисто ново.

Тя внимаваше къде стъпва, защото пътят бе осеян с камъни. Одраска се в тях няколко пъти и малките драскотини я учудиха, защото не чувстваше нищо — абсолютно нищо — от толкова дълго време, че всъщност сега прие болката като знак, че отново се завръщаше сред живите. Фактически, Клер не се беше чувствала така бодра от преди три години, когато научи, че синът ѝ е убит от апахите.

Тя последва Нощното Пълзене до вигвама на Уолф. Там старата жена ѝ показва къде да остави водата.

Клер никога преди не си представяше какъв може да е животът на една жена от племето Апахе, но през последната седмица доби една груба представа. Всеки ден научаваше по нещо ново. Нощното Пълзене ѝ връчи една голяма кошница за товар и ѝ посочи с жестове да я последва.

Клер разпозна тесните листа на растението юка, но не знаеше какво да прави с него. Старата жена пречупи крехкото зелено централно стебло, което още нямаше цветове и го постави в голямата кошница.

След като събраха известно количество растения, те се запътиха обратно към лагера, където жената показва на Клер как да бели стеблата и да ги реже на парчета. Те отнесоха юката до една широка и дълбока дупка, пълна с нагорещени камъни, които я превръщаха в огнище.

Поставиха нарязаната юка върху камъните и я покриха с влажна трева. После дупката бе покрита с пръст, за да се изпекат растенията вътре.

Това беше само началото на работния ден. Клер отиде със старата жена, за да наберат лук и ѝ помогна да свалят кора от жълтия бор и да изгребат сладкото вещество от вътрешната страна. Когато свършиха с това, започнаха да събират дърва.

Нощното Пълзене върза в сноп късите пръчки и клони от двете страни с кожена връв, оставяйки един клуп в средата. После показва на Клер как да пъхне главата и гърдите си в клупа, за да носи товара с дърва на гърба си.

Клер се възмущаваше от мисълта да стане товарно животно, докато не видя, че старата жена правеше същото с друг товар дърва.

Щом се върнаха в лагера, Клер получи отвратителната задача да одере няколко водни плъха и чифт прерийни кучета. Не че дрането ѝ беше трудно. При мисълта, че след това животните щяха да бъдат изядени, ѝ се пригади. С облекчение забеляза, че се готвеше също и сушено месо.

По-късно следобед показаха на Клер как да смени износените ходила на чифт кожени мокасини, които тя сметна, че принадлежат на Уолф. Докато откъсваше ходилата от украсените горни части на мокасините, тя се почуди за пръв път къде прекарваше деня си Уолф. През последната седмица Клер нямаше никакво свободно време, за да мисли за него. Даже и рядко го виждаше.

Тя можеше и да не го забелязваше, но обратното не беше вярно. Фактически, Уолф често проверяваше как се справя пленницата му. Но не се месеше в женската работа, която майка му я караше да върши. И отново бялата жена го изуми със силата и издръжливостта си.

Те се срещнаха отново за пръв път след тази седмица, лице в лице до огъня на вечеря. Докато дъвчеше парче сушено месо, Уолф попита:

— Как премина денят ти?

— Тежко.

— Добре е, че се учиш да вършиш женска работа.

— Защо?

Уолф се затрудни за момент. По-лесно беше да отговори на въпроса с въпрос.

— А защо пък не?

— Тъй като смяташ да ме размениш с Анабет, аз няма да остана достатъчно дълго тук, за да има това значение.

Устните на Уолф изтъняха.

— Може би. — Преди да може да стане каквато и да е размяна, той трябваше да намери Преследвания Елен. Това се оказа трудна работа.

— Докато съм тук, има нещо, което искам — каза Клер.

— Какво е то?

— Да науча езика ти. Ще ме научиш ли?

Сега дойде ред на Уолф да попита:

— Защо?

— Искам да мога да говоря със сина си. — *И може би да го убедя да избяга с мен от това място.*

Уолф остави долу месото и избърса мазнината от пръстите в бедрата си. Това бе навик, който всеки апах следваше, за да нахрани по този начин краката си и така да ги поддържа силни за бягането.

— Аз говорих със Счупения Крак. Той казва, че е нямало жена наблизо до каньона, където е намерил Белия Орел.

— Аз си бях в къщи. Синът ми беше с баща си.

— Ти нямаш мъж, който да споделя одеялата ти.

Клер рязко обърна глава.

— Откъде знаеш това?

— Аз погледнах във всеки прозорец на къщата до голямата скала, за да намеря Преследвания Елен. Ти спеше сама.

— Мъжът ми бе неотдавна убит от бандити.

— Значи нямаш мъж, който да ловува за теб и да те предпазва от враговете ти?

Клер пое дълбоко въздух.

— Не. Нямам мъж. Всичко, което ми остана е земята, където живеех със съпруга си. И сега синът ми.

— Ти нямаш син — каза Уолф с твърд глас. — Сега Белият Орел има нови майка и баща.

— Но той е мой син — извика Клер.

— Достатъчно! Той е един апах! Ти няма да ме учиш.

Уолф присви очи. Даже Преследваният Елен не смееше така да му противоречи. Един воин апах не приемаше заповеди от никого — нито от мъж, нито от жена.

— Ако трябва да остана тук, ще бъде по-лесно, ако говоря езика — изтъкна Клер. — Моля те.

Уолф се поколеба. Да удовлетвори молбата ѝ означаваше да прекарва повече време с нея. Мисълта да седне до нея и да гледа в златистите ѝ очи, докато я учи на думите от езика апахе, описващи неговия свят, причини едно стягане в тялото му. Изкушаваше се да ѝ откаже, да избегне ситуацията, защото не се чувстваше удобно в нея. Но това означаваше да признае пред себе си странната власт, която тя имаше над него. И това той не можеше да направи.

— Ще стане както ти искаш, Малката — каза той накрая. — Аз ще те науча на думите.

Клер склучи длани между коленете си, за да не почне да ръкопляска. Сега имаше шанс да стигне до Джефри. Щом веднъж научеше думите...

— Кога можем да започнем? — попита тя.

— Остави ме да се храня на спокойствие, жено.

Клер сведе очи, не искайки той да забележи триумфа ѝ. Насили се да хапне малко сушено месо и даже малко от печената юка, за чието приготвяне помогна и тя се оказа не най-вкусният зеленчук, но не и най-лошият, който беше опитвала.

Те почти привършваха вечерята си, когато чуха писъци и викове, последвани от още писъци. Изглеждаше, че шумът се приближава към тях. Клер се вгледа в мрака, за да открие някакъв знак за причината на тази суматоха. Получи отговор под формата на едно животно на черни и бели ивици, което фактически претича през краката ѝ.

— Недей...

Каквото и предупреждение щеше да даде Уолф, то се изгуби във вика на Клер.

— Скункс! — Тя подскочи нагоре и подплаши животното, което вдигна опашка и я изпръска със струя течност. В сенките някой рязко се спря и се отказа да преследва скунка по-нататък, защото животното вече остави вонящата следа след себе си. Като подарък за Клер.

Клер се задави от отвратителната миризма, която я покриваше от глава до пети.

— Това е Пакостникът!

— Голям пакостник — сопна се Клер. Тя изглежда не можеше да си поеме и глътка въздух, която да не я задушават.

— Пакостникът! — каза Уолф отново.

Внезапно едно шестгодишно момче се появи пред Уолф усмихнато до уши.

— Ти ли ме извика?

— Няма нищо смешно — скастри го Уолф. — Ти ли пусна това животно в лагера?

Усмивката изчезна и се смени с недоволна физиономия.

— Това беше само един малък скункс.

Носът на Уолф го заципа, когато усети идващата от бялата жена воня.

— Той беше достатъчно голям — измърмори Уолф.

— Правилно ли те чух? — Клер държеше дрехите си далеч от тялото, сякаш това щеше да попречи на ужасната миризма да се пропие в кожата ѝ. — Наистина ли това дете умишлено е подгонило този скункс към мен?

Уолф въздъхна. Пакостникът заслужаваше името си. За толкова малко дете той причиняваше твърде голям хаос в лагера.

— Махай се, Пакостнико! Не те искаме тук.

Въпреки че беше ядосана на детето за това, което се случи, Клер не можа да не забележи как момчето замръзна, когато Уолф заповяда да си отива. Но не се чувстваше съжаление във вдигнатата му брадичка и стиснатата челюст, когато то изгледа Уолф, а после се обърна и изтича в тъмното.

— Ела, аз ще те отведа до реката, за да се измиеш. Миризмата няма да изчезне напълно, но поне ще можеш да дишаш отново.

Клер го последва с благодарност до потока. Тя не можа да се въздържа да не попита:

— Къде са родителите на момчето? Не могат ли да му забранят да прави такива неща?

— Майка му е мъртва. Баща му... Момчето е като мен. Няма баща.

— Умрял ли е?

Уолф поклати глава.

— Майка му е спала с твърде много мъже. Пакостникът има много бащи.

Клер беше объркана.

— Аз не разбирам. Как може едно момче без баща да има много бащи?

— Всеки мъж, който е споделил одеялата с майката на Пакостника е помогнал за създаването му. По някоя част от всеки мъж може да се намери в момчето. Той има моите очи — каза Уолф.

— Твоите очи? Ти също си спал с майка му?

Уолф кимна.

— Аз съм един от неговите бащи. Мнозина твърдят, че са взели участие при създаването му.

Клер си спомни тъмнокафявите очи на момчето. Те не бяха толкова черни, като тези на Уолф, нито така широко поставени. Но наистина, погледът им беше същият като неговия — пронизващ и непокорен.

— С кого живее Пакостникът? Кой се грижи за него? — попита Клер.

Уолф сви рамене.

— Той се храни там, където има излишна храна. Спи в един вигвам накрая на селото.

— Искаш да кажеш, че никой не иска да има нищо общо с момчето — а само с части от него — обвини го Клер. — После осъзна казаните от Уолф думи, че момчето било като него.

— Така ли беше и с теб? По този начин ли си израснал сам?

— Аз имах майка.

Клер се опита да си представи дали имаше някаква разлика и ако наистина бе така, доколко съществена. Тя погледна Уолф с нови очи. Изгнаник ли е бил и той, като това дете, принудено да прави поразии, за да бъде изобщо забелязано? Гордо и непокорно, когато единственото внимание, което получаваше, бе един вик: „Махай се и ни остави сами!“

Сърцето ѝ се отвори за Пакостника. И за Уолф. Въпреки че бяха апахи. Въпреки че тези хора откраднаха сина ѝ. Трудно ѝ беше да мрази всички апахи, когато се превърнаха в отделни личности. Като Нощното Пълзене. И Пакостникът. И Уолф. И собственият ѝ син, Белият Орел.

— Можеш да се съблечеш ей там — каза Уолф. — По-късно дрехите ти трябва да се заровят.

Клер се плъзна зад храстите, които Уолф ѝ показва и с благодарност свали кожената дреха. Сега не беше време за фалшива скромност. Тя не можеше да дочака да се отърве от смърдящите дрехи. Нощта бе тъмна. Тя ѝ стигаше за наметка.

Освен това, Уолф каза, че не я желае.

Такива бяха думите му, но Клер си спомни, че тялото му реагира по друг начин. Той можеше да я има гола по всяко време през изминалата седмица, като просто го поискаше. Но не го направи. Остави я на спокойствие да върши женската работа.

Нито пък беше бита, измъчвана или притеснявана по някакъв друг начин.

Клер се усмихна тъжно. Както вонеше сега, бе малко вероятно някой мъж да пожелае да стои близо до нея. Най-малкото още няколко дни.

Когато тя се съблече, излезе иззад храстите, потопи се в студения поток и пъкна глава под водата. Щом излезе на повърхността, можеше отново да диша.

Беше толкова тъмно, че гласът на Уолф сякаш се чуваше от нищото.

— Изтрий се с пясък — посъветва я той. — Това ще помогне за изчезването на миризмата.

Клер се пресегна долу, събра шепа пясък и започна леко да разтрива с него кожата си.

— Аз ще се върна след малко.

— Почакай! Къде отиваш? — Но него вече го нямаше. Клер се разсмя. Тя беше напълно гола по средата на едно индианско село и единствените дрехи, които можеше да облече, воняха на скункс. Използва отсъствието на Уолф, за да се изчисти колкото се може пощателно. Когато свърши, почувства цялото си тяло охлузено от студената вода и грубия пясък.

Тя се разтрепери. Предположи, че Уолф е отишъл да ѝ донесе някакви дрехи. Какво толкова го забавяше?

— Ти си много красива.

Клер замръзна на място. Тя бе излязла от водата, защото въздухът беше по-топъл и стоеше притисната до една от тополите, растящи край потока. Постепенно различи силуета на индианеца,

застанал на няколко крачки от нея. Кожата върху ръцете ѝ настръхна. Но не от студ. Заради...

Предчувствие. Страх. Вълнение. Много емоции, които я обзеха, оставиха Клер без дъх.

— Донесе ли ми нещо да облека?

— Да. Донесох ти и още нещо, което мисля, че може да помогне.

— Той направи крачка към нея.

— Не се приближавай повече.

Той направи още една крачка.

Тя нямаше къде да отиде, нямаше къде да избяга. Сърцето ѝ силно туптеше. Усети едно странно къркорене в корема си.

— Не се страхувай, Малката. Аз няма да те нараня. — Думите му бяха успокояващи, а гласът — тих и мелодичен. Но той продължи да се приближава.

Луната се показва и Клер можа да види блестящите му очи в тъмнината. Той стоеше пред нея без изобщо да я докосва. Клер можа да почувства топлината му. Тя се отдръпна, когато той протегна ръка. Но вместо пръстите му, почувства нещо студено и гладко до кожата си. Той започна да го втрива в раменете ѝ, покрай нейната ключица и надолу по гърдите.

— Какво е това? — успя да попита тя.

— Чубрица.

Миризмата ѝ беше почти толкова силна, колкото и другата, пропита в кожата ѝ, но много по-приятна. Клер постави ръката си върху тази на Уолф, за да спре движението, което ѝ причиняваше такива тревожни усещания.

Уолф изтърси чубрицата от ръцете си и взе още от една кожена кесия, която висеше на колана му. Той смачка листата с могъщите ли длани и след това раздели ароматната зеленина в двете си шепи.

Започна отново от раменете ѝ, натискайки достатъчно силно, за да може билката да изпусне аромата си в кожата ѝ. От раменете ръцете му се придвижиха навътре върху гърдите ѝ. Когато стигнаха корема, дланите му се плъзнаха в противоположни посоки, всяка търсеца по една бедрена ябълка и после се обърнаха надолу точно до гнездото от косми над бедрата ѝ.

Клер затаи дъх. Помисли, че и той направи същото.

Вместо да продължат надолу, ръцете на Уолф се плъзнаха около страните и накрая върху бутоните ѝ. Сега ръцете му напълно я заобикаляха и Клер никога не бе изпитвала такова напрежение като сега.

Тя чувстваше всяко движение на Уолф. Тялото му беше напрегнато. Един мускул на челюстта му подскочаше. Въпреки студената нощ, тънък слой влага блестеше върху кожата му на лунната светлина. Тъмните му очи бяха присвити и ноздрите разширени.

Клер разпозна бавните, внимателни движения на едно животно, притиснало плячката си и решаващо кога да направи скока, с който щеше да довърши лова си.

Клер трябваше да си поеме въздух или да умре. Потресаващо беше да го признае, но тя бе толкова възбудена, колкото и мъжът пред нея. И ужасното нещо бе, че тя разбра, че намерението му, когато той започна да разтрива тялото ѝ с чубрицата, не е да я прелъсти. Но резултатът се получи точно такъв.

Тя усети момента, в който и той разбра истината в ситуацията. Остави въздухът да излезе от дробовете ѝ, после се протегна и постави върховете на пръстите си върху гърдите му, за да го спре. Или поне така ѝ се струваше.

Топлината на неговата плът, меката кожа над оплетените мускули я привличаха, така че ръката ѝ се придвижи със същата бавна ласка като неговата ръка. Тя премина през едно мъжко зърно, което се стегна в твърда пъпка и после надолу по твърдия като дъска корем, който несъзнателно потрепна при докосването ѝ.

Клер потрепери от вълната желание, която я заля, заплашвайки да подкоси коленете ѝ. Тя не знаеше каква магическа паяжина беше изплел той, не разбираше как може да желае един мъж, който я е отвлякъл и я държеше като пленница.

Но го желаше.

Тя не се опита да разбере какво става. Не се съпротивляваше на това. Ако индианецът я желаше, тя беше негова. Всичко, което оставаше да се види, бе дали той щеше да приеме подаръка, който тя му предлагаше.

— Уолф?

Тя почувства как той потръпва под ръката ѝ. Очите му бяха с натезали клепачи, а дишането накъсано. Огънят, който гореше в нея,

не го остави безразличен.

Той придвижи чубрицата нагоре по гърба ѝ, притискайки телата им по-близо едно до друго. Чувството за гладката му, гореща плът срещу гърдите ѝ беше такова прекрасно усещане, че ѝ се стори почти непоносимо.

— Уолф?

Той рязко отстъпи назад с развълнувани гърди и напрегнато тяло. Обърна се и направи няколко крачки встрани, след това се върна с кожата и ѝ ги подхвърли.

— Облечи това.

Клер почувства много неща, когато Уолф я отблъсна. Унижение. Гняв. Облекчение. Съжаление. И пак гняв. Играеше ли Уолф някаква сложна игра с нея? Но един поглед към пулсиращата вена на слепоочието му, към неговите напрегнати рамене и бедра я убеди, че и той беше споделил лудостта, която я обзе.

Клер стъпи в полата с ресни и завърза връзките на кръста си, след това облече ризата през глава и я завърза отпред. Можеше да каже даже в тъмнината, че дрехите бяха направени майсторски. Пръстите ѝ се движеха по сложните украшения от игли на бодливо свинче.

Можа да почувства очите му върху себе си, които я галеха, докато дланите ѝ пригладваха меката кожа над тялото.

Уолф измърмори нещо, което тя не разбра.

— Какво каза?

За момент си помисли, че той нямаше да ѝ каже. Но Уолф повтори бавно думите на езика апахе.

— Какво означава това? — попита тя.

— Това е първият ти урок — каза той. — Човек не трябва да желае това, което не може да има.

Той се обърна и се отдалечи, оставяйки я да стои там.

На Клер ѝ трябваше малко време, за да разбере значението на казаното от Уолф. Тя бързо видя недостатъка в думите му. Нямаше кой да попречи на Уолф да вземе това, което искаше. Освен самия той.

„Къде си ти, Джейк, чудеше се тя. Знаеш ли вече, че ме няма у дома? Търсиш ли ме? Намери ме скоро. Моля те, намери ме скоро!“

Джейк търсеше една жена, но това не беше Клер. Анабет изчезна в тъмнината и му отне почти цял час, за да я намери, въпреки че беше на кон, а тя пеша. Когато настигна Анабет, Джейк скочи от седлото и тръгна до нея, водейки коня след себе си.

Пистолетът на Уат все още висеше в ръката ѝ, Той се пресегна надолу, взе го от нея и го хвърли колкото можа по-надалеч. Тя отново бе негов затворник.

— Ти си луда, знаеш ли това, Кид?

Анабет засия от присъствието на упорития мъж, който отново я намери.

— Защото не можах да убия един невъоръжен човек ли? Не ми издържаха нервите.

— Ти просто не си един хладнокръвен убиец, Кид. Няма от какво да се срамуваш. — Джейк постави ръка рамото ѝ една абсолютно братска ръка и веднага усети меката плът под пръстите си.

Неговото докосване можеше и да е братско, но чувствата му, за нещастие, не бяха. Но точно сега нямаше време да се мисли за нищо друго, освен да се отдалечат на мили от бандитите, които Джейк беше сигурен, че ще ги последват.

— Ранкин и другите двама ще ни настигнат много скоро. Ако тази твоя долина е толкова добре скрита, както казваш, аз бих предложил да се насочим натам.

— Предпочитам да отида сама.

Гласът на Джейк стана по-твърд.

— Нямах избор. Трябва да се разреши малкият проблем със златото на Сам.

Анабет му хвърли един поглед. Но далечният звук от подкови не ѝ даде възможност да каже това, което искаше.

Джейк се хвърли на седлото и подаде ръка на Анабет.

— Ела, Кид. Трябва да се махаме оттук.

Анабет протегна ръка, хвана неговата и той я издърпа горе зад себе си.

— Дръж се здраво. Ще трябва да бягаме.

Анабет хвана Джейк за кръста и го сграбчи здраво, когато жребецът хукна в галоп. Препускаха така няколко мили, след което преминаха в тръс, после отново препуснаха и все в посока на долината. Бандитите останаха по следите им през цялата нощ.

Анабет помисли да измъкне револвера на Джейк от кобура и да поиска свободата си. Спря я разбирането, че ако го оставеше в тази суха местност без кон и оръжие, той или щеше да умре от жажда, или преследващите ги бандити щяха да го убият. Така че тя язди с него през нощта, разкъсвана от мисълта, че чувствата ѝ към Рейнджъра я принудиха да постави неговата съдба пред своята.

Както бяха принудени да яздят заедно, Анабет чувстваше Джейк по начин, по който би предпочела това да не става. Неговият корем, върху който се намираха сплетените ѝ длани, беше твърд и мускулист. Тя положи бузата си върху гърба му и почувства свиването и местенето на сухожилията и костите.

Постоянната им близост ѝ причини едно странно напрежение дълбоко в корема, което ставаше все по-лошо с течение на времето. Усещаше гърдите си пълни и напрегнати, и само като се притискаше към Джейк можеше да облекчи любопитната болка в тях.

Джейк накрая спря на зазоряване след цяла нощ, през която мислеше, че ще се пръсне от желание за жената, която се притискаше до него. Той прехвърли крак през шията на коня, за да слезе от него и после се протегна нагоре, зала помогне и на Кид. Трябваше да я държи на ръка разстояние, но вместо това я плъзна долу по цялата си дължина.

Кое то се оказа една голяма грешка.

Стресната, тя гледаше надолу към него, към очевидното доказателство за неговата възбуда и след това срещна погледа му с широко отворени сини очи, които изглеждаха едновременно твърде невинни и твърде знаещи.

— Би трябвало два пъти да помислиш, Кид, преди да гледаш така някой мъж — каза той с накъсан глас.

— И ти ли го чувстваш?

— Да чувствам какво?

— Нещо като болка. Тук. — Тя протегна ръка надолу и я постави върху утробата си.

Джейк се засмя и изстена едновременно.

— В мен гори огън, готов да те изгори, Кид.

Едно малко възклицание се отрони от устните на Анабет, когато Джейк хвана ръката ѝ и я постави върху твърдата дължина, сигнализираща неговото желание.

— Боли ли това? Както аз го чувствам? — попита тя.

Джейк не можеше да си представи такава невинност, която можеше да зададе подобен въпрос. Но също така не можа да се въздържи да не отговори.

— Искаш ли да премахна тази болка?

— Можеш ли?

Един груб смях излезе от Джейк.

— Попитай ме отново, когато не бягаме, за да си спасим кожата, Кид. — Той знаеше, че прави грешка, но не можеше да я пусне, без да я докосне поне веднъж. Постави ръка на корема ѝ и видя как очите ѝ се затвориха, докато плъзваше ръката си надолу към процепа между краката ѝ.

Джейк почувства как пулсът му подскочи, когато тя разтвори крака, за да направи място за него. Тя се пресегна и го хвана за ръцете, за да не падне, докато извиваше цялото си тяло срещу ръката му.

Тихият, шепнещ звук, който тя издаваше, докато ръката му се движеше по нея, причини едно ответно напрежение в неговите слабини. Той плъзна ръце по корема ѝ и встрани, за да обхване бутото ѝ, а после я дръпна силно срещу себе си.

Котешкият звук, който тя издаде, докато твърдостта му се притисна към нейната мекота, предизвика ответен стон от гърлото му.

— Кид, заради теб ще убият и двама ни.

— Опасно ли е? — попита тя.

Само защото не увеличаваме разстоянието между нас и бандитите по следите ни. Трябва да спрем, Кид.

— Но то е много приятно — протестира Анабет. Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по ръцете на Джейк до раменете му, после се пхнаха в косата на тила му.

Джейк потръпна от могъщата реакция на тялото си от докосването ѝ. Погледна надолу в сините очи, тъмни от желание и

устните, на които не можеше да устои.

— Кид.

Цялото тяло на Анабет потръпваше от очакване, когато Джейк наклони глава. Устните му бяха влажни и топли. Тя почувства разочарование, когато той започна да вдига главата си, но след момент Джейк се върна за още. Този път той целуна само горната ѝ устна и след това долната. Накрая езикът му премина между тях и когато тя въздъхна от удоволствие, проникна вътре в устата ѝ.

Анабет никога не си бе представяла такова сливане на устни и езици, което позволи на Джейк да усети вкуса ѝ, както и на нея да вкуси в отговор неговия. Езикът му се плъзгаше навътре и навън от устата ѝ, като я дразнеше и я оставяше с желание за още. Дланите му държаха бедрата им слети и Анабет посрещна лекия му натиск, като реагира на нуждата на тялото си за по-голяма близост.

Атаката дойде без предупреждение.

Силни ръце откъснаха Джейк от Анабет и се впиха в гърлото му. Джейк препъна нападателя си и двамата паднаха на земята, всеки хванал за гърлото противника си. Двамата мъже ръмжаха от усилията при борбата и се задавяха от прахта, който вдигаха.

В сивия полумрак преди изгрева, Анабет само след секунда разбра с кого се бореше Джейк.

— Уолф! О, не, Уолф! Спри!

Глухи за присъствието ѝ, двамата мъже бяха сключени в смъртна схватка. Хвърчаха юмруци. Пукаха пръсти. Удряха се глави. Когато ножът се появи в ръката на Уолф, Анабет разбра, че трябва да направи нещо, за да не се убият един друг.

После над главите им прозвучаха изстрели, двамата мъже замръзнаха и погледнаха нагоре към жената, която държеше оръжието на Джейк насочено срещу тях.

— Ставайте и двамата! — заповяда тя с леден глас.

Двамата мъже се отдръпнаха един от друг и се изправиха, с разтворени крака и квадратни рамене, гледайки се леко наведени напред и готови да започнат борбата отново, когато това малко препятствие бъдеше отстранено.

— Защо си с този мъж? — попита Уолф на езика Апахе. — Ти си моя!

Анабет настръхна. Тя отговори на същия език:

— Аз не съм твоя собственост! Или негова! Той ме спаси от онези, които искаха да ме убият.

— Затова ли му позволяваш да те прегръща? — изрева той.

Анабет не можеше да направи нищо, за да спре изчервяването, което оцвети бузите ѝ. Нито пък можеше да каже нещо, което щеше да задоволи Уолф, така ядосан, както беше. Затова тя не каза нищо.

— Ти ще дойдеш с мен — заповяда Уолф на английски.

Когато той протегна ръка за нея, ръката на Джейк се стовари върху китката му.

— Не я докосвай.

— Тя ми принадлежи — каза Уолф през стиснатите си зъби. — Аз ще ти върна жената, наречена Клер.

Сърцето на Джейк спря.

— Какво? Ти имаш Клер?

Уолф се ухили и освободи ръката си.

— Аз я оставих да спи в моя вигвам. Ти можеш да я получиш в замяна на Преследвания Елен.

Един мускул подскочи върху челюстта на Джейк, докато той скърцаше със зъби. Изборът, който индианецът му предложи, изобщо не беше избор.

— Как си хванал сестрата на Джейк? — попита Анабет. — Какво прави тя в селото ти?

— Аз дойдох до къщата на белия човек, за да те взема — и взех нея по погрешка — каза той.

— Ти би ме взел против волята ми? — Анабет не можеше да повярва.

— Твоето място не е при белите хора. Ти си моя — каза Уолф, сякаш това обясняваше всичко. Колкото се отнасяше до него, наистина бе така.

— Ами, ако аз не искам да ти принадлежа? — попита тя. — Ами, ако предпочитам да бъда с него? — Анабет кимна към Джейк.

— Тогава аз ще го убия. И ще те взема със себе си — каза Уолф.

— Тя няма да ходи никъде, където не иска да отиде — каза Джейк.

Уолф прехвърли пронизващия си поглед върху белия човек.

— Тогава ти никога няма да видиш сестра си отново.

— Само докосни сестра ми и ако трябва да загубя целия си живот, за да те намеря, ще го направя — каза Джейк. — Искам Клер обратно. Недокосната.

— Тогава ще трябва да убедиш Преследвания Елен да дойде с мен — каза Уолф.

— Аз няма...

Изстрели прекъснаха Джейк. Той залегна и видя, че бандитите ги бяха настигнали. Той изруга под нос. Когато се обърна, индианецът си беше отишъл. И Анабет с него.

Или така помисли той. Когато Джейк яхна коня си и го пришпори, той разбра, че скоро двете следи се разделяха в различни посоки. Последва следата на Кид, бързащ да я настигне преди бандитите — или индианецът — да го направят.

Фактически, Уолф беше сграбчил Анабет и я дърпаше известно време след себе си. Но тя се освободи и му се озъби:

— Аз няма да бъда твоя жена, Уолф. — Те бяха тичали с всички сили дотогава и тя го предупреди почти без дъх: — Ако се опиташ да ме отведеш в селото си, ще избягам.

— Ела с мен...

— Не! Махни се от мен! Аз те не искам.

Лицето на Уолф побледня. Но той не продължи да спори повече. Обърна се в друга посока и след моменти се сля с местността.

Анабет продължи да тича. Тя знаеше, че Джейк ще я последва. Нямаше намерение да затруднява задачата му да я намери. И наистина, само след няколко минути, Джейк се появи зад нея, наведе се надолу и я вдигна горе в скута си.

— Аз ще взема сега оръжието.

Анабет му подаде пушката и Джейк я прибра в калъфа на седлото.

— Ще нарани ли той Клер? — попита Джейк.

— Апахите не водят война срещу жени и деца.

— Те убиха сина на Клер.

— Понякога се случват инциденти. Но не вярвам да се отнасят лошо с Клер. Само мъжете получават...

— Мъчения до смърт? Това ли искаше да кажеш?

— Това, което апахите са научили за мъченията, го знаят от испанците. И мексиканците. И американците. — Тя постави длан

върху ръката на Джейк, за да го успокои. — Клер ще бъде добре.

— Ще я пусне ли той?

— Не мога да отговоря на този въпрос.

— Той ще... — Джейк преглътна трудно. — Той ще я изнасили ли?

Анабет погледна Джейк.

— Не знам. Ако реши, че я желае...

— Но той по-скоро би пожелал теб.

— Уолф и аз израснахме заедно. Ние бяхме като брат и сестра. Аз не изпитвам към него... това, което изпитвам към теб.

Тя почувства как бедрата на Джейк се напрегнаха под нея. Почака, за да може той да я попита, какво тя чувстваше към него.

Джейк я държеше здраво, но не каза нищо, а само пришпори жребеца отново в галоп. Небето започваше да просветлява в розови и жълти цветове и една прекрасна зора се показваше на хоризонта.

Те яздиха през по-голямата част на деня без никакви признаци за преследване. Накрая Анабет попита:

— Мислиш ли, че им се изплъзнахме?

— Съмнявам се.

— Сега сме немного далеч от долината. Можеш да ме пуснеш долу.

Ръцете му се стегнаха за момент, преди да я пусне, за да се плъзне до земята. Тя се запъти направо към нещо, което изглеждаше солидна каменна стена. Вдигна една клонка и започна да замига следите им по пясъка.

— Какво правиш? — попита Джейк.

— Ние вече отминахме веднъж входа в долината. Искам да съм сигурна, че не оставяме следи за бандата.

Джейк се обърна и погледна обратно стената на високия каньон. Той не видя нищо, което да прилича на отвор. Нищо чудно, че долината е останала скрита, Джейк се обърна и насочи жребеца в посоката, от която дойдоха, търсейки отвора към долината. Той спря коня и почака Анабет да изтрие всички следи, които направи.

Тя посочи към една малка вертикална сянка в скалата.

— Там.

Чак когато Джейк се намери до него забеляза, че скалата е надвесена над друга каменна стена по-навътре и че можеше да се язди

в цепнатината.

— Спри там — предупреди го Анабет, като го последва вътре. — Този тунел продължава известно време, преди да влезеш в долината. В него има няколко капана заради нежелани посетители.

Тунелът на места се стесняваше, така че стремената на Джейк се допираха до стените. На едно място Анабет показва на Джейк къде се намира един подготвен каменен сипей. Късо въже се простираше близо до земята през тесния тунел и можеше да препъне човек или животно.

— Какво ще стане, ако някой задейства този сипей?

— Няма да можем вече да напуснем оттук долината — каза тя.

— Има ли друг изход?

Анабет отвори уста, за да каже на Джейк истината, после я затвори отново. Той все още беше човек на закона, решен да я изправи пред съда. Тя можеше да има нужда от предимството да бъде единствената, която знаеше другия изход на долината. Тя избегна отговора на въпроса, като каза:

— Не се тревожи. Те няма да намерят входа. Никой не го е правил. И никой няма да го направи.

— Надявам се, че си права — измърмори Джейк. Той видя светлината в края на тунела и забави ход, за да може Анабет да води в долината. Изуми се от размерите ѝ — високи скали от всички страни и декари тревиста долина, простиращи се пред него.

Някога, много отдавна, един вулкан е изригнал и хълмовете разтопена лава са се разделили и потекли около този остров земя. Лавата е изстинала, оставяйки една девствена долина, хваната в извисяващата ѝ се прегръдка. Той видя каменната къща, облегната до стената недалеч от входа на долината, като крепост срещу нежелани посетители.

— Можеш да оставиш коня си зад къщата — каза Анабет. — Там отзад има една пещера с изворна вода.

Джейк започна да се възхищава от плана на къщата, с източника ѝ от прясна вода. Това трябва да е било идеално скривалище за някой като Буут Калуун. Тунел, който трудно можеше да се открие, освен ако не попаднеш точно отгоре му. С капани за залавяне на натрапниците. И една крепост, за да се отблъсне всеки, който успееше да премине първата отбранителна линия.

— Влез в къщата и аз ще направя малко кафе. — Анабет се зае със стъкването на огън в огнището, докато Джейк се настани начело на масата. Най-после той се намираше в долината, но намирането на златото на Сам изведнъж му се стори не толкова важно нещо. Важното беше да намери Клер.

— Можеш ли да ме отведеш до селото, където този апах държи Клер като пленница?

Анабет спря да прави каквото вършеше, за да погледне Джейк с празни очи.

— Даже ако знаех къде се намира, пак нямаше да те заведа.

— Защо?

— Уолф ще те убие.

— Не мога просто да я оставя там.

— Уолф знае как да стигне дотук. Той ще дойде отново да ме види. Когато го направи, аз ще говоря с него. Веднъж щом разбере, че аз няма да променя решението си, той със сигурност ще пусне Клер.

— И какво трябва да правя аз междувременно? Просто да седя тук и да чакам?

Тя посочи една книга на масата.

— Можеш да четеш това. Може би ще намериш отговор в нея, къде Буут е скрил златото на приятеля ти.

— Какво е това?

— Буут си водеше дневник. Аз го прочетох, но в него няма никакви тайни.

Джейк се намръщи. Все пак това беше по-добро, отколкото бездействието. Той чете през целия ден, търсейки някакво указание, някакъв намек къде Буут може да е поставил откраднатото от Сам злато. Според дневника, Буут нямаше какво особено да каже за престъпния си живот. Това, което Джейк намери в дневника, бяха рисунки с необикновена красота.

На Анабет. На долината. На Сиера Стар. Те му даваха една съвсем различна представа за бандита, който е бил чичо на Анабет. И обясняваше отчасти, защо тя не беше закоравелият престъпник, който можеше да бъде.

Докато Джейк четеше, Анабет излезе да се поразходи сама до края на долината. Какво ли правеше Уолф сега, чудеше се тя. Какво щеше да направи той, ако дойдеше в долината и намереше Джейк тук?

Какви думи можеше да използва, за да го убеди, че Клер трябва да бъде върната у дома ѝ?

Анабет отсъстваше почти целия следобед.

Когато се върна в къщата, намери Джейк отвън. Той беше поставил жребеца на място, където можеше да пасе трева, докато разресваше косъма му до златист блясък.

Анабет намери едно удобно място в тревата и седна с кръстосани крака, за да го гледа как работи.

— Намери ли нещо в дневника на Буут? — попита тя.

— Нищо.

— Какво ще правиш сега?

— Предполагам, че ще тръгна да търся съкровището.

Анабет откъсна стрък трева и го засмука с уста.

— Изглежда, че това ще отнеме известно време.

— Колкото и дълго да трае, аз ще намеря това злато.

Анабет въртеше тревата между пръстите си.

— Ами Клер?

Устните на Джейк се опънаха.

— Уолф ще дойде тук — за теб. Когато дойде, аз ще го чакам.

— Джейк...

— Не си губи времето да се тревожиш, Кид. По-добре помисли дали някога Буут е казал нещо, което може да ни посочи местонахождението на това злато.

Сега изглеждаше неотложно да помогне на Джейк да намери златото и да го изведе от долината, преди Уолф да се е завърнал. Може би беше време да разкрие думите, които Буут прошепна, докато лежеше умиращ. Може би Джейк щеше да ги разбере.

— Буут каза нещо за златото, преди да умре. Ръката на Джейк спря във въздуха.

— Какво?

— Само две думи.

Джейк изпусна гребена и падна на коляно до нея.

— Какви две думи?

— Аз щях да ти кажа и преди, обаче те нямат никакъв смисъл за мен, така че не виждам как биха могли...

Джейк постави върховете на пръстите си върху устните ѝ, за да спре нейното бърборене.

— Просто ми кажи какво каза той.

— Задната врата.

— Това ли е всичко? Само задната врата?

Анабет сви рамене.

— Виждаш ли какво имах предвид? В това няма никакъв смисъл. Къщата няма задна врата, а само предна и една отстрани, която води към пещерата. Аз не мога да си представя какво е искал да каже, ако не е било къщата.

— А какво ще кажеш за един заден изход от долината? Съществува ли такава пътека?

Анабет наведе очи, за да не може Джейк да разбере, че лъже.

— Аз не знам такова нещо.

— Ами пещерата зад къщата? — попита Джейк. — Колко дълбока е тя? Има ли втори изход?

Анабет склочи вежди.

— Тя е само това, което изглежда. Можем да я разгледаме заедно, ако искаш.

— Ние? Означава ли това, че смяташ да ми помогнеш в търсенето на златото? — попита Джейк.

— Колкото по-скоро го намериш, толкова по-бързо ще свърши всичко това.

Джейк почувства прилив на раздразнение.

— И после какво, Кид? Твоят приятел апах ще ме издебне от храстите?

— Аз не искам да отида на бесилото, ако това имаш предвид — отговори Анабет.

Спорът можеше да се разгорещи, ако не беше прекъснат внезапно от шум на падаща скала откъм входа на долината.

Някой в тунела бе попаднал на капана.

Уат никога нямаше да намери входа за долината, ако не беше Кучето. Той, Мексиканецът и Змията обиколиха цялата каменна стена, без да намерят нещо, наподобяващо вход към тайно скривалище.

Точно когато вече се отдалечаваха, се появи едно огромно черно куче. То просто изчезна в скалата, сякаш премина през стената. Уат разтри очи и погледна отново, но кучето го нямаше.

— Нека се върнем обратно там — каза той на другите двама мъже.

— Не, сеньор — каза Мексиканецът. — Аз не отивам там долу.

— Ти или отиваш там долу или няма да получиш дела си от златото.

— Един мъртъв човек не може да харчи злато, сеньор.

— Както желаете — каза Уат. — Хайде да вървим, Змия.

Двамата бандити препуснаха до мястото, където изчезна кучето. Въпреки че знаеха, че отворът е там, все пак им беше трудно да го намерят.

Никой от двамата мъже не се зарадва, когато видяха колко тесен е тунелът, водещ навътре.

— Ти влез пръв — каза Уат на другия мъж.

— Защо ти не влезеш пръв?

— Аз съм шефът тук. Аз давам заповедите — каза Уат.

Змията се поколеба за момент. После, защото се страхуваше да каже не, той направи както му казаха. Внимаваше. Движеше се бавно. Гледаше за капана, който знаеше, че е там. И когато го намери — една заредена пушка, свързана с жица — той го обезвреди, след което се забърза и продължи по-навътре в тунела спокоен, че можеше да се справи с всичко на пътя си.

Уат следваше бандита, вървейки доста назад, за да може да избяга в случай на нужда. Той чу тревожния вик на Змията и после грохота на падаща скала. Огледа тавана и стените на тунела. Можеше ли срутването отпред да събори тези стени и да го погребее?

Уат се паникьоса. Той не можеше да обърне коня си в тясното пространство, но панически пришпорваше назад животното от тунела.

Когато накрая Уат отново почувства слънцето на гърба си, от копитата на коня хвърчаха искри.

Той трепереше и се огледа, за да е сигурен, че няма никой наоколо, който можеше да види колко е уплашен. Избърса с банданата си потта от лицето, после слезе от коня и пристъпи в отвора на тунела.

— Змия! — Почака за отговор и извика отново. — Змия! — Нямаше отговор и само зловещото ехо от гласа му се върна отново. Ясно стана, че никой не можеше да влезе по този път в скривалището на Буут. Но това означаваше, че и никой не можеше да излезе.

Солано чу виковете и се приближи, за да се присъедини към Уат.

— Къде е Змията, сеньор?

— Това беше капан — каза Уат. — Змията е мъртъв. — Той посочи към скалната стена. — Можеш ли да намериш друг път, за да влезем вътре?

Мексиканецът погледна нагоре към извисяващите се върхове.

— Може би има и друг път за там. Но да се изкачи тази стена — това ще е трудно нещо.

— Намери ми път за вътре — каза Уат. — Ако го направиш, половината злато е твое.

— Ако златото е там — каза тихо Мексиканецът.

— То е там — каза Уат. — Къде другаде може да бъде? Момичето също е вътре. Можеш да се басираш за това. Веднъж да влезем в тази долина и тя ще ни каже като нищо къде е златото. Бива ме да убеждавам хората да ми казват това, което искам да знам.

Солано не се съмняваше в това. Той щеше да свърши своята част от работата и да намери път за долината. И да остави на другия мъж да се погрижи за момичето. Той беше стар човек. Щеше да е хубаво да си получи своята част от златото и да се върне в Мексико.

Ако Ранкин го оставеше жив.

Мексиканецът не хранеше илюзии за истинската природа на приятеля си, който организира Бандата Калуун за убийството на мъжа, техен водач от години. И виж какво излезе от това! От шестимата бандити, които яздиха в Бандата на Буут, преди Уат Ранкин да се появи, той остана единственият. Нямаше доверие на Ранкин, но преценяваше, че е в безопасност, докато намереха златото.

Щом това станеше, щеше да се наложи да пази гърба си.

Когато Джейк видя Кучето да пресича долината, той се зарадва малко прибързано. То сигурно е показало на бандитите входа в долината.

— Очевидно един от тях е задействал капана в края на тунела — каза той.

— Мислиш ли, че някой от тях се е промъкнал? — попита Анабет.

— Дали са го направили този път или не, сега те знаят със сигурност къде е долината.

Беше само въпрос на време, преди да намерят път, за да влязат. Което означаваше, че той трябваше да се състезава с времето, за да намери златото и да измъкне себе си и Кид оттук.

— Ето го Кучето. То трябва да е подушило входа за долината! — Анабет се запъти към тичащото животно.

— Не го пипай — предупреди Джейк. — Приближиш ли се до него, ще ти откъсне ръката.

— На мен не ми изглежда лошо — каза Анабет. Но забави приближаването си към огромното куче.

— Видът му може да лъже. Ти стой тук. Аз ще отида да видя кой е открил тунела. — И дали е излязъл жив от другата страна.

— Идвам с теб.

— Виж, Кид...

— Аз познавам повече от теб това място, Джейк. Мога да помогна.

Той спря да спори с нея и се затича към тунела. Спря на място, където все още имаше прикритие и провери дали всичко е наред около отвора в долината. Камъни запушваха дупката.

— Изглежда, че няма да се върнем обратно по този път — каза Джейк.

Анабет надничаше зад рамото му.

— Виждаш ли някой?

— Не, но това не означава, че някой не се крие наблизо. Ти чакай тук, а аз ще отида да хвърля един поглед.

Джейк можеше със същия успех да говори на стена. Анабет не остана на мястото си и две секунди, преди да го настигне отново.

— Виж какво, Кид. Когато ти казах да останеш на мястото си, то беше за твое добро. Ами ако там има някой с револвер?

— Могат да застрелят теб толкова лесно, колкото и мен. — Тя погледна ранения му крак. — По-лесно — добави после с вдигнати вежди.

Джейк стисна зъби и продължи да върви — да куца — към входа в долината.

Тъжната картина, която намериха, им показва ясно, че никой не е излязъл оттам жив. Само една ръка се протягаше от камъните — и нищо повече.

Анабет посочи един пръстен върху един от пръстите на ръката.

— Аз познавам този пръстен. Носеше го Змията. — Още един от убийците на чичо й беше мъртъв. — Някак си му подхожда да завърши така живота си.

— Как така? — попита Джейк.

— Защото змиите винаги се крият под камък. — Анабет вдигна един плосък камък и завърши погребението, като покри с него ръката на Змията.

— Ранкин знае, че ние сме тук, нали? — попита тя.

Джейк изгледа остро Анабет.

— Да. Ако не е умрял и той под свлачището.

— Свлачището беше подготвено да стигне само за един човек — каза Анабет.

— Тогава той сега търси друг път, за да влезе в долината. Ще го намери ли?

— Има го — призна Анабет с тих глас.

— Ще ми покажеш ли къде се намира?

— За да ме пъкнеш в затвора и да се върнеш тук сам да търсиш златото? Не, Джейк, аз не съм толкова луда. Можеш да се опиташ да го намериш сам.

Джейк я грабна за раменете и я обърна с лице към себе си.

— За теб това място не е безопасно вече.

— Това е моят дом. Тук са погребани баща ми и чичо ми. И аз ще остана тук.

— Какво ще стане, ако Ранкин те последва тук? А той ще го направи.

— Аз ще го чакам.

Той видя в нея решението на бандита Кид Калуун за отмъщение. Трябваше да свърши работата си тук и да я изведе от долината.

Джейк я хвана за ръка и я повлече след себе си.

— Нека отидем да намерим онова злато.

„Махни се от мен! Аз не те искам.“

Думите на Преследвания Елен звъняха в ушите на Уолф. Той беше вбесен от факта, че тя го отпрати. Но не чувстваше само гняв. Ужилването на отблъскването го изненада. Откакто престана да бъде малко момче, той не си позволяваше да се интересува какво мисли за него някое друго човешко същество. Беше научил добре уроците си като син на много бащи. Или така си мислеше. Но съзнаваше, че все още може да бъде наранен.

Когато Преследваният Елен изглеждаше, че не разбира какво той иска от нея, бе лесно да се убеди, че веднъж щом тя разбере как се чувстваше той, щеше да се промени и да дойде с желание при него. Шокира се, когато откри, че тя желаше друг. И изпита още по-голям шок, когато осъзна на път за вкъщи, че когато се опитваше да си представи Преследвания Елен под себе си, друга жена заемаше мястото ѝ. Една жена със златисти очи и кехлибарена коса.

Това, което почувства, когато видя Преследвания Елен с белия мъж, не беше толкова резултат на ревност, колкото наранена гордост. Тя предпочете друг мъж пред него. От друга страна съзнаваше, че ако друг мъж докосне Малката, ще го убие. Уолф не знаеше кога желанието му за Преследвания Елен е умряло. Само знаеше, че това, което чувстваше към нея сега, не бе същото, както преди да срещне Малката.

Колкото повече се приближаваше до дома си, толкова по-нетърпелив ставаше да види пленницата си. Спомни си Малката, както изглеждаше на лунната светлина, когато погали с билката тялото ѝ. Спомни си я спяща на леглото от животински кожи във вигвама си, където я остави на следващото утро. Не можеше да разбере защо я намира толкова привлекателна. Но съзнаваше, че сега не искаше толкова да принуди една нежелаеща Преследван Елен да дойде с него, когато държеше като пленница бялата жена със златистите очи.

Брат ѝ я искаше обратно.

Устните на Уолф се изкривиха в дива усмивка. Белият мъж имаше Преследвания Елен. Честно беше Уолф да задържи жената в замяна.

Стана почти тъмно, когато той стигна до селото. Уолф се опита да си представи какво ще прави Малката, когато я види отново. Представи си я седяща до огъня до неговия вигвам, приготвяща вечерята му. Затова, когато пристигна там и не намери никаква следа от огън, нито пък от пленницата си, яростта, която мислеше, че е овладял, избухна отново.

Той крачеше из селото, кимайки на тези, които го поздравяваха край огньовете си, но отказваше да се спре. Не попита дали някой знае къде може да е пленницата му, защото не искаше те да разберат, че я търси. Това щеше да им каже повече, отколкото би искал да знаят за неговия интерес към нея.

Когато той прекоси цялото село, без да открие и следа от нея, потърси вигвама на майка си. Отстрани с ръка кожата на входа и без даже да спре, за да я поздрави, попита:

— Къде е тя?

— Добре дошъл, сине мой. Кого търсиш?

— Ти знаеш кого имам предвид. Бялата жена. Къде е тя?

Старата жена се закиска.

— Нетърпелив си за своята жена, а?

Уолф се намръщи.

— Ако знаеш къде е тя, кажи ми.

Нощното пълзене уви по-здраво одеялото около раменете си.

— Може би е потърсила одеялото на друг.

Очите на Уолф се превърнаха в цепки. Устата му стана на черта. Той знаеше, че тя го дразни, но почувства едно пристягане в корема.

— Тя не харесва апахите. Не би направила такова нещо.

Старата жена се изкиска отново.

— Може би тя не харесва хората. Но притежава една слабост в сърцето си към едно малко момче апахе.

Уолф се намръщи.

— Белият Орел?

— Не. Той не иска да има нищо общо с нея. Тя е взела Пакостника под крилото си.

Уолф напусна обиталището на майка си и се запъти към малкия вигвам, където Пакостникът прекарваше нощите си. Той стоеше изолиран в края на лагера. Огън гореше пред мъничкия вигвам, изграден от клони и жената, която той търсеше, седеше там с кръстосани крака, разбърквайки едно гърне с каша.

— Какво правиш тук? — попита Уолф. — Ти трябва да си в моя вигвам и да ме чакаш, за да ми сервираш.

Усмивката, която започна да се появява върху лицето на Клер, замръзна.

— Аз готвя вечеря за едно малко момче, което иначе ще остане гладно — отговори тя.

— Къде е Пакостникът?

— Той отиде да ми донесе малко вода — каза Клер. — Ти намери ли Анабет?

— Да.

Ръката на Клер спря да бърка.

— Беше ли тя с някого?

— С брат ти.

Главата на Клер подскочи нагоре. Тя погледна в очите на Уолф.

— Ти не...? Е ли той...?

— Твоят брат е с Преследвания Елен. Тя избра да остане с него, вместо да дойде с мен. — Той почака малко и каза: — Така че аз ще те задържа — като своя жена.

— Какво? — Клер изпусна лъжицата и го зяпна. Тя уви ръце около себе си, за да се защити. — Ти не искаш да кажеш това!

— Аз не казвам това, което не мисля! — отговори Уолф.

— Ти не можеш...

В този момент Пакостникът се върна с кошницата вода и я постави на земята до Клер.

— Няма какво повече да се каже.

— Здравей, Уолф. — Шестгодишният изглежда усети напрежението между двамата възрастни и потърси начин да го разсее. — Малката сготви малко храна. Ще я споделиш ли с нас?

Уолф видя копнежа в очите на момчето и предпазливия начин, по който се държеше то, за да поеме отказа на предложението си, който бе сигурно, че ще последва.

Но Уолф беше изминал твърде много мили в мокасините на това момче.

— Ще ми е приятно да се присъединя към вас до твоя огън.

Усмивката на момчето бе тържествуваща. Само тя можеше да бъде достатъчна награда за Уолф. Но топлият поглед на одобрение, който му хвърли бялата жена, стана причина в гърлото му да плъзне едно горещо удоволствие, което зачерви бузите му. Той се опита да претендира, че не прави нищо специално, но одобрителните погледи на Малката и доволната ѝ усмивка даваха ясно да се разбере, че тя мисли другояче.

Пакостникът сервира на Уолф най-хубавата порция каша и раздели останалото с Клер. Уолф се изненада приятно колко вкусна беше храната.

— Какво си сложила вътре, за да е толкова вкусно? — попита той.

Клер измърмори нещо, което Уолф не можа да чуе.

— Какво каза?

— Чубрица. — Тя погледна нагоре с очи, които светеха от спомена за това, което се бе случило между тях.

Пулсът на Уолф се забърза.

Преди той да може да продължи по темата, Пакостникът каза:

— Аз уча Малката как да говори с езика на Апахе. — Детето се усмихна на възрастната си ученичка и каза: — Покажи на Уолф какво си научила.

Клер покорно изрецитира на Апахе думите, означаващи всички предмети около огъня, докато Пакостникът ги показваше. Тя произнесе толкова лошо думата „огън“, че Уолф и Пакостника се разсмяха.

Клер се усмихна, когато видя щастливото лице на малкото индианско момче. Каква разлика имаше сега от недоволния му вид, когато Уолф му се скара заради подгонения из лагера скункс.

Когато смехът утихна, Уолф хвана китката на Клер и я изправи на крака.

— Вече е време да си отиваме.

— Не можем да оставим Пакостника сам тук.

— Той спи тук.

— Но той е толкова малък, за да остане тук сам.

— Аз не се страхувам — каза Пакостникът, изпъчвайки напред мъничките си гърди.

Клер разбра, че е засегнала гордостта на момчето.

— Аз съм сигурна, че нямаш нищо против да останеш тук — каза тя. — Но ако Уолф те покани в неговия вигвам, ще дойдеш ли?

Клер остро изгледа Уолф, предупреждавайки го да не смее да отрече поканата и после срещна изпълненият с надежда поглед на момчето.

Момчето апахе очевидно знаеше чия е последната дума за едно такова предложение. Очите му се преместиха от Клер върху Уолф.

Уолф се намери в трудна ситуация. Той не се чувстваше потговорен за Пакостника, отколкото всеки друг член на племето. Ако момчето му поискаше храна, той му даваше. Ако то правеше бели — което ставаше често — той му се караше за това, Уолф се отнасяше със симпатия към положението на Пакостника, защото то беше същото като неговото. Но никога не бе стигнал толкова далеч, че да покани шестгодишния да сподели вигвама му.

Бялата жена го направи. Уолф чакаше тя да го помоли да приеме момчето. Но тя не каза нищо, а само го гледаше с широко отворените си златисти очи. Това му стигаше. Очите ѝ изразяваха думите, които нямаше нужда да се произнасят.

— Пакостнико, — каза Уолф на края, — аз те каня да дойдеш в моя вигвам.

Момчето се ухили.

— Аз приемам поканата ти.

Клер постави длан върху ръката на Уолф и после се наведе напред, за да прошепне на ухото му:

— Ти направи едно прекрасно нещо. — Тя го пусна, преди той да е готов да се раздели с нея и започна се суети наоколо, за да загаси огъня и да прибере нещата на Пакостника, които той щеше да вземе със себе си.

Когато си тръгваха, тя протегна ръка и Уолф изумен видя, че момчето пхна малката си длан в нейната. Обикновено Пакостникът не искаше да има нищо общо с никого. Уолф се изненада от желанието на момчето да приеме близостта, предложена му от бялата жена. И го осени мисълта, че никога не го бе виждал с друга жена, защото никой друг никога не си е направил труда да му предложи помощ.

Уолф не можа да не се намръщи, като помисли за шума и неудобството, които присъствието на малкото момче щеше да донесе във вигвама му. И какво щяха да кажат дългите езици от селото, когато научеха какво е направил той?

Грижа ли те е какво ще кажат те?

Уолф осъзна, че одобрението на бялата жена означаваше за него много повече, отколкото мнението на цялото останало село. Кое то го накара да се почувства неудобно. Трябваше ясно да ѝ даде да разбере, че не можеше по този начин да кани всяка заблудена овца при тях във вигвама им. Сега той вече бе достатъчно населен, когато ставаха трима.

Детето беше толкова развълнувано, че му трябваше доста време, за да се успокои. Накрая, Клер легна долу до Пакостника и го прегърна с една ръка, за да го успокои.

Уолф гледаше, без да съзнава завистта в очите си. Искаше му се да е на мястото на това момче. Искаше тази жена да го прегърне. За да не види тя желанието му, той каза:

— Аз ще отида да се поразходя, докато момчето заспи. Тогава ще се върна.

Той видя как страхът проблесна в очите ѝ, но тя бързо го скри. Уолф издаде един звук на отвращение, който я накара да се свие. След момент вече го нямаше.

Клер отказваше да мисли какво щеше да се случи, когато Уолф се върнеше във вигвама. Вместо това тя прегърна момчето и се замисли за сина си. Надяваше се, че индианската майка на Джеф беше намерила начин да облекчи страховете му, когато беше откраднат от нея преди три години.

Тя се бе опитала отново, когато Уолф го нямаше в селото, да стигне до Джеф и да говори с него. Но синът ѝ не обърна внимание на английските думи, които тя изрече и я дразнеше на езика апахе. Когато тя се опита да го докосне, той извади нож и я заплаши.

Момчето в ръцете ѝ изръмжа и Клер осъзна, че го е прегърнала твърде здраво. Но то не се опита да се освободи, а напротив се сгуши по-близо до нея. Клер не можеше да не види иронията в ситуацията. Тя се грижеше като майка за едно момче апах, докато собственият ѝ син отказваше да я приеме.

Когато Пакостникът вече беше заспал от известно време и Уолф все още не се връщаше, Клер внимателно се отдели от детето и напусна вигвама за една разходка в нощния въздух. Тя почти се спъна в Уолф, като пристъпи навън. Той седеше там в тъмното.

Тя се поколеба, после седна до него и попита:

— Защо не влезеш вътре?

— Там беше твърде шумно — каза той с отвращение.

— Пакостникът изобщо не каза дума, след като ти го помоли да пази тишина.

— Това няма да продължи дълго. Няма да мине много време и той ще бърби като сойка.

— Добре — каза Клер. — Децата винаги трябва да говорят, да задават въпроси, да се учат.

— Едно дете апах се учи само да бъде тихо. Да наблюдава и да слуша.

Клер се намръщи.

— Предполагам, че това е един добър урок за научаване, когато наоколо има опасност.

— Тези дни винаги съществува опасност за един апах — каза Уолф.

— Аз никога не съм го виждала да се смее и играе с другите деца.

— Аз ти обясних причината за това.

— Няма ли някакъв начин да се промени това положение?

Уолф замислено разтърка брадичката си.

— Ако някое семейство го осинови. Тогава може би...

— Защо ти не го направиш? — прекъсна го тя.

Уолф се дразнеше от навика на Малката да казва каквото мисли, когато си искаше. Никоя жена тук не смееше така да прекъсва мъжа си. И това, което тя предложи — то беше смешно.

— Защо трябва аз да искам да осиновя Пакостника? — Устните му се извика презрително. — Повярвай ми, той е заслужил името си.

— Трябва да го направиш, защото той има твоите очи. Защото е част от теб. Защото това ще е едно добро дело — каза бързо Клер.

Очите на Уолф се стесниха, докато я гледаше.

— Защото ти липсва собствения ти син и имаш нужда да се грижиш за друго дете?

— Никой не може да замени Джефри! Аз само помислих...

— Не — каза твърдо Уолф. — Аз не искам едно дете да спи между нас.

— Той няма да бъде между нас — спореше Клер.

Уолф срещна очите ѝ и зачака тя да сведе поглед. Но тя продължи да го гледа открито. И той видя един начин, по който можеше да получи това, което искаше — и то на ниска цена.

— Аз ще повярвам на думите ти, Малката. Детето може да остане, но когато спим, ти ще бъдеш до мен. Момчето ще спи само.

Клер бе решила да понесе всичко необходимо по време на пленничеството си в индианския лагер, защото се надяваше някой ден да стигне до Джефри. Тя вярваше, че нямаше да бъде принудена към интимности с Уолф. Сега разбра колко наивна е била.

Но ако той щеше да я има и така, и така, нямаше ли да е по-добре, ако излезеше нещо добро от това? По този начин най-малкото, ако тя някога щеше да може да избяга от това място, момчето щеше да си има дом.

— Много добре — каза Клер накрая. — Съгласна съм с твоите условия.

— Влез вътре сега — каза Уолф. — И аз ще дойда след малко.

Клер не се колеба, не заспори, а просто се изправи, отстрани кожата на входа и влезе във вигвама. Тя подреди леглото си от трева от другата страна на просторното обиталище от спящото момче. Нямаше дрехи за смяна, така че легна долу облечена в кожите, които носеше от нощта, когато Уолф ѝ ги даде до потока.

Клер чу тихите стъпки, сигнализиращи завръщането на Уолф във вигвама. Тя затаи дъх, лежейки напълно неподвижно в тъмнината. Той безпогрешно се насочи към нея и спря близо до главата ѝ. Седна долу на земята до нея и събу високите до коленете мокасини.

Той протегна ръка в тъмното и я постави върху рамото ѝ. Докосването му беше нежно.

— Спиш ли, Малката?

— Не.

Мазолестите му пръсти се плъзнаха между връзките на рамото ѝ.

— Кожата ти е много мека — каза той.

Ръката на Уолф се придвижи нагоре по шията ѝ, докато пулса ѝ се забърза. Той почувства как цялото ѝ тяло потръпна под ръката му.

Легна долу до нея и я дръпна до себе си. Но тя остана скована в ръцете му.

— Няма нужда да се страхуваш, Малката.

— Аз... това е за първи път, как лягам с друг мъж, освен съпруга ми. Аз... това е толкова скоро — каза тя.

Уолф мълча почти цяла минута. Накрая каза:

— Аз не бързам, Малката. Мога да почакам, докато ти ме пожелаеш така, както аз теб.

Клер почти се засмя, почти зариде.

— Ти ще трябва да чакаш дълго.

Уолф премина с ръка по шията ѝ и почувства как тя трепери. Усмихна се доволен в тъмното.

— Аз не мисля така.

Клер почувства как изчервяването плъпна по шията ѝ. Срамуваше се от реакцията на тялото си при докосването на индианеца. Той беше враг. Тя трябваше да помни това, за да може да напусне това място, когато му дойдеше времето. Не можеше да си позволи да му се възхищава... или да го желае.

Мисълта, че можеше даже да разглежда възможността да спи с него трябваше да я ужасява. Но не ставаше така. Фактически, тя замръзна в ръцете му, защото тялото ѝ бе прекалено податливо на неговото докосване. Клер се чувстваше объркана от чувствата, които изпитваше към мъж, за когото знаеше, че е дивак.

Тя затвори очи, стисна зъби и се опита с всички сили да го мрази.

Измина много време преди Уолф да почувства как жената в ръцете му се отпуска. Накрая чу бавното, спокойно дишане, което му подсказа, че тя е заспала, Той я притисна до себе си и се загледа в тъмнината.

Уолф чу шумолене от другата страна на вигвама.

— Пакостнико?

— Аз се събудих и не разбрах къде се намирам — каза малкото момче с уплашен глас.

— Ти си в моя вигвам. В безопасност си тук — каза Уолф.

— Къде е Малката?

— Тя е тук с мен.

— О!

Уолф разбра какво искаше момчето и, че то не трябва да го иска. Почувства едно странно стягане в гърдите си. Отвори уста, за да покани Пакостника при тях, но после я затвори. Не трябваше да подхранва надеждите на момчето, че положението му се е променило, само защото е бил поканен да прекара една нощ във вигвама на Уолф.

Сред апахите с едно копеле не се отнасяха зле. Но защото това момче бе различно, то живееше отделно от останалото племе. Уолф точно разбираше какво означаваше това. Достатъчно трудно бе да се оцелее в чергарския живот на апахите. Едно копеле носеше допълнителния товар да се справя само. Уолф не можеше да промени съдбата на Пакостника. Щеше да е по-добре, ако момчето приемеше истината за това какво представляваше и се научеше да живее с нея.

— Лека нощ, момче — каза той.

— Лека нощ, Уолф.

Уолф затвори очи и почака, докато слушаше как момчето се настанява, преди да заспи.

На сутринта, Уолф се опита да се обърне настрана, но не можа, защото нещо му пречеше. Нещо топло. Нещо с крака и ръце.

— Пакостнико!

Той се усмихваше боязливо, докато се отдръпваше от Уолф.

Уолф се намръщи жестоко, но Пакостника не изглеждаше загрижен. Да му се скарат изглеждаше достатъчно ниска цена за една прекарана нощ без страх. И Уолф не го удари, а гримасата върху лицето му бързо се смени от едно съвсем друго изражение, когато видя как жената в ръцете му се протяга и събужда. Пакостникът използва това разсейване на Уолф, за да избяга навън.

Клер все още почти спеше, но почувства едно твърдо мъжко тяло до себе, докато се протягаше. Една мъжка ръка я погали от рамото до бедрото, а после се плъзна надолу, за да покрие утробата ѝ и да я дръпне обратно в нишата, образувана от бедрата му. Тя можа да почувства възбудата му и една ответна топлина дълбоко в корема си, където ръката му лежеше върху нея.

— Сам?

Уолф замръзна.

Клер се протегна, за да постави ръка върху бедрото на Сам. Само, че вместо да е облечена в дълги гащи, кожата, която напипа, беше гола. Очите ѝ бързо се отвориха. За секунда се ориентира.

Не се намираше в леглото си в Уиндоу Рок; легеше върху купчина трева на земята. И миризмата, която усещаше, не беше на кафе, а на лагерен огън. И не Сам легеше до нея. Сам беше мъртъв.

Клер изстена и от устните ѝ излезе един накъсан звук на отчаяние.

Воинът апах я придърпа по-близо до себе си.

— Аз съм Уолф. Аз съм апах. Ти си моята жена — прошепна той в ухото ѝ. — Това, което е било преди, трябва да се забрави.

— Аз не мога да забравя! — извика Клер.

— Трябва да го направиш.

— Аз имах съпруг. Аз имам син. И нищо, което ти казваш, не може да промени това!

Клер се бореше, за да се освободи от прегръдката на Уолф, но той лесно я обърна под себе си. Хвана с едната си ръка нейните две ръце. Само теглото му беше достатъчно, за да я задържи под себе си.

— Не мърдай — каза той.

Клер се бореше срещу унижителната ситуация, както и срещу мъжа, който я създаде. Извиваше се под него и почувства ужасното — възбуждащо — усещане за неговата твърдост, притисната срещу нейната мекота.

Гърленият звук, който излезе от гърлото ѝ, накара тялото на Уолф да се напегне. Гласът му бе груб, когато каза:

— Съпругът ти е мъртъв. Синът ти има ново семейство. Нищо, което кажеш или направиш, няма да промени това.

Клер преглътна трудно. Почувства как сълзи изпълниха очите ѝ и ги затвори. Една се изплъзна навън и се търкулна надолу по бузата ѝ. Внезапно ръцете ѝ бяха освободени и тя почувства, че е притисната в прегръдката на Уолф. Тя се съпротивлява съвсем кратко, преди да се подчини на утехата, която намери в ръцете му.

Уолф не знаеше как да разбира чувствата, които го изпълваха. Той знаеше, че отчасти е отговорен за разстройването на Малката. Но даже, ако я върнеше в мястото, откъдето я открадна, съпругът ѝ нямаше да се върне. Или синът ѝ. Той никога не бе прегръщал плачеща жена. Искаше да премахне болката ѝ, за да се усмихне отново.

Устните му леко докоснаха челото ѝ в жест на успокоение. Ръцете му отмахваха кехлибарената коса от лицето ѝ и той избърса сълзите ѝ с палеца си. Шепнеше думи на апахе, думи, които не си беше

представял, че може да каже на някоя жена. Успокоителни думи. Думи, изразяващи нуждата му да я защитава. Да я предпази от всичко лошо. Да премахне цялата ѝ болка.

Накрая сълзите ѝ спряха. Тя хлъцна и звукът предизвика усмивката му.

Клер седна и се освободи от ръцете на Уолф. Избърса очите и носа си с ръкав.

— Аз не знам какво ми стана. Аз...

Една разправия отвън накара Уолф де скочи на крака и да изтича, преди Клер да завърши изречението си. Тя скочи и го последва навън. Бързо стана ясно, че Пакостникът здравата се беше потрудил да заслужи името си. Той стоеше заобиколен от поне четири по-големи момчета, които го дразнеха с лъковете и стрелите си.

— Какво става тук? — попита Уолф.

Четири момчета обърнаха широко отворените си очи към воина апах. Те очевидно не бяха очаквали вмешателство в полза на Пакостника.

— Той искаше да дойде на лов с нас — каза едно от момчетата.

— Но той няма лък...

— Нито пък стрели.

Уолф премести погледа си от момчетата върху малкия досадник, натресен във вигвама му от бялата жена.

— Истина ли е това? — попита той Пакостника. — Нямах ли лък и стрели?

Малкото момче рисувахе нещо с върха на мокасината си в прахта. Брадичката му, която почти лежеше на гърдите, леко се затресе.

— Така... — Уолф обърна пронизителните си тъмни очи към другите момчета. — Ние ще трябва да ти направим лък и стрели.

Четири момчета стояха изумени от изявлението на Уолф.

— Но...

— Достатъчно! — каза Уолф. — Махайте се сега.

Четири момчета се отдалечиха в различни посоки, като променливи ветрове. Уолф стоеше там и се чувстваше неудобно, несигурен защо предложи да свърши нещо, което щеше да изисква от него да прекарва още повече време с Пакостника. Правенето на първия лък и стрели за едно момче представляваше задача, която се падаше по право на член от семейството му — на бащата или на чичото.

Мокасината на момчето задълбочи кръга, който правеше в прахта.

— Наистина ли ще направиш това?

— Аз не казвам това, което не мисля.

Пакостникът погледна нагоре и очите му бяха пълни с възхищение от неговия нов герой. Уолф почувства как настроението му се подобрява.

— След закуска ще отидем заедно да потърсим едно черничево дърво, за да ти направим лък и фалшиво портокалово дърво за стрелите. После ти можеш да потърсиш пера от червеноопашат ястреб. Засега, отиди и донеси малко вода на Малката.

Пакостникът издаде един детски боен вик и влезе във вигвама, за да вземе нещо, в което да донесе вода.

Уолф се обърна, за да погледне бялата жена и видя, че очите ѝ все още следваха едно от бягащите момчета.

Белият Орел.

Уолф може и да не беше обърнал внимание кои точно момчета дразнеха Пакостника. Но Клер видя много добре, че Джефри бе между тях. Тя хвана за един миг погледа на сина си, но той бързо се отвърна. Даже този кратък момент беше достатъчен, за да ѝ каже, че Джеф не беше толкова безразличен към нея, както искаше да я накара да мисли.

Този инцидент ѝ показва още една от промените в нейния син. Детето, което тя отгледа, не би било толкова жестоко, че да дразни едно по-малко момче. Или ако го направеше, тя бързо щеше да му посочи неговата грешка. Но децата апахи се учеха в едно по-безмилостно училище.

Клер не беше чак толкова съсредоточена върху Джеф, за да не съзнава какво предложи Уолф да направи за Пакостника. Тя срещна тъмноокия поглед на индианеца и му се усмихна.

— Ти направи едно прекрасно нещо.

— Момчето не е виновно, че няма оръжията на един воин.

— Сега ще ги има — каза Клер.

Уолф изръмжа. Дойде му на ум, че като се съгласи да помогне на Пакостника, се постави в ролята на негов баща. Последното нещо, което възнамеряваше да направи, беше да се ангажира по такъв начин с непослушното момче. Само че трябваше да признае, че се почувства добре, когато момчето го погледна. А получи и одобрението на

Малката. Стресна се от собственото си благоговение, когато Малката заговори:

— Как ще кажеш „Обичам те“ на Апахе?

Уолф ѝ каза думите и ги повтори с нея, докато тя ги произнесе правилно. Накрая той попита:

— Защо ти трябва да знаеш тези думи?

Тя наведе златистите си очи, докато му отговаряше.

— Човек никога не знае кога могат да му потрябват.

После тя се обърна и се отдалечи, оставяйки го да стои там, Уолф почувства в гърдите си стягане. Жената и момчето се промъкваха покрай бариерите, които той издигна преди години около себе си, за да остане в безопасност. Не знаеше какво да направи, за да ги държи на разстояние. И най-тревожен от всичко беше фактът, че не знаеше дали иска да направи това.

Защото той осъзна, докато учеше бялата си пленница как да казва „Обичам те“, че искаше тя да каже тези думи на него.

Джейк бързо разбра, че е затворен в тази забравена от Бога долина с една жена, която го дразнеше и вбесяваше — и която той желаше толкова силно, че трябваше да държи желанието си изкъсо.

— Нека да изясним няколко неща — каза той на Анабет през тяхната първа вечер в долината. — Аз искам да ми кажеш къде да започна да търся златото, но няма да е необходимо да прекарваме много време заедно.

— Напълно съм съгласна с теб!

Джейк махна с ръка.

— Това е една голяма долина — каза той. — Не е необходимо пътищата ни да се кръстосват по-често, отколкото е необходимо.

— Това ме устройва идеално!

— Стой далеч от мен и нещата тук ще бъдат наред.

— Ще бъда невидима — увери го тя. — Ти отиди да търсиш златото на Сам в една посока, а аз ще го търся в друга.

Очите ѝ потъмняваха при всяко негово следващо изявление, така че когато той свърши тирадата си, те станаха почти виолетови.

— Значи се разбрахме? — Той искаше тя да заспори. Не беше в характера ѝ да се съгласява с него. И изобщо не го бе грижа за ранения поглед в очите ѝ.

Но не я подцени в края на краищата, защото тя видимо се изправи под погледа му — с отхвърлени назад рамене, повдигната нагоре брадичка и поза, готова за битка.

Всичко, което тя каза, беше това:

— Аз нямам намерение да се мотая там, където не ме искат. — После се обърна и се отдалечи от него.

Джейк знаеше, че трябва да я държи на разстояние от себе си, но почувства загуба, когато я гледаше как се отдалечава. Разкъсваше се от контраста между опасното и разрушително чувство, за каквото смяташе любовта още от дете и собственическите, закрилнически инстинкти, които изпитваше към Анабет като мъж. Искеше му се да

повярва, че е възможно да се грижи за една жена, без накрая да бъде унищожен от тази връзка. Но с Анабет нещата бяха сложни.

Анабет Калуун не беше просто обикновена жена. Тя представляваше един бандит, заклел се да отмъсти на други бандити. Тя бе от женски пол, отгледана без шанса да се държи като жена. Обаче независимо дали тя се обръщаше към него като Анабет или Кид Калуун, той се чувстваше привлечен от нея.

И така, той пое по-безопасния курс. Каза на Анабет да стои на разстояние. И наистина го имаше предвид. Като през цялото време желаше нещо, което бе сигурен, че никога няма да има.

Анабет стоеше далеч от Джейк, както той поиска. Но тя си намери друго занимание. Отначало се опитваше да се сближи с Кучето просто защото Джейк ѝ каза, че това няма да стане. Когато седмиците минаваха и Кучето остана предпазливо, тя започна да мисли, че ако успееше да стигне до Кучето на някакво ниво, щеше да може по някакъв начин, някой ден, да стигне и до Джейк.

Те си приличаха, кучето и мъжът, самотници, нямащи нужда от никого или нищо, за да оцелеят. Тя беше решена да докаже, че може да се сближи с Кучето, защото това щеше да означава, че каменната стена на Джейк също можеше да бъде разрушена. Анабет не бе сигурна защо това е толкова важно за нея. Само знаеше, че е така.

Тя никога не пропускаше шанс да поговори на черния звяр. Седеше далеч от него и изговаряше думи, не означаващи нищо. Кучето никога даже не я и погледна. Тя би се отчаяла, ако ушите му не щръкваха в нейната посока и то не оставаше да слуша.

Анабет започна да му дава храна. Отначало тя си стоеше недокосната, докато се развалеше — или гарваните я изядоха. Но веднъж го хвана да души скалата, където бе оставила храната. Когато то внезапно погледна нагоре и я видя да стои наблизо, погледът на тъмните му очи остана прикован в нея цяла минута, преди да се обърне и тичайки да се отдалечи.

Джейк виждаше усилията на Анабет.

— Не искам повече да тревожиш Кучето — каза ѝ той.

Тя измърмори нещо неразбираемо и не му обърна внимание.

Това, което той наистина искаше да каже, беше, че не иска тя да тревожи самия него. Но нямаше нищо направено открито от нея, от което той можеше да се оплаче. Тя просто присъстваше. Ухаеща като

зелената трева в летен ден. С очи, които изглежда имаха цялото проклето небе в дълбините си. И плът, приличаща на мед, толкова топла, че той просто умираше да вкуси сладостта ѝ.

Обаче, той беше този, който наложи правилата и сега бе принуден да ги следва. Реши да се държи на разстояние от нея и за да направи това, трябваше да премахне изкушението от пътя си. Не че имаше от какво да се тревожи. Тя никога не се приближи до него, без да е абсолютно необходимо.

За нещастие, той не можеше да я изхвърли от мислите си.

Джейк я бе наблюдавал с Кучето и усети, как корените на едно по-дълбоко чувство растат в него. Паяжината на желанието оплиташе сърцето му, заплашвайки каменните стени, които го предпазваха от нараняване.

Джейк разбра, че е попаднал в беда, когато видя как Кучето взе резен бекон направо от ръката на Кид. Разбира се, то веднага се отдалечи, за да изяде бекон само, но Джейк съзнаваше, че Кучето ще се върне. Както и той самият се връщаше отново и отново, за да я види. За да усети аромата ѝ. Заради случайното докосване на ръката ѝ до кожата му.

Анабет започна да чувства искрица надежда, че щеше да успее в опитомяването на Кучето. Отне ѝ цели три седмици, час след час и ден след упорит ден, преди огромният звяр да остане на място достатъчно дълго време, за да може тя да го докосне. Кучето глътна цял бекон, който тя предложи, но не избяга от нея. Остана там... чакайки.

Тя внезапно се уплаши да протегне ръка към него, страхуваше се, че въпреки търпението си, то можеше да я захапне. Ръката ѝ трепереше, когато го погали по лъскавата черна козина.

Кучето потръпна, но остана на мястото си, гледайки я втренчено с черните си очи и напрегнало мускули за бягство.

Тя плъзна ръката си по дължината на гърба му, приглаждайки настръхналите косми. Но когато повдигна длан и се опита да докосне главата му, то подскочи и се затича.

— Никога не съм мислил, че ще доживея да видя това — каза Джейк.

Анабет се залюля, докато се изправяше на крака и Джейк протегна ръка, за да ѝ помогне.

— Пусни ме! — извика тя.

Джейк я пусна и наблюдаваше със затаен дъх; как тя, някак си, успя да запази равновесие.

Анабет чувстваше кожата си опарена на мястото, където Джейк я докосна.

— Не ме докосвай! Нали така се разбрахме. Стой на разстояние. И аз ще те оставя на мира!

Тя почувства как той стои там отделно. Самотен.

Джейк бавно полудяваше през последните три седмици, наблюдавайки я с Кучето, как търси златото, гледайки я... докато тя даже не забелязваше, че той е жив.

Добре, той беше дяволски отвратен и уморен от всичко това! Нека тя постъпва като обидено дете. Той нямаше защо да го прави.

Тази вечер Джейк се присъедини към нея на вечеря. Не каза нищо, но и тя остана мълчалива — просто споделиха бекона и боба, който тя бе сготвила и после Анабет взе чинията му, за да я измие. Тя не му обръщаше никакво внимание. Беше толкова дяволски невидима, както обеща, че ще бъде.

Анабет усещаше повече присъствието на Джейк, отколкото той предполагаше, но нямаше намерение да му даде да го разбере. Когато той не гледаше, тя се усмихна на себе си и помисли, как могъщият беше паднал. Едно самотно куче. И един самотен мъж.

Тази вечер Джейк погледна през стъклото на прозореца от мястото навън, където разстиляше одеялата си и откри, че Анабет играе сама карти на кухненската маса. Тя имаше чаша уиски пред себе си и една цигара висеше от ъгъла на устата ѝ. Нямаше нищо женско в позата ѝ, но Джейк почувства как се напруга от гледката.

Той влезе вътре и попита:

— Къде държиш уискито?

— Горният рафт на шкафа. Там отдолу има чаша.

Джейк се обслужи, след това дръпна един от столовете срещу Анабет, обърна го обратно и го възседна.

— Имаш ли нещо против, ако поседя малко тук?

Анабет само изръмжа и не му обърна внимание.

Той я наблюдаваше известно време, забелязвайки как фенера върху масата хвърляше сенки върху лицето ѝ. Той чакаше Анабет да го покани да се присъедини към нея. Но тя не го направи.

Накрая той каза:

— Какво ще кажеш за една игра на покер?

Тя изненадана вдигна глава.

— Ти искаш да играеш карти с мен?

Джейк се изправи, обърна стола си обратно и седна гледайки я през масата.

— Една игра на покер.

— С какви ставки?

— Кибритени клечки?

Анабет се разсмя.

— О, аз мисля, че трябва да играем на нещо по-сериозно.

— Тогава да играем за твоята помощ за намирането на златото — каза Джейк. — Ако аз имам повече кибритени клечки от теб до... да кажем, изгрев-слънце, тогава ти ще работиш с мен, за да намеря златото на Сам.

— А ако аз спечеля? — попита Анабет.

Джейк се усмихна с крива усмивка.

— Кажи го ти.

— Ако аз спечеля, ти ще ми разкажеш за себе си. Искam да кажа, ще отговориш на въпросите ми за живота ти.

Джейк поседя изумен за момент. Това наистина бяха високи ставки. Той изгледа Анабет и се опита да прецени дали тя можеше да играе покер. Сигурно едно такова невинно и открито лице щеше да разкрие какви карти държеше собственика му. Джейк прие риска и каза:

— Три въпроса.

— Какво?

— Ако спечелиш, аз ще отговоря на три въпроса за себе си.

Анабет се ухили.

— Дадено.

Няколко часа по-късно, Джейк започна да се съмнява. Той гледаше в едно толкова безизразно женско лице, така лишено от чувства, че би се заклел, че зад тези очи няма мозък. В действителност, момичето беше изключително умно. Повечето от клечките вече лежаха пред нея. И го бе направила с измама.

При първите няколко раздавания лицето ѝ се оживяваше от радост или отчаяние — като никое от тези чувства нямаше нищо общо с картите, които държеше в ръце, откри той разочарован. Тя можеше да

се усмихва и да има само чифт валета и да гризе нокътя си, когато имаше фул.

Щом като Джейк разбра тактиката ѝ, той се опита да предвиди, дали Анабет лъже с лицето или с устата си. Но не беше много добър в тази работа. Губеше по-често, отколкото печелеше. Изглеждаше, че вечерта ще свърши бързо, когато той забеляза един недостатък в иначе безпогрешното блъфиране на Кид.

Когато имаше добри карти, Анабет държеше цигарата си между два пръста, докато говореше. А когато нямаше нищо, цигарата ѝ висеше от ъгъла на устата и тя присвиваше очи срещу дима. И за срамно кратко време всичките клечки лежаха пред него.

— Аз не разбирам това нещо — измърмори Анабет. — Сякаш ти виждаш какво държа в ръката си. — Очите ѝ се присвиха и тя се обърна назад, за да потърси някаква отразяваща повърхност, която можеше да показва картите ѝ на Джейк. Но там нямаше нищо.

— Как по дяволите го направи?

— С по-добра игра — каза той с лукава усмивка.

Анабет издаде едно хич неподобаващо на дама възклицание.

— Много добре. Аз се предавам. Как се издавах?

— В зависимост от картите, които държеше, аз можех да разчитам на това, дали цигарата ти се намираше в ръката или в устата ти.

Анабет с отвращение загаси фасата си в пепелника на масата.

— По дяволите! Предполагам, че ще трябва да се откажа от пушенето, когато играя.

— Ти изобщо трябва да се откажеш от него. Заедно с покера. И ругатните. И пиенето също. Как може една жена да има толкова много пороци?

— Ти притежаваш всичките тези пороци — отвърна Анабет. — Аз ще се откажа от тях, когато и ти се откажеш!

— За мен е различно.

— Как?

— Аз съм мъж.

— И какво от това?

— Правилата за жените са различни от правилата за мъжете.

— Тогава аз просто ще следвам правилата за мъжете.

Джейк се разсмя.

— Няма да стане така.

— Защо не? Засега аз съм си просто екстра.

Джейк прекара всичките си десет пръста през косата, оставяйки я да стърчи.

— Досега ти си живяла живота си като мъж. Но какво ще стане, когато поискаш да го живееш като жена?

— Защо бих искала да направя това?

— Ти ми кажи — отвърна Джейк, като търпението му се изчерпваше. Ако тя не можеше да види истинската си роля в живота, той нямаше да е този, който щеше да ѝ я посочи.

След едно дълго и неудобно мълчание, през което Анабет размесваше картите, отново и отново, тя каза:

— Аз знам само това, на което съм научена от баща ми и чичо ми. Не знам как да постъпвам като жена, Джейк. Чувствам се поудобно каквато съм.

— Не че не съм мислила да стана една дама — продължи Анабет. — Чувствах се като истинска жена онзи първи път, когато премерих роклята, която ти ми купи. Това ме накара да се почувствам... като личността, която можех да бъда, ако не бях израснала в Скъпоценната долина. Но ми харесва да яздя по мъжки. И да пуша. И по една чаша уиски от време на време. И особено обичам една хубава игра на покер. Трябва ли наистина да се откажа от всички тези неща, за да бъда смятана за жена? Не е ли просто достатъчно да съм такава, каквато съм?

Джейк трудно преглътна. Трудно беше да се откаже на молбата в гласа на Анабет.

— Разбира се, Кид. Ти си екстра така.

„Какво и е толкова женско, че ме побърква“ помисли той.

— Благодаря ти, Джейк. Имах нужда да чуя това. — Тя сложи картите настрана и каза: — По кое време сутринта, искаш да започнем да търсим златото?

— Какво? — Търсенето на златото беше последното нещо в ума на Джейк.

— Аз не лъжа на карти и държа на думата си. Ще стана утре сутринта в колкото часа искаш да тръгнем да търсим златото.

— Рано — каза Джейк. Той и така нямаше да спи много, мислейки за нея, така че можеха да започнат рано.

— Много добре. Ще се срещнем отпред утро сутринта. Лека нощ, Джейк.

Джейк разбра, че го пъдят. Както една дама можеше да се отърве от джентълмен в гостната си. Само че него го праснаха навън да спи под звездите. Той стана и се протегна, но очите му не оставяха Анабет.

Наблюдаваше я как взима чашите им от уиски от масата и ги поставя на шкафа. След това прибра картите в една кутия и ги постави в чекмеджето на шкафа.

Анабет се обърна внезапно и осъзна, че Джейк все още е в стаята.

— Джейк? Искаш ли нещо, преди да отидеш да си легнеш?

Тя не трябваше да пита, помисли Джейк. За щото той знаеше, че няма да хареса отговора му.

— Теб — каза той.

Анабет нервно се засмя.

— Не разбирам.

— Аз те искам.

Джейк направи една крачка напред и Анабет отстъпи назад.

— Почакай малко — каза тя с протегната напред длан, сякаш така можеше да го спре. — Ти ми каза да стоя далеч от теб. Искаш да кажеш, че си променил решението си?

— Да.

— Аз просто искам да съм сигурна, че съм разбрала това правилно. Означава ли то, че ме обичаш?

Джейк се стресна от думите, които тя прикачи на чувствата, които той предпочиташе да смята за чисто физически.

— Не, не мисля, че казвам това.

— Значи това, което искаш от мен е същото, което можеш да получиш от една жена като Сиера Стар, нали? — изясни Анабет.

Джейк можеше да види капана и все пак влезе в него.

— Да, предполагам, че е така.

— Аз не съм заинтересована. Лека нощ, Джейк. — Анабет се обърна и се отдалечи от него към вратата на спалнята си. Спря до вратата и каза: — Аз мисля, че може би ще е по-добре да се придържаме към правилата ти, отсега нататък — освен когато търсим златото на Сам. Ще те видя утре сутринта.

Наложи се Джейк да си спомня с копнеж времето, което прекараха заедно през дните, които последваха. Те претърсиха къщата и той намери колекцията от дървени животни, която Буут беше издялал за Анабет, включително едно малко магаренце, което Анабет каза, че ѝ било любимото. После претърсиха пещерата зад къщата и той намери една колекция от красиви камъни, които Анабет беше скрила там като дете. Те претърсиха леглото на потока и цялата околност на езерото и Джейк намери набедреника на Анабет. Анабет го грабна и каза:

— Това е мое!

— То ми изглежда индианско.

— Това е един апахски набедреник. Уолф ми го даде.

Веждите на Джейк се вдигнаха почти до косата му, когато той видя колко миниатюрна бе дрехата.

— Какво прави това тук до езерото?

— Аз го нося, когато плувам.

— Когато си сама?

— Понякога и Уолф е тук.

— А къде е ризата, която върви с него? — попита той.

— Скрита в къщата.

Джейк помисли върху това за момент и стигна до заключение, което намръщи лицето му.

— Ти си носила това — той разклати набедреника към нея — и само това — когато си отивала да плуваш с онзи апахски бик?

Анабет кимна.

— Той те е виждал полугола? — Джейк трудно можеше да приеме такава степен на интимност между Анабет и който и да е друг мъж — още повече един апах.

Анабет постави ръце на кръста си и потропваше с крак, сякаш имаше работа с едно не особено умно дете.

— Когато за пръв път срещнах Уолф, аз бях на шест години и плувах полугола в това езеро. Какво имаше за криене по-късно?

— Ти, със сигурност, си дяволски скромна с мен — изрева Джейк.

— Аз не те познавам по начина, по който познавам Уолф!

— И чия е вината? — попита Джейк.

— Твоя — отвърна Анабет. — Ти поиска да те оставя сам. И аз го направих.

— Може би аз просто ще променя решението си.

— Само го направи! — извика Анабет.

Джейк хвърли набедреника долу и се отдалечи кипнал. Но той не можа да забрави какво каза Анабет. Може би беше време да признае — поне на себе си — че я обичаше. Защото, по дяволите, наистина бе така.

Скоро след спора им за набедреника, Анабет го хвана да плува гол в езерото.

— Виждам, че плуваш даже без набедреник! — извика тя, като избяга с всичките му дрехи, включително ботушите.

Изненадан да го хванат със свалени гащи, така да се каже, Джейк се запъти обратно напълно гол към другата страна на долината, за да поиска от Анабет връщането на дрехите си.

Той има удоволствието да я види как се изчервява до корените на косата ѝ, преди да му хвърли дрехите в лицето.

Но дотогава, тялото му ѝ показва, по недвусмислен начин, колко много той я желалаше.

Два дни по-късно, тя постави една змия в постелките му. Той почти получи инфаркт, когато докосна с пръста на крака си рептилията. Вече беше изскочил от одеялата си, когато разбра, че това беше само една тревна змия, а не някоя отровна. Когато погледна нагоре, намери Анабет да стои прага на къщата и да се смее като хиена.

— Ти си мислиш, че е смешно сега, Кид. Но само почакай. И твоето време ще дойде.

— Лека нощ, Джейк. Спи здраво. Не давай на дървениците да те хапят.

На другата сутрин тя спеше дълбоко, когато той вдигна завивките ѝ пусна същата змия върху корема ѝ. После се облегна назад върху каменната стена, скръсти ръце и зачака веселбата да започне.

Това му отне около двадесет секунди.

Очите на Анабет бързо се отвориха и тя издаде писък, на който можеше да завиди всеки апах. Първо от леглото излетя змията и Анабет скоро последва.

Само, че този път тя беше голата.

— Не прави номера, Кид — предупреди я Джейк, докато очите му се напиха до насита. — Защото винаги печеля тези игри.

Предупреждението му бе напразно. Една седмица по-късно той хапна малко боб и почувства как устата му се запалва. Люти чушки!

— Вода! — успя да извика той.

Тя разтвори широко ръце и сви рамене.

— Свърши се — каза Анабет с усмивка.

— Тогава може би е по-добре да донесем малко — каза той със зловещ глас.

Джейк издърпа Анабет от стола ѝ и я влачи по целия път до езерото. Изобщо не се поколеба, а я вдигна и хвърли във водата.

— Как се чувстваш изстудена? — извика ѝ той надолу.

Анабет излезе плюейки и викайки, но той беше този, който страдаше. Мократа ѝ риза бе залепнала за нея като втора кожа, очертавайки закръглените гърди и зърната, превърнати в твърди върхове от ледената вода.

Той се обърна и я остави да се изкачи сама, защото нямаше доверие в самоконтрола си.

Джейк спря да спи близо до къщата, неспособен да понася да е толкова близо и все пак не можейки, да рискува, да я докосне. Нямаше съмнение, че той се намирал на ръба на въздържането. И накрая дойде мига, когато тя го бутна отвъд него.

Джейк се обръщаше неспокойно в постелята си. Той се тревожеше напоследък за Клер. Къде беше тя? Как се чувстваше? Защо Уолф не се върна в долината, както Анабет обеща, че ще направи?

Но когато и да помислеше да остави Анабет тук сама, за да тръгне да търси Клер, той знаеше, че даже ако намереше път, за да излезе от долината, сега нямаше да си тръгне. Кид не се намирал в безопасност тук. Беше само въпрос на време бандитите да открият начин, за да влязат. Но той се разкъсваше между нуждата да замине и тази да остане.

Накрая, той стана от постелята и се насочи към езерото в далечния край на долината.

Сега вече, почти от месец, той и Кид кръстосваха долината надлъж и нашир, търсейки златото на Сам. И без успех. Това беше един от последните дни на индианското лято и Джейк знаеше, че времето им изтича. Ако бандитите не ги намереха скоро, зимата щеше да го направи. Той нямаше намерение да прекара зимата сам в тази

забравена от Бога долина с една жена, чиито вътрешности се обръщаха всеки път, когато той я погледнеше.

Луната изгря и той можеше да вижда както през деня. Съблече се бързо, когато стигна езерото, и влезе тихо във водата. Когато осъзна, че не е сам.

— Кид? Ти ли си?

Чувствата на Джейк оживяха, когато не получи отговор. Той бе станал невнимателен през последните месеци на изолация в долината. Нямаше оръжие със себе си при езерото. Един бърз поглед върху повърхността на водата не му разкри нищо. Погледът му се премести върху район около езерото, но и там не намери нищо заплашително.

Космите върху тила на Джейк настръхнаха, давайки му второ предупреждение, преди буря да избухне зад него. Водата закипя навсякъде, когато; две ръце го стиснаха за раменете и го потопиха под водата.

Реакцията на Джейк бе моментална и инстинктивна. Той се пресегна под водата и хвана нападателя си, който и да бе той. Огромните му длани сграбчиха гърлото на...

Джейк ритна силно, за да стигне повърхността на водата, изваждайки нападателя си със себе си. Разкъса повърхността със скок, който ги изнесе и двамата високо във въздуха.

— Проклет да си, Кид! — изрева той.

Преди Анабет да може да каже нещо, те отново потънаха във водата. Джейк я грабна за кръста и заплува към брега на езерото. Той се измъкна върху скалата и я издърпа след себе си.

Анабет кашляше и се задавяше и отново кашляше, опитвайки да се освободи от погълнатата вода. Тя поемаше дълбоко въздух, за да напълни гладните си дробове.

— Ти малка идиотка! Глупаво дете! Какво по дяволите мислеше, че правиш?

Анабет сложи ръка върху охлузената си шия.

— Играех си — изграчи тя.

— Играеше си? Аз почти те убих! — изрева той. — Можех да ти счупя врата!

Тя успя да се усмихне.

— Много смешно, а?

— Като погребение — сопна й се той.

Анабет не се опита да се измъкне под Джейк. Тя просто лежеше, където беше. Очите му не напускаха неговото лице, така че тя видя момента, в който той усети, че гола плът среща гола плът на всички места, където телата им се докосваха.

Той прибра навътре корема си, но това само причини гръдният му кош да се притисне към нейните гърди. Космите върху гърдите му се допираха срещу зърната ѝ, което ги караше да се втвърдят. Анабет чу гърления стон на Джейк, когато тялото му реагира на промените в нейното тяло.

Ръцете на Джейк бяха подпрени от двете страни на Анабет. Устните ѝ бяха разтворени и дъхът ѝ излизаше бърз и задъхан. Тялото на Джейк се напрегна, когато езикът ѝ се протегна, за да хване една капка вода върху долната ѝ устна. Сякаш привлечен от някаква невидима сила, той се наведе надолу и потърси устните ѝ със своите, пиейки и вкусвайки устата ѝ.

Той харесваше усещането си за нея, сладкият ѝ вкус. Но това бе твърде много. Джейк разпозна опасността. И се помъчи да се спаси. Започна да се надига от нея, но тя го сграбчи за ръцете и го задържа на място.

— Почакай! — прошепна тя. — Премахни болката, Джейк. Тук! — Тя докосна гърдите си. Върховете им се бяха втвърдили в твърди розови пъпки. — И тук, — върховете на пръстите ѝ се плъзнаха по корема ѝ, плосък и напрегнат. — И тук, — пръстите ѝ се плъзнаха надолу до гнездото от въгленочерни къдри между краката ѝ.

Сините ѝ очи бяха тъмни от едно страстно желание, което Джейк се почувства безпомощен да не удовлетвори.

— Искаш ръката ми тук ли, Кид? — Джейк хвана гърдата ѝ и задърпа ритмично подутото зърно.

Анабет се извиваше под него, докато удоволствието се плъзна от гърдите към корема ѝ. Тя потръпна неволно, когато ръцете му слязоха надолу, за да потърсят ханшовете ѝ.

— И ме искаш тук?

Анабет си пое дълбоко въздух, когато една вълна от удоволствие премина през нея.

Джейк издаде гърлен звук с гърлото си, когато тя се изви нагоре под ръката му.

Главата ѝ се отметна назад, когато се предложи за неговото нежно мъчение.

— Какво чувстваш, Кид?

— То... боли — прошепна тя с накъсан глас.

— Да го целуна ли, за да стане по-добре?

— Да, Джейк. Да! — Тя издаде един малък, див вик, когато устните му потърсиха плътта ѝ.

Треперещите ръце на Анабет стискаха косата на Джейк, докато тя се подчини на неговото бавно, дразнещо докосване. Тялото ѝ се затресе под ръката му. С треперещ от желание глас, тя помоли:

— Моля те, Джейк.

Тя не знаеше какво искаше, но Джейк го знаеше.

— Искаш ме тук ли, скъпа? — Той улови с уста нейния стон от удоволствие и захапа устните, подпухнали вече от страст. — Ти си толкова сладка, момиче. — Той направи един хлипащ звук, когато хвана с устни устата ѝ.

Анабет си пое въздух, докато езикът му проникваше дълбоко в устата ѝ, точно както пръстът му проникваше в нея отдолу.

Тя извика от чувствена изненада и Джейк потисна звука с устата си. Анабет трепереше неудържимо и ханшовете ѝ търсеха люлката на бедрата му.

Джейк рязко си пое въздух, когато тя се пресегна долу, за да го докосне, твърд и пулсиращ в ръката ѝ.

Анабет тихо изстена, когато осъзна огромното му желание. Ханшовете ѝ се движеха нагоре и Джейк издаде един силен звук на удоволствие.

— Недей, скъпа. Спри.

— Защо, Джейк? Аз те желая. Аз...

Анабет се усети, преди да изрече думите. Джейк не искаше да чуе, че тя го обича. Нямахше нищо по-сигурно от това, за да го накара да я напусне.

— Имам нужда от теб — каза тя вместо това.

Един груб стон сякаш се откъсна от гърлото на Джейк. Сивите му очи блестяха на лунната светлина. Той премести мускулестото си тяло така, че да може да я докосва, а тя не, прехвърляйки едно тежко бедро върху краката ѝ, за да я задържи за гладната си уста и бавните си, обичливи ръце.

Той изпи внезапния ѝ стон, когато плъзна два пръста в нея.

— Боже, скъпа, ти си толкова тясна! — Но тя беше плъзгава и влажна и готова за него. Джейк потърси с палеца си малката пъпка на удоволствието.

Анабет издаде един звук на протест, останала без дъх, който потъна в устата на Джейк, когато покри нейната със своята уста.

— Точно така, Кид — прошепна Джейк. — Свърши заедно с мен.

Анабет се изви диво на дъга под тормозещите му ръце. Тя сграбчи могъщата сила на неговите рамене и тихо застена, докато устата му се движеше от ухото надолу по шията ѝ.

— Джейк, аз искам... аз имам нужда...

Тъмни като дим очи намериха нейните в лунната светлина.

— От какво имаш нужда, Кид? Кажи ми.

— Аз искам... теб... тук.

Тя се пресегна надолу между тях и покри мощната му длан с треперещи пръсти.

Джейк си пое трудно въздух. Нейната чувствена откровеност накара пулса му да подскочи опасно.

— Моля те, Джейк.

Един дълбок, животински звук излезе от гърлото на Джейк. Той измъкна пръсти от нея и се надигна над тялото ѝ, притискайки срещу нейната женственост върха на стеблото си.

Анабет възкликна, когато той навлезе в нея.

Джейк изпи внезапния ѝ вик от болка, когато разкъса девствената ѝ ципа. Щом веднъж се настани напълно и дълбоко в нея, той замря напълно неподвижен.

— Добре ли си? — прошепна дрезгаво той.

Анабет се чувстваше изпълнена, но болката все още бе там неутолена. Тя пъкна ръце в косата му и придърпа устата му надолу, за да я целуне. Намери там белега отстрани и леко го проследи с език. После пъкна езика си между устните му и навътре в устата му. В момента, в който езикът ѝ докосна неговия, тялото ѝ се изви в дъга под неговото.

Джейк издаде силен звук от удоволствие и сграбчи бедрата ѝ, за да я задържи на място.

— Не се движи, Кид.

Но тялото на Анабет се извиваше под неговото, докато топлата му плът се триеше срещу нейния хълм, създавайки такова интензивно удоволствие, че то почти болеше. Ноктите ѝ се впиха в раменете му, докато тялото ѝ се притисна нагоре търсейки удоволствието, което бе отвъд разума ѝ.

Чувствените движения на Анабет накараха пулса на Джейк да заподскача. Той намери едното зърно и го засмука силно, чувствайки как тялото ѝ се огъваше от желание. Започна бавно и ритмично да се движи напред-назад, държейки извиващата се жена под себе си, вкусвайки плътта ѝ с жадна уста, попивайки животинските ѝ викове и връщайки се за още.

Тялото на Анабет се напрегна, докато търсеше отчаяно освобождението, което ѝ се изплъзваше.

— Джейк... аз имам нужда...

— От какво имаш нужда, Кид? — попита той.

— Не знам! — извика тя.

Но Джейк знаеше. Бавно, горещо, гладно тялото му се движеше в нейното. Ръцете му галеха жената, тресяща се диво под него. Той пхна езика си в устата ѝ в ритъм с движещите им с тела.

Джейк почувства как тялото ѝ се свива под неговото, почувства нарастващото ѝ напрежение докато накрая то експлодира в серия от вулканични потръпвания и викове на удоволствие от гърлото ѝ.

Тялото на Джейк се движеше мощно в нейно то, докато накрая той изля семето си, обявявайки я по този начин за своя.

Джейк чу накъсаната въздишка на Анабет, когато свитите ѝ мускули се отпуснаха, напълно изтощени от бурната любов.

Той се плъзна долу до нея и я придърпа по-близо, за да чувства топлината ѝ. Целуна тъмните ресници върху бузите ѝ, което изтръгна от нея един тих, шепнещ звук на удоволствие. Гърлото му беше задавено от чувства и той трябваше да го изчисти, за да заговори.

— Аз... — На Джейк не му се искаше да изрече любовните думи, които можеха да опишат чувствата му. Но не можеше да си откаже удоволствието да я докосва, да я прегръща, да се съединява с нея — за колкото и дълго да останеха заедно.

Ръката на Анабет се плъзна по потното тяло на Джейк до бедрото му.

— Това беше... — Тя въздъхна. — Аз не мога да го опиша. Прекрасно. Изумително. Невероятно. Не е за вярване.

— Хареса ти, а?

Дъхът на Анабет облъхна Джейк, когато тя се засмя с гърлен смях.

Възглавничката на палеца на Джейк се плъзна по подутата ѝ долна устна.

— Един мъж не иска да говори в момент като този — каза той с дрезгав глас.

— А какво иска да направи? — попита Анабет със същия дрезгав глас.

— Той иска да... — Но сънят изобщо не бе това, което Джейк искаше да прави точно сега.

Устните му потърсиха нейните. Едно нежно вкушване, едно леко и страстно притежание. Анабет тихо прошепна:

— Джейк.

Името му прозвуча като молитва. Той си пое трудно въздух.

— Ще те боли — каза направо той. — Трябва да спрем това веднага.

— Не ме боли, Джейк. Но аз боля. Тук. — Тя хвана ръката му и я постави ниско върху корема си.

Джейк изстена и плъзна един пръст в нея. Тя беше влажна и готова. Той почувства как всеки удар на сърцето му напомпваше кръв към крайниците, карайки го да пулсира от желание.

Анабет се пресегна, за да докосне колебливо и невинно Джейк. Той подскочи, докато треперещите ѝ пръсти го галеха.

— Толкова гладък — каза тя почти без глас. — И толкова твърд.

Гърлото на Джейк издаде един нисък, типично мъжки смях.

— Ти си луда, Кид.

Тя му се ухили дяволито.

— Луда съм за теб — подразни го тя.

Той видя тревожния поглед в очите ѝ, сякаш тя каза твърде много. Притегли я в ръцете си и я прегърна здраво.

— Ние и двамата сме луди — каза той. — Но някак си, не ми се ще да съм нормален, точно сега.

Устата му намери нейната отново. Той почувства как тялото ѝ трепери от желание, почувства и могъщия отговор на собственото си

тяло.

Този път той съедини бързо телата им. Тялото му се движеше в нейното силно, бързо и дълбоко. Устата му пое едно вече подпухнало зърно и той го ухапа, а после успокои раната, като го засмука силно с цялата си нужда да я погълне цялата, да я направи част от себе си, за да не може никога да си отиде и да го остави сам.

Той издаде див звук, когато тялото му се освободи заедно с нейното. Внезапно осъзна, че краката ѝ обвиваха бедрата му, че петите ѝ се впираха в буталките му, притискайки го по-здраво към нея и държащи помпачното му тяло заровено в нея, докато тя се извиваше нагоре.

Той хвана с устата си нейния силен вик на удоволствие, докато тялото му се изпразни дълбоко в нейното.

Никой от тях не притежаваше енергия, за да се помръдне, но Джейк знаеше, че студеният нощен въздух щеше да ги смрази, ако не потърсеха подслон, Той я вдигна и я пренесе през цялата долина.

Когато пристигнаха в каменната къща, той се присъедини към нея в голямото месингово легло, което досега бе само нейно.

Със своята жена в прегръдките си, без да мисли за Клер, златото или опасните бандити, Джейк бързо заспа дълбоко.

Джейк се събуди на другата сутрин с намръщено чело. Изпитваше едно особено чувство на неудобство, но не можеше да определи източника му. Обърна се на другата страна и осъзна, че лежи в леглото на Анабет Калуун. Спомни си, че я люби два пъти до езерото и веднъж в това легло посред нощ. Сега той беше сам.

— Кид?

Тя не отговори. Той изруга под нос, когато си спомни, че остави дрехите си до езерото. Потърси торбите си за други дълги гащи, джинси и вълнена риза. Бе оставил и ботушите си до езерото, така че обу чифт мокасини, които също извади от торбите.

Щом излезе навън през вратата, веднага видя Кучето.

— Какво правиш тук? Трябваше да я наблюдаваш.

Кучето зави болка и самота.

Джейк почувства как космите по ръцете му настръхват.

— Какво не е наред, момче? — Джейк огледа хоризонта за опасността, която усещаше наоколо. — Къде е Кид? Какво се е случило?

Тогава той забеляза, че тъмната козина на кучето е покрита с кръв. В същия момент, Кучето се заклати и се стовари на земята.

Джейк веднага се озова до животното. Прокара длани над козината на Кучето и намери няколко рани от нож в страната му. За първи път, когато докосваше животното.

Кучето изскимтя и близна ръката му.

Джейк почувства как очите му се напълват със сълзи.

— По дяволите, не! Ти не можеш да умреш, ти краставо животно!

Той не бе сигурен, че Кучето щеше да го остави да му помогне, без да стане опасно. Но трябваше да опита. Вдигна животното, но вместо да го ухапе, Кучето легеше тихо в ръцете му. Джейк отнесе Кучето в къщата и го положи нежно на пода. Грабна една от ризите си от торбата и я накъса на ивици.

— Няма време сега за шевове, но това трябва да държи раните затворени и да спре кръвенето. Ти ще трябва да почакаш за останалото, момче, докато намеря Кид.

Джейк направи импровизираната си превръзка колкото може по-бързо, знаейки, че трябва да остави Кучето и да отиде да намери Анабет. Чувстваше една убийствена ярост, когато напусна къщата с пистолетите си.

Джейк огледа с присвити очи цялата долина.

Бандитите бяха тук някъде. Той си знаеше, че живееха с Кид в състезание с времето. И времето им изтече.

Джейк разбираше, че единствената причина, поради която Кучето можеше да доближи друго човешко същество достатъчно близо, за да го наранят с нож, трябва да е било фактът, че е защитавало Анабет. Което означаваше, че тя се намира в смъртна опасност. Той последва следата от кръв, оставена от Кучето, придържайки се към сенките от скалните върхове.

Джейк се движеше бавно, душейки вятъра и ослушвайки се за ехото на най-малкия звук, който не принадлежеше на долината. Стигна до другия край, без да намери Кид, знаейки дълбоко в себе си, че тя не се намираще там.

Намери мястото, откъдето са я откраднали. Имаше кръв на земята и следи от ожесточена борба. Но беше ли всичката кръв от Кучето? Ранена ли бе Кид? Джейк почувства как вътрешностите му се свиват. Студените му сиви очи претърсваха периферията на долината. Той знаеше, че Ранкин е там някъде горе и го чака.

Джейк последва една тясна еленова пътека, която скоро разбра, че извежда от долината. Той почти стигна скалния връх, когато един познат глас му извика през долината.

— Аз имам момичето, Кърни. Готов съм да я разменя за златото. Тя не иска да ми каже къде е то. Но аз мисля, че ако искаш да я видиш отново жива, ти ще го направиш.

— Само я докосни, Ранкин...

— Не си губи дъха със заплахи. Златото — за момичето, Кърни. Това е единствената сделка, която съм готов да направя.

— Джеееейк! — Този вик на болка от Анабет накара Джейк да изреве от ярост.

— Ранкин! Остави я! Ти ще получиш златото! Само ми кажи къде да го донеса!

— Изнеси го навън от тази долина, чуваш ли? Донеси го направо при мен!

— Къде? Проклет да си, къде? — извика Джейк.

Ранкин се изправи горе на ръба над долината, твърде далеч, за да може пистолета на Джейк да го стигне.

— Точно тук, Джейк.

— Аз искам да я видя, Ранкин. Преди да направя каквото и да било, покажи ми, че тя е добре.

Ранкин се обърна, за да погледне през рамото си и след момент Солано се появи с Анабет. Ръцете ѝ бяха вързани, но иначе тя изглеждаше добре. Джейк забеляза кървавия парцал, увит около ръката на Солано и разбра, че Кучето е успяло да го близне няколко пъти.

Ранкин сграбчи Анабет за косата и каза:

— Тя е тук, Кърни. Имаш ли си вече малко от това? — Той прекара гнусната си ръка надолу през гърдите и корема ѝ. — По-добре изглежда от обикновените ти курви, а, Кърни?

Джейк заскърца със зъби, отказвайки да се поддаде и да отговори. Ранкин нямаше да нарани Кид — все още. Джейк щеше да се погрижи бандитът да плати за всяка драскотина по тялото на Анабет Калуун.

— Виждам я, Ранкин. Ти само ме чакай там, когато дойда със златото.

— Аз ще бъда тук, — каза Ранкин, — до залез-слънце. След това мисля, че ще трябва малко да поспя. Басирам се, че момичето може много добре да затопли одеялата на един мъж. Какво мислиш ти, Кърни?

Уат Ранкин почака големият мъж да отговори, но бе посрещнат с мълчание. Тогава той слезе от скалата и Джейк го изгуби от погледа си. Уат знаеше колко бързо Кърни можеше да използва една пушка. Той се обърна към Солано и каза:

— Отведи я долу до конете и я вържи. Внимавай за изненади. Аз нямам доверие на Кърни.

— Джейк ще те убие — изсъска Анабет.

Ранкин се разсмя.

— По-добри мъже са се опитвали, Кид.

Анабет обърна глава, когато той я погъделичка под брадичката.

— Не ме докосвай! Ти въшко! Ти лешояд такъв! Ти подлецо, който стреля в гръб!

Ранкин замръзна и се обърна, за да изгледа Анабет.

Какво каза?

Казах, че ти застреля чичо ми в гръб, ти жълтокоремест страхливецо!

Доведи я тук, Солано — каза Ранкин.

— Но, сеньор, аз трябва да я отведа долу и...

— Доведи я тук — повтори Ранкин със заплашителен глас.

Мексиканецът постави ръка върху лакътя на Анабет и я придружи до Ранкин.

— Аз ще чакам долу, сеньор.

Анабет гледаше дългокосия бандит.

— Ти ще платиш за това, което направи на чичо ми.

Уат се ухили.

— Струва ми се, че ти си тази, която ще плати, Кид. С всичкото онова злато. — Той се разсмя и я сграбчи за брадичката с мръсната си ръка. — Може би ще поискаш да го разделиш с мен — предложи той.

— По-скоро ще умра!

Той се намръщи.

— И това може да се уреди. — Ръката му се плъзна надолу по шията ѝ. — След като свърша с теб.

— Ти си свършен точно сега! — каза Джейк.

Ранкин се завъртя с ръка около гърлото на Анабет, планирайки да я използва като щит. Ръцете ѝ бяха вързани отпред, но краката ѝ бяха свободни. Анабет намери капачката на коляното на Ранкин с петата си и го ритна толкова силно, колкото можа.

Ранкин извика от болка. Той отхвърли Анабет встрани, когато загуби равновесие и падна, държейки лицето си обърнато, за да не може Джейк да го разпознае като Уил Риърдън. Анабет отиде клатушкайки се до ръба на платото над долината.

Джейк стреля, но Ранкин бързо изчезна към противоположната страна на наклона, където той и Солано бяха оставили конете си. Джейк задържа стрелбата си, защото нямаше видима цел. Той чу чаткането на подкови, докато бандитите се измъкваха.

— Джееееейк!

Когато погледна обратно към Анабет, сърцето на Джейк подскочи в гърлото му. Тя висеше над пропастта, впила нокти в скалите. Той бързо прибра пистолета в кобура и изтича, за да помогне.

— Дръж се, Кид! — извика той. — Идвам!

— Побързай! Аз падам!

Джейк сграбчи ръцете на Анабет точно в момента, когато тя ги отпусна. Краката ѝ се люлееха над петдесет стъпки пустота.

— Дръж се, Кид! Аз съм те хванал!

Анабет нямаше дъх, за да отговори. Тя просто се опитваше да се отблъсне с крака от нещо, което можеше да ѝ помогне да се върне обратно горе.

Анабет бе подценила огромната сила на Джейк. Раменете му се издуха, когато се наклони назад, вкопан с пети в земята и бавно, но сигурно я издърпа горе.

И право в прегръдката си.

Анабет почувства как сърцето му бие в гърдите и тялото му трепери.

— Ти си в безопасност сега — прошепна той. — Това беше твърде опасно, Кид. Дяволски опасно!

Отначало Джейк я целуна по челото, после по слепоочието. Целуна затворените ѝ очи и накрая издаде един нисък, треперещ звук, когато намери устата ѝ със своята.

Той се отдръпна, за да попита:

— Къде по дяволите те хванаха?

— Аз излязох да се разходя.

— Да се разходиш?

— Тук горе край пропастта. Връщах се надолу към долината, когато Ранкин ме хвана.

— Какво правеше тук горе сама?

— Размишлявах.

Той не попита за какво. След това, което се случи между тях предишната нощ и той нямаше нищо против да остане за малко сам, за да помисли.

— Ти знаеш, че трябва да се махнем оттук сега. Ранкин ще се върне. Следващият път, той вероятно ще доведе подкрепления.

— Кучето...

— То се намира обратно в къщата — каза Джейк. Аз направих каквото можах за него, но... Не знам дали то ще оживее, Кид.

Анабет се вкопчи в Джейк. Очите ѝ се напълниха със сълзи и нещо в гърлото я задави.

— Джейк...

— Аз знам, Кид.

Анабет скри лице в рамото на Джейк.

— Кучето се опита да ме спаси от Мексиканеца и тогава получи раните си — прошепна тя.

— И аз си помислих, че нещо такова трябва да се е случило.

Тя повдигна глава и погледна в трезвите сиви очи на Джейк.

— Ако не се бях опитала да го опитомя, то може би нямаше да бъде ранено — задави се тя.

— Ти само обичаше Кучето. И то те обичаше. Аз бих казал, че това си беше една чиста взаимност. — Джейк осъзна колко естествено трябва да е било за звяра да се довери на момичето. Той се чудеше, кога точно самият той започна да чувства нещата по същия начин. Защото вярваше на Анабет. Достатъчно, за да ѝ довери сърцето си. Достатъчно, за да рискува да я обича.

Той се чувстваше уязвим. Прекалено уязвим, за да признае чувствата си пред момичето. Искаше да запази в себе си за известно време това ново усещане, преди да го сподели с нея. Но тази мисъл не го напускаше. Той просто не бе сигурен какво иска да направи по този въпрос.

Анабет отпусна отново главата си върху рамото на Джейк и каза:

— Защо каза на Ранкин, че имаш златото? Намери ли го?

Джейк поклати глава.

— Трябваше да печеля време, за да спася непослушната ти кожа. — Той премина с ръка надолу по гърба ѝ и почувства как тя потрепери. Опита да измисли една разумна причина, за да не я целуне отново. И не можа.

Той плъзна пръсти в косата ѝ и наклони главата ѝ надолу, за да може да я целуне.

Отначало устните на Джейк бяха нежни. Анабет плъзна език между тях. Когато той въздъхна, тя го пъхна в устата му.

Джейк тихо изстена, докато усещаше как езикът ѝ търсеше меката вътрешна страна на горна му устна, неравната повърхност на

зъбите и вкусът му. Тя надяна завързаните си ръце над главата му и сплете пръсти в косата на тила му.

— Джейк — прошепна тя. — Аз мислех, че ще убият. Мислех, че никога няма да те видя отново.

Той я прегърна по-здраво.

— Не мога да понеса да те загубя, Кид.

И двамата изглежда осъзнаха внезапно как казаха. И какво можеше да означава това. Един човек на закона и една престъпница признаха, се обичат. Тази ситуация беше изпълнена с рискове. И никой от двамата не бе готов още да го признае или поеме.

Джейк реагира, като се наведе и се измъкна от ръцете ѝ.

— По-добре да вървим. — Той извади ножа си и разряза въжето, което стягаше китките ѝ. Но не я пусна, преди да провери оставените от него охлузвания, целувайки зачервената кожа.

— Добре ли си? Ранена ли си някъде другаде? Аз видях кръв...

— Тя беше на Кучето. — Анабет видя загриженост в сивите очи на Джейк, но нищо повече. Той ѝ даваше да разбере, че това, което се случи предишната нощ, оставаше в миналото. Че не е забравил кой е, нито пък коя е тя.

— Аз съм добре — прошепна тя.

— Тогава да вземем Кучето и да се махаме оттук — каза Джейк.

Анабет предложи да оплетат носилка за кучето и да насочат конете по еленовата пътека, извеждаща от долината.

— Това ли е пътеката, която търсих и не можах да намеря?

Анабет кимна.

Джейк поклати глава. Сега, когато вече знаеше къде се намира, пътеката направо биеше на очи. Той се чудеше до каква степен неспособността му да я открие преди се дължеше на неговото нежелание да остави Анабет Калуун.

— Хайде да тръгваме, Кид. — Джейк се изправи и дръпна Анабет за ръката, за да я вдигне на крака. Когато тя извика, той незабавно я пусна.

— Мислех, че не си ранена на друго място?

Анабет постави длан върху бодящото си рамо.

— Това е само едно изкълчване, стана, когато Ранкин ме сграбчи.

Очите на Джейк изглеждаха опасни, докато оглеждаше хоризонта за бандита, наранил Анабет.

Неговата жена. Той не знаеше откъде му дойде тази мисъл и се чувстваше дяволски неудобно от нея, но не можеше да я отрече, че Анабет Калуун му принадлежеше по най-елементарния начин, по който една жена можеше да принадлежи на един мъж. Той не смееше да мисли предварително какво щеше да излезе от това.

Когато те се върнаха обратно в каменната къща, Анабет коленичи до Кучето и му заговори тихо, викайки го по име.

— Ти ще се справиш, Куче. Аз ще се грижа за теб, за да е сигурно, че ще оздравееш.

Кучето я награди с едно тихо скимтене и удар по пода с опашката си.

Анабет внимателно разви импровизираните превръзки на Джейк.

— Ще трябва да го зашием. Мислиш ли, че ще лежи кротко, докато го направя?

— Аз ще го държа през това време, ако се наложи.

Анабет изтича до спалнята си и намери кошницата с принадлежностите за шиене. Тя трепереше толкова силно, че се наложи да опита два пъти, преди да вдене концета. После изтича обратно другата стая и седна на пода до Кучето.

Джейк се присъедини там към нея, коленичи до главата на Кучето. Той нежно положи длан върху врата му. Беше готов, ако е необходимо, да приложи повече натиск, за да задържи животното неподвижно.

— Карай — каза той на Анабет. Анабет видя доверието в окуражителния поглед на Джейк, но все още се страхуваше да започне.

— Щом можа да извадиш куршум от тялото ми, ще можеш и да зашиеш Кучето както трябва — каза той.

Анабет се усмихна.

— То поне няма да може да се оплаче по-късно от работата ми. — Тя пое дълбоко въздух и заби иглата в едно парче разкъсана плът.

Кучето трепна, но Джейк здраво го държеше долу и му говореше успокоително.

— Ти ще се справиш, момче. Анабет ще те изправи на крака за нула време.

Ръцете на Анабет станаха хлъзгави от пот, когато привърши зашиването на по-дълбоката от двете рани на Кучето.

— Мисля, че другата рана ще зарасне, ако само я превържа стегнато. — Тя пожертва остатъка от ризата на Джейк и скоро Кучето бе превързано. — Ето. Свърших.

— То изглежда като мумия — измърмори Джейк.

— Аз се тревожа да не започне да кърви отново, докато пътуваме.

Изплетоха заедно една малка носилка и я прикрепиха върху един от конете на Анабет. После Джейк внимателно вдигна раненото животно и го отнесе навън. Анабет стоеше готова с друго одеяло, за да завие Кучето.

Преминаха за последен път пеша тревистата долина по дължина, водейки конете покрай мястото, където Анабет беше отглеждала зеленчуци, покрай езерото и нагоре по еленовата пътека, която ги изведе накрая върху скалите и отново надолу по застиналите потоци лава на вулканичната пустош, заобикаляща долината.

— Къде отиваме? — попита Анабет.

— На юг — каза Джейк. — Към Уиндоу Рок.

Анабет въздъхна тайно с облекчение. Тя получаваше още една отсрочка от затвора. И от примката на палача.

Очите на Джейк постоянно оглеждаха хълмовете, търсейки евентуална засада. Очевидно Уат Ранкин не разчиташе много на шанса си, когато неговият противник беше въоръжен и нащрек, защото те не видяха никаква следа от бандита по целия път до Уиндоу Рок.

Когато Джейк се появи с Анабет в ранчото, посрещна ги голяма суматоха.

— Клер е изчезнала! — каза Шъг веднага, щом забеляза Джейк.

— Знам — каза Джейк.

— Ти знаеш? Знаеш ли къде е тя? Добре ли е?

— Нека да оставя Кучето вътре и ще ти обясня всичко. — Джейк се изуми колко пуста изглеждаш къщата. Той премина бързо през гостната до спалнята на Джеф и остави Кучето на килима до леглото.

— Аз просто искам да съм сигурна, че е настанено удобно — каза Анабет. — После ще дойда при теб.

Джейк се запъти обратно през къщата към кухнята, където завари Шъг да налива три чаши кафе.

Шъг връчи едната чаша на Джейк, после сам взе друга и каза:

— Целият съм слух. Къде е тя?

Преди Джейк да може да отговори, Анабет се присъедини към тях. Джейк ѝ посочи един стол до масата. Той отпи от кафето, преглътна и каза:

— Открадна я един апах.

Лицето на Шъг побеля.

— Милостивите небеса да ѝ помагат. Ние трябва да я намерим, Джейк. Не можем да я оставим на тези безбожни диваци.

— Тя не беше открадната от дивак — каза Анабет.

— Какво?

— Анабет познава мъжът, който е откраднал Клер — каза Джейк. — Той е неин приятел.

— Ти си първият, когото познавам, който нарича един апах — приятел, — каза Шъг. — Аз предлагам, да оседлаем конете и да вървим да я търсим.

Анабет обърна уплашения си поглед към Джейк.

— Не се бъркай, Шъг — предупреди го Джейк. — Аз ще си получа Клер обратно по свой собствен начин. Не искам сума невинни хора да загинат.

— Това не ми харесва — каза Шъг.

— Аз правя това, което мисля, че е най-добро за безопасността на Клер — каза Джейк. — Остави тази работа на мен.

Устата на Шъг се изкриви от отвращение, но той не продължи да спори.

— Аз имам да върша работа. Просто ми съобщи каквото решиш, — и излезе от задната врата.

В последвалата тишина Анабет попита:

— Какво ще правим сега?

— Аз отивам да търся Клер. Сам.

Очите на Анабет бяха тревожни.

— Ти няма да я намериш.

— Не и ако не се опитам.

— Аз идвам с теб.

— Не! Ти ще стоиш тук, докато се върна. Шъг ще ти даде всичко, от което имаш нужда.

— Аз не мога да остана тук, Джейк. Забрави ли, че законът ме търси?

Джейк се почувства така, сякаш го удариха в корема. Тя току-що отмъстително му напомни, че той е влюбен в една престъпница, която се беше заклел да изпрати в затвора. На която бе писано да увисне на бесилката. Даже, ако той искаше да претендира, че нещата са различни, тя не го правеше.

— Много добре — каза той. — Ще тръгнем, когато поспим малко и си приготвим провизии.

Анабет плъзна ръка зад тила на Джейк, за да привлече надолу устата му и да го целуне. Устните ѝ бяха меки като крила на пеперуда срещу неговите.

Джейк откъсна уста от нейната.

— Това за какво беше?

— Защото ме взимаш с теб.

Очите му бяха празни, а гласът груб.

— Ти не ми даде никакъв дяволски шанс за избор.

Джейк я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. Щом те щяха да бъдат свързани с тази безбожна връзка, тогава той щеше дяволски сигурно да вземе каквото искаше — каквото имаше нужда — от нея, докато можеше.

На фона на признаците на приближаващата зима, Клер прекарваше повечето от дните си, събирайки зрели дренки, боровинки и сухи дърва. Но тя наблюдаваше внимателно Уолф, който започна обучението на Пакостника, което щеше да го превърне в един страховит воин апах.

Тя почувства облекчение, защото макар и Уолф да направи истински лък на Пакостника, той даде на малкото дете къси дървени стрели с дървени върхове, за да се упражнява. Тя го чу да казва на Пакостника:

— Ти можеш да ловуваш птици или катерици, или каквито малки животни откриеш. Ще трябва да пълзиш по корем, за да се промъкнеш до едно диво същество, защото то ще те види веднага, щом го зърнеш и ти. Така ще се движиш като дивото животно, което трябва да е тихо, за да оцелее. Един воин научава тези неща.

От дълго време Пакостникът не беше донасял нищо в къщи за гърнето. Клер забеляза, че детето е нетърпеливо и често плаши животните, преди да успее да пусне стрелата си. Накрая дойде денят, в който Пакостникът уби една белка. Той я донесе направо при Уолф, който му каза:

— Един ловец трябва да изяде цяло суровото сърце на първата си жертва, за да е сигурен, че винаги ще бъде добър с лъка си.

Очите на Клер се разшириха от ужас при мисълта, но един поглед на Уолф бе достатъчен, за да задуши всеки неин евентуален протест. Тя не можа да гледа как Пакостникът направи това, което му каза воинът апах. Клер си напомни, че яденето на сурово месо при апаките се подразбираше от само себе си. Само че тя трябваше да се насили да мисли за нещо друго, когато Пакостникът се обърна, за да й се усмихне с кървавата си уста.

Клер усети как сърцето й подскочи, когато Уолф постави ръка върху рамото на момчето, за да го похвали. Ясно беше от изпълнения с

възхищение поглед на Пакостника, че той би умрял заради Уолф. Да бъде похвален от идола си бе велик момент в живота му.

Това беше само първият от много такива моменти. Уолф изискваше Пакостникът да тича от селото до една далечна планина и обратно, без да се спира за вода.

Отначало Клер помисли, че това искане на Уолф е невероятно жестоко.

— Ти не можеш да караш това дете да тича по целия път до онази далечна планина и обратно, без да пие вода. Той ще умре от жажда!

— Той ще трябва да постави в устата си едно камъче. То ще го предпази от жаждата.

— Ами ако го глътне? — попита Клер.

Уолф се усмихна.

— Тогава ще му стане тежко на стомаха.

— Ти не можеш да допуснеш това!

Уолф я хвана за раменете и я погледна надолу с тъмните си очи.

— В земята на апахите един мъж трябва да може да изминава големи разстояния без вода.

— Той е само едно момче!

— Той ще измине разстояние, подходящо за едно момче. Когато стане мъж, ще отива много по-надалеч.

Клер спореше с Уолф, но той остана непреклонен. Тя стоя стоически в светлината на разсъмването, когато Пакостникът започна своето изпитание. Тя все още стоеше там и го чакаше да се върне по тъмно същата нощ. Устните му бяха изсъхнали и той залиташе, но го направи.

Клер му предложи вода, но той отказа, като каза, че трябва първо да види Уолф. Когато индианецът постави ръка върху рамото на момчето, Клер видя как умората на детето изчезна.

— Това беше направено добре — каза Уолф. — Ти ще станеш още по-добър с течение на времето.

Клер преглътна буцата в гърлото си и наблюдаваше как Уолф предложи на момчето вода от собствения си мях.

Но най-великият ден в живота на Пакостника дойде, когато Уолф доведе едно пони на петна до входа на вигвама и извика момчето при себе си.

— Пакостнико, има малко работа за теб. Това пони е твое, за да се грижиш за него.

Брадичката на момчето се отпусна от учудване.

— Мое?

— Името му е Ездач На Вятъра.

Когато Клер видя радостта върху лицето на Пакостника, сълзи й излязоха на очите. Тя бързо ги попи и наблюдаваше изумена как индианското момче стъпи с крак върху крака на коня, хвана се за гривата му и изпълзя на гърба на животното. Пакостникът стисна кожените поводи и пришпори коня в галоп.

— Къде се е научил да прави това? — попита тя със страхопочитание в гласа.

Уолф сви рамене и каза:

— Всички момчета си играят с конете в стадото, когато те са спънати и пасат в горите.

Възхищението на Клер от Уолф бавно, но сигурно растеше през лятото и есента, докато самочувствието на Пакостника нарастваше като разпукваща се дървесна пъпка. Когато момчето стана послушно, то по-рядко биваше пъдено от останалото племе. Скоро го поканиха да се присъедини към игрите на другите момчета. И тогава той влезе в контакт с Белия Орел.

За свое отчаяние, Клер нямаше напредък със собствения си син. Джеф упорито отказваше да говори с нея, като даже не й позволяваше и тя да му говори. Накрая реши да поговори с индианския баща на Белия орел, Счупеният Крак.

Тя го завари да седи под една тополя и да прави стрели. Седна наблизо и зачака търпеливо той да забележи присъствието ѝ. И накрая той го направи.

— Ти имаш думи, които искаш да кажеш?

Клер вече достатъчно добре се справяше с езика апахе, за да могат да я разбират и каза:

— Аз искам да знам, защо ти си откраднал сина ми?

Индианецът продължаваше да работи. Той разцепи стрелата и пхна там каменното острие, след което започна здраво да го стяга със сухожилие. Накрая каза:

— Не е хубаво да се говори за мъртвите. Но аз ще ти разкажа моята история, за да можеш да разбереш.

— Аз имах друг син — започна той. — Един ден той отиде на лов. Когато не се прибра у дома, аз отидох да го търся. И го намерих.

С един остър камък, Счупеният Крак издълба три улея по дължината на стрелата, в съответствие с трите ястребови пера. Той остави стрелата настрана и взе друго парче дърво от купчината зад себе си.

После продължи да говори, сякаш изобщо не беше спирал.

— Този, Който Беше Мой Син каза, че войниците са го хванали. Те се смеели, докато го влачели зад конете си.

— Аз го отведох в къщи при майка му. Но тя не можа да го оправи. Нито пък шаманът успя да го излекува.

Той погледна в далечината.

— Аз се гордеех с него. Той не заплака от болка. Този, Който Беше Мой Син умря храбро.

И се зае отново със стрелата в скута си.

— Майката на сина ми отрязва цялата си коса. Тя поряза ръцете си. Плака много луни. Аз не можех повече да гледам сълзите на жена си. Така реших да ѝ взема друг син. Белият човек ми отне сина, затова аз си взех обратно един син от белия човек. Сега жена ми се усмихва отново и е щастлива.

Клер мълчеше. Какви думи можеха да извинят такова престъпление?

— Аз съжалявам да чуя разказа за сина ти. Но ти сигурно можеш да разбереш моята загуба. Момчето на име Белият Орел, това същото, което си откраднал, то е мой син.

Счупеният Крак бързо погледна нагоре.

— Не говори глупости, жено. Белият Орел е апах. Ти нямаш син в това село. Твоят син го няма.

Той рязко се изправи и си отиде.

Клер разочарована откри по-късно, че Счупеният Крак е отишъл направо при Уолф и се е оплакал. Уолф жестоко ѝ се скара и настоя тя да остави Счупения Крак — и Белия Орел — на мира.

В резултат на това, нейната битка за сина ѝ се превърна в нещо тайно. Когато момчетата отиваха да плуват в реката, тя също отиваше там да пере дрехи. Когато Белият Орел се целеше в мишена от хвърлен във въздуха венец от трева, тя събираше наръч дърва от земята

наблизо. Когато той играеше на криеница, надбягваше се, играеше на война или се боричкаше, тя винаги беше там.

И слушаше. Когато Клер започна да разбира по-добре езика на апахите, започна да разбира точно какво нейният син казваше — и особено подигравките му за жената на Уолф. Но той нито един път не спомена за живота си, преди да дойде в лагера на индианците.

Тя с облекчение откри, че Счупеният Крак не беше лош баща и че индианската майка на Джеф, Силният Плач, бе една добра жена. Но това представляваше малка утеха, защото тя искаше да бъде майка на собствения си син.

Започна да се отчайва, че никога няма да може да го стигне. Така един ден, когато Белият Орел излезе сам на лов, тя го последва. Това, че момчето откри веднага присъствието ѝ, показваше колко добре е тренирано.

Той се обърна и заговори с нея на апахе.

— Стой далеч от мен. Аз не искам да говоря с теб думите на белия човек.

Тя заговори на апахе, надявайки се, че ще го накара да остане и да я изслуша. Речта ѝ бе накъсана, защото постоянно търсеше думи, с които да изрази мислите си.

— Спомняш ли си времето, когато ти не живееше с апахите?

Белият Орел я гледаше враждебно.

— Истинският ми живот започна, когато Счупеният Крак ме доведе тук, за да стана негов син.

— Ти имаше друг баща. Помниш ли го?

Белият Орел кимна рязко.

— Той е мъртъв сега — каза Клер. — Тя наблюдаваше внимателно за някакъв знак, показващ огромната загуба, която знаеше, че това щеше да представлява за едно малко момче на име Джефри. Чертите на това момче останаха каменни.

— Аз съм майката, която те роди — продължи упорито тя. — Мислех, че си бил убит от апахите. Не знаех, че си жив, иначе щях да те търся, докато те намеря.

Имаше едно леко потреперване по брадичката на момчето, но то стисна челюсти, за да го спре. Това беше първият признак, който Клер видя, показващ, че Джеф изпитваше някакви чувства към случилата се трагедия — че нейният син изпитваше някакво съжаление поради

факта, че диваците са го отвлекли от двама обичащи го родители и са го хвърлили в един груб и чужд свят.

Той ме помни! Той е искал ние да го намерим!

— Моите бели родители не ме искат повече — каза Белият Орел.

— Кой ти каза това?

— Счупеният Крак каза, че ако ти си ме искала, щяла си да дойдеш за мен.

— И ти му повярва? — попита недоверчиво Клер. — Единствената причина, поради която аз никога не те потърсих, беше, защото мислех, че си мъртъв!

— Твоят син е мъртъв — каза Белият Орел с финална нотка в гласа. — Само синът на Счупения Крак е жив. Махни се, жено на Уолф! И не ме тревожи повече.

С това, Белият Орел се обърна и се затича към селото.

Клер знаеше, че е безполезно да го последва. Тя вече бе предупредена да стои далеч от него и беше сигурна, че ще я накажат, ако я видеха да го преследва. Клер и така не можеше да е сигурна, че той нямаше да каже на индианските си майка и баща какво се случи тук.

Тя не се тревожеше, че ще я накажат за това, че е разговаряла с него. Ако я набиеха, може би щеше да може да излее непролятите за сина си сълзи. Но защо да плаче, когато той беше добре, цял и щастлив?

— Аз си го искам обратно. Той е мой син! Аз съм го родила и съм го кърмила с гръдта си. Аз държах мъничките му ръце, когато правеше първите си стъпки. Аз искам да го видя как пораства и става мъж. Искам да държа на колене внуците си.

Когато Клер почувства ръката на рамото си, тя се завъртя бързо, за да я отстрани. Как можеше някой да смее да ѝ предлага утеха? Не съществуваше утеха за трагедията, която откъсна единственото ѝ дете от гърдите ѝ.

Клер удряше Уолф с юмруци, докато той я хвана за раменете и я изправи на крака.

— Пусни ме! Аз те мразя! Защо ме доведе тук, за да виждам сина си ден след ден и да знам, че той не иска да има нищо общо с мен?

— Ти знаеш защо си тук — каза Уолф.

Тя му се изсмя в лицето.

— За да бъда твоя жена? Това е смешно! Аз сега знам всичко за апахите, Уолф. Знам, че никой апах, който уважава себе си, няма да вземе бяла жена. Защо не ме оставиш спокойно да тъгувам?

Уолф силно я разклати.

— Време е да оставиш миналото зад себе си. Аз ще ти дам друго дете, за да суче от гърдите ти. Тогава ще бъдеш достатъчно заета, за да плачеш за този, който няма нужда от теб.

— Какво? — Клер замръзна, изумена от думите на Уолф.

— Когато слънцето напусне небето, аз ще дойда при теб и ние ще си направим едно наше дете.

Той я остави да стои там и се отдалечи.

Устата на Клер остана закръглена като буквата „О“ от изненада. Ръцете ѝ спряха във въздуха като парализирани. Дъхът ѝ спря в гърлото. Възнамеряваше ли наистина Уолф да направи това, което каза? Разбира се, че беше така. Той никога не казваше нещо, ако не го мислеше.

— Едно бебе. Да прегръща отново едно дете. Да го обича, както обичаше Джефри.

Първите ѝ мисли бяха еуфорични. О, да прегръща отново едно мъничко, сладко миришещо бебе! Да почувства нежната му кожа, да усети мъничката ръка, стиснала палеца ѝ, да даде на тази малка уста да суче от гърдите ѝ. Това беше една идилична картина, която я накара да почувства, болката на копнежа.

Едно бебе с баща апах. Едно дете, което щеше да бъде възпитано да стане воин апах, ако е момче, или ако е момиче, да очаква работа от изгрев до мрак, за да създаде дом за индианското си семейство.

Тя не би направила това! Не можеше да го направи! Това щеше да означава да прекара остатъка от живота си сред апахите или да отведе един мелез сред белите, ако Джейк някога я спасеше. Или, да пази Бог, да остави след себе си още едно дете, за да прекара то живота си сред диваците.

Само че Клер вече знаеше, че те не бяха диваци. Индианците се смееха, играеха и обичаха като всяко бяло семейство. Те предпочитаха пред засаждането на растения ловуването и събирането на храна. Да, те бяха жестоки с враговете си, но такива бяха и белите.

Клер не можеше да избяга и там нямаше никой, който можеше да каже на Уолф, не. Тя можеше да се бори с него, но не се съмняваше кой

щеше да спечели тази битка. Довечера той ще дойде; при нея. Клер почувства, как една тръпка на страх — или това бе очакване — премина надолу по гръбнака ѝ. Уолф беше мъжествен Той щеше да я държи в леглото, докато не ѝ направи дете. Тя не се съмняваше в това.

Бог да ѝ е на помощ, но тя чакаше това — и го желаше — всеки ден през дългото горещо лято и студената есен. Тя не разбираше желанието си за индианеца, а само знаеше, че то гори в нея. Но ѝ се струваше грешно да се обърне в ръцете му през нощта. Неговите хора откраднаха сина ѝ. Той я открадна и я направи своя робиня. А тя беше вдовица по-малко от година.

Клер можеше да отрече пред Уолф чувствата си, но това не означаваше, че ги нямаше. Сега той ѝ каза, че ще се съединят, не защото я желаше или тя него, а за да направят едно дете, което да замени онова, което тя загуби. Тя желаше Уолф. Искаше и детето. Но за да ги има и двамата, трябваше да се откаже от надеждата да се върне в света, който остави зад себе си.

За пръв път Клер си позволи да си представи какво щеше да бъде, ако останеше да живее сред индианците през целия си живот. Само че това нямаше да бъде целият ѝ останал живот. Бе само въпрос на време, преди войниците да принудят апаките да живеят в резерват. На диваците нямаше да е позволено да нападат и плячкосват увеличаващия се брой бели домове в околността.

Скоро начинът на живот на Уолф щеше да свърши. Какво ще се случи с нея тогава? Какво би станало с Белия Орел и Пакостника — и нейните собствени деца — мелези, ако ги имаше?

Ние можем да отидем в Уиндоу Рок.

Но тя беше на път да изгуби Уиндоу Рок. Освен, ако Джейк не намереше откраднатото злато на Сам. Или може би Джейк е измислил начин да запази ранчото и без златото. Тя знаеше, че Джейк щеше да се зарадва на завръщането ѝ, но щеше ли също така да се зарадва на един съпруг апак и деца — мелези?

Свечери се твърде бързо. Клер помисли да избяга, но знаеше, че няма да стигне далеч, преди Уолф да я настигне. Тя трябваше да посрещне съдбата си. Нямаше да моли за милост. Но нямаше и да се отдаде доброволно.

Клер разбра, когато влезе във вигвама, след като изядоха вечерята си, че Уолф не е променил решението си. Той беше изпратил

Пакостника да стои при Нощното Пълзене. Те бяха сами във вигвама с цялата нощ пред тях.

— Мисли ли за това, което казах тази сутрин? — попита Уолф.

— Не съм мислила за нищо друго — отговори Клер с тих глас. — Тя внезапно забеляза капките пот по горната устна на Уолф и пулсиращата вена на гърлото му. Той изглеждаше блед. Това изобщо не беше воинът завоевател, когото тя очакваше. Това го правеше да изглежда по-достъпен.

— Ти сигурен ли си, че искаш да направиш това? — попита Клер.

За секунда цялата му ранимост изчезна от вида му. Един воин апах стоеше там, където само преди момент тя видя един обикновен несигурен човек. Мускулите на Уолф се свиха и очите му се стесниха.

— Аз не казвам това, което не мисля.

Клер потърси по лицето му някакъв знак на съмнение.

— Никога ли не си променял решението си? Никога ли не си правил грешка?

— Аз не греша за това.

— Ти изобщо не ме попита какво чувствам за твоето решение.

— Твоите чувства нямат значение за мен.

— Въпреки, че аз ще бъда тази, която ще роди детето ти?

— То ще бъде и твое дете. Твърде много приказки изприказвахме. Ела тук при мен.

— Не. — Клер вдигна брадичка и отвърна на погледа, черен като нощта. Тя не можеше да отрече даже пред себе си, че го желаше. Но нямаше доброволно да направи стъпките, които можеха да я свържат с него завинаги.

— Ела тук — каза Уолф с тих глас, пълен с предупреждение.

Клер чакаше със затаен дъх, знаейки, че изпитва търпението на индианеца. Ако бе мислила, че той ще се откаже, жестоко се лъжеше. Обаче и Уолф не направи това, което тя очакваше.

Той пристъпи една крачка към нея, после леко промени посоката си и направи пълен кръг около нея. Рамото му я докосна, когато мина наблизко. Тя можа да го почувства там, да усети дъха му върху шията си и топлината му с цялото си тяло от раменете до петите.

Очите ѝ се затвориха, когато той прекара ръка по рамото ѝ под златната коса, падаща до кръста. Пръстите му се заровиха в

копринените кичури на тила ѝ и се свиха в юмрук. Той използва хватката си, за да я обърне бавно и неотвратимо към себе си.

Уолф плъзна другата си ръка около кръста ѝ почти до опашния прешлен и притисна ханшовете им здраво един към друг. После дръпна главата ѝ назад, повдигайки лицето ѝ нагоре към своето.

— Отвори очите си, Малката — прошепна той с дрезгав глас.

Когато Клер отвори очи, лицето на Уолф се намираше точно над нейното. Тъмните му очи бяха с полуспуснати клепачи, устните му — пълни, а ноздрите му се разширяваха от мириса ѝ.

— Ти сега си моята жена.

Уолф я желаяше отдавна. Той лежеше до нея през лятото, усещайки топлината ѝ до себе си. Но не я облада, изчакайки да види дали нямаше сама да дойде при него. Тя не го направи. Но не защото не го желаяше. Той я беше виждал как го гледа, когато мислеше, че не забелязва това.

Неговото изчакване приключи.

Гладът на Уолф беше силен, но дълго преди един апах да достигне зрелост, той се учеше на търпение. И Уолф чакаше. Устата му се наведе съвсем бавно над нейната. Тялото му се сви от тихия звук, който излезе от гърлото ѝ.

Уолф искаше да докосне плътта ѝ без пречката на дрехите помежду им. Той развърза връзките на нейните кожена риза и полата с ресни, и ги остави да паднат в краката ѝ. Видя как тя се изчерви от шията до високите скули.

— Ти си по-красива от изгрева в планините — каза той, докато дланта му обхвана брадичката и той целуна розовите петна по лицето ѝ.

— Твоята кожа е по-мека от пролетната трева. — Ръката му бавно се придвижи нагоре по гърба ѝ и пръстите се разпериха, за да могат да докосват колкото се може повече плът.

Той улови суетата си нейните тихи викове, вкусайки я за първи път. Тя беше сладка като мед и той смучеше устните ѝ като човек, умиращ от глад.

Клер се бе подготвила да посрещне със сила силата, но нямаше защита срещу нежността на Уолф. Той открадна дъха ѝ така, както беше откраднал сърцето ѝ. Тялото ѝ я предаваше, гърдите ѝ се издуха

от желание, коремът ѝ се извиваше от желание и коленете отказваха да я държат изправена.

— Уолф — прошепна тя.

Той я вдигна на ръце и я отнесе до своята постеля, където я положи. Преди да се присъедини към нея, свали кожените си риза, набедреник и гамаши. Дръпна я отново в извивката на тялото си и я задържа там, наслаждавайки се на усещането от голата си кожа до нейната.

— Аз сгреших — каза той.

— Това е едно забележително признание — каза Клер, останала без дъх. — За какво си сгрешил?

— Твоята кожа — прошепна дрезгаво той. — Тя е даже по-мека от пролетната трева, мека е като венчелистчетата на планинска роза.

Той я погали, докато говореше и тялото на Клер потръпна в отговор. Тя знаеше, че той е възбуден и все пак се задоволяваше само да я докосва. Той напълни ръцете си с нейните гърди, дразнейки зърната им, докато се превърнаха в твърди пъпки. После плъзна ръце надолу по корема ѝ до русите косми над бедрата ѝ.

— Тук също има мед — каза той, като пръстите му се плъзнаха между златните косми.

Клер възкликна, когато той плъзна един пръст в нея. Той постави другата си ръка върху корема ѝ, притискайки я към извивката на бедрата си, докато пръстите му играеха между краката ѝ.

Тя тихо изстена:

— Уолф, аз не мога... Аз не...

Устата му намери тила ѝ и леко засмука. После той ухапа рамото ѝ и целуна мястото.

Глад. Уолф не помнеше някога да е пожелавал така жена. Желание. Той я желаше все повече с всеки изминал момент. Но се застави да изчака тя да се отпусне. Прекара длани нагоре по тялото ѝ, така че само върховете на пръстите му върху кръста ѝ я държаха здраво.

— Ела при мен. Бъди моя жена — подкани я той с треперещ глас.

Клер почувства как Уолф трепери. Желание. Тя никога не бе имала такова желание за мъж. Страст. Никога не бе изпитвала такава силна страст към някой мъж. Нещо, което се чувстваше толкова

дълбоко, не можеше да е лошо. С огромна въздишка тя се обърна към него и се намери обгърната от ръцете му.

— Моя. Моя жена — прошепна той.

Той бързо я завъртя под себе си и разтвори с колене краката ѝ, настанявайки се в люлката на нейните бедра.

Клер потръпна неволно.

— Моля... Уолф.

Той навлезе в нея с един бърз тласък. Тясно. Горещо. Влажно.

Клер стисна бедрата му с крака, за да го задържи в себе си. Прекрасно. Тя не искаше той да се движи, но знаеше, че трябва да го направи, за да облекчи болката в нея.

— Уолф...

Той издаде един животински звук дълбоко в гърлото си, като започна да тласка бавно, ритмично, дълбоко. Устата му намери нейната и езикът му имитираше движението на телата им, вкусвайки устни, зъби и език.

Клер се изви към него, търсейки удовлетворението, което беше съвсем близо. Тя силно ухапа рамото му, докато тялото ѝ се извиваше около него.

— Уолф!

Той не изоставаше много от нея. Уолф извика името ѝ, когато с едно мощно движение изля семето си в нея, правейки я накрая своя.

Когато дишането ѝ се успокои, Клер зачака да дойде вината. Но тя не съжаляваше за стореното. Само изпитваше удоволствието от споделения скъпоценен момент с мъжа, който я държеше в ръцете си и предчувствието, че щеше да го люби отново и отново, докато заедно не направеха едно дете.

Тя протегна ръка и погали един малък белег върху рамото му.

— Аз сигурно съм те ухапала.

Той я целуна по върха на носа.

— Аз не го чувствам.

Ръката ѝ се плъзна по медната кожа.

— Аз съм забравила какво е да докоснеш мъж. — Тя усети как той трепери под ръцете ѝ, докато го галеше. Сега вече нямаше връщане назад. Тя му принадлежеше... и той на нея.

Тя го блъсна по рамото и го просна по гръб, настанявайки се отгоре му.

— Какво правиш? — попита той.

— Аз... — *Обичам те. Желая те.* — Аз те желая — каза накрая тя. — И те взимам, както и ти ме взе.

Клер се засмя тихо на учудването в очите на Уолф. Тя постави по една длан върху всяка от китките му и ги прикова на земята над главата му. Това постави гърдите ѝ близо до неговата уста и той повдигна глава и ги засмука.

Клер въздъхна и бедрата ѝ се издигнаха над него, карайки го да изстене от удоволствие. Тя леко се повдигна и се настани върху него.

— Сега си мой — прошепна тя в ухото му. Уолф отговори с гърлен стон, докато тялото му се притискаше нагоре в нея. Цялото му тяло потрепери, когато мускулите на Клер се свиха около него. Той никога преди не беше пленяван по този начин и въпреки че лесно можеше да се справи с Клер, позволи ѝ да държи ръцете му, докато правеха любов.

Тя го подлуди с устата си, като целуваше, ближеше и смучеше кожата му. Накрая, той не можеше да издържа повече. Сграбчи я за кръста и я обърна под себе си. Бяха необходими само няколко тласъка, за да чуе виковете ѝ на освобождение да се излее още веднъж.

Този път му трябваше повече време, за да си поеме дъх. Той прегърна главата ѝ под брадичката си и я сгуши в извивката на тялото си. Беше почти заспал, когато я чу да шепне:

— Уолф...

— Хммм. — Това беше най-обезкуражаващият отговор, който можа да измисли. Не беше време за разговор.

— Уолф? — прошепна тя отново.

Може би той трябваше да ѝ каже какво иска от нея.

— Тихо, аз искам да спя.

Тя замълча, но той почувства как тялото ѝ се движи неспокойно в ръцете му. Уолф въздъхна и каза:

— Какво искаш да кажеш, Малката?

— Ще ме заведеш ли да видя брат си?

Уолф се намръщи.

— Това сега е твоят дом. Защо искаш да отидеш при него?

— Ти никога не си имал братя или сестри, но ако имаше, щеше да знаеш, че това е една много здрава връзка. Джейк ще се тревожи за

мен, докато не разбере, че съм добре. Аз просто искам да го видя и да му кажа...

— Да му кажеш какво?

— Че всичко е наред. Че аз съм... добре. Че той не трябва повече да се тревожи за мен.

Уолф мълча толкова дълго, че Клер помисли, че изобщо няма да заговори.

Уолф беше против това Клер да напусне лагера. Той не искаше да даде шанс на Джейк Кърни да я открадне обратно. После той помисли как тя го любеше втория път. Не искаше да повярва, че тя може да избяга. Но щеше да я наблюдава, за да е сигурен, че няма да се опита. Даже ако тя не бе истински свързана с него, не би напуснала Белия Орел. Или Пакостника.

— Може би ще отидем напролет — каза той накрая. — Дотогава се надяваше, че неговото семе ще расте в утробата ѝ. И че тя нямаше повече да иска да го напусне.

— Благодаря ти — прошепна Клер. Тялото ѝ се сля с неговото и тя притисна устни към рамото му.

Уолф почувства една болка в гърлото си. Той искаше нещо повече от нейните благодарности. Искаше нейната любов. Но не можеше да моли за това. Никога. Можеше само да се надява, че някой ден тя сама ще му я предложи.

Когато започнаха търсенето на индианското село, Анабет не предложи услугите си за откриване на следите, защото изглеждаше, че Джейк няма нужда от тях. Джейк даже не притежаваше преимуществото от носа на Кучето, защото животното все още не можеше да ходи. Докато седмиците отминаваха, Джейк все повече се отчайваше и поиска мнението на Анабет за следите, които намери.

Джейк често откриваше следи от мокасини, но те неизменно изчезваха в каменистата почва. Те веднъж чуха, как един вълк зави и Анабет обясни, че това е сигнал, с който членовете на група пръснати индианци се свързват един с друг. Те препуснаха към звука, но следите отново изчезнаха сред скалите.

Джейк се развълнува в деня, в който забелязаха сигнали от дим, но Анабет обясни, че разстоянието до тях е толкова голямо, че апахите ще бъдат отдавна изчезнали, когато те се доберат до мястото.

— Можеш ли да кажеш какво съобщават? — попита Джейк.

— Ако димът се издига от планински връх като този, обикновено сигнализира, че наоколо има чужди хора — каза Анабет.

— Нас ли имат предвид?

Анабет наблюдаваше дима. Втори огън беше запален в дясно от първия.

— Те питат кои сме ние — каза тя. — Дали сме приятели или врагове.

Джейк свали шапка и прекара пръсти през косата си.

— Можем ли да им отговорим?

— Ти какво би отговорил? Приятел ли си... или враг?

— Нито едното, нито другото — измърмори Джейк.

— Тогава ще е по-добре да не отговаряме — каза Анабет.

— Ние никога няма да намерим Клер — каза Джейк с отвлечение.

— Няма, ако Уолф не желае да бъде открита — отговори Анабет с тих глас.

— Аз не се отказвам.

— Не ти казвам да го направиш.

— Хайде да вървим.

— Къде? — попита Анабет. — Последните следи, които проследихме, изчезнаха нагоре в планините.

— Към източника на този димен сигнал.

— Там няма да има никой.

— Там ще има следа — изръмжа Джейк. — Някой все някога ще направи грешка и аз ще бъда там, за да я видя.

Анабет не продължи да спори, а само яхна коня си и го последва. Те стигнаха далечната планина по здрач. Имаше твърде малко светлина, за да може Джейк да забележи каквито и да е евентуално оставени следи. Въздухът беше хладен, но не студен. И бе тихо, твърде тихо.

Джейк огледа околността с разтревожен поглед. Косата му на тила настръхна. Имаше някой наоколо. Не съвсем близо, но достатъчно близо.

— Ние ще прекараме нощта тук — каза той.

— Много добре. — Анабет беше изтощена. Денят бе дълъг, но тя имаше и по-дълги дни през, последните няколко седмици, откакто бяха на път, без да се почувства така изморена. Но тя нямаше намерение да признае умората си пред Джейк и да му даде извинението, което търсеше, за да я върне в ранчото.

— Аз ще събера малко дърва — каза тя.

Джейк разседла конете, изтри ги и ги спъна един до друг. Анабет все още не се беше върнала, така че той направи кръг от камъни за огнището и разстели постелките и одеялата. Когато видя, че тя все още не се връщаше, тръгна да я търси.

Джейк намери Анабет в безсъзнание, с наръч дърва до нея.

— Кид? Анабет? — Той я разклати, но очите ѝ оставаха затворени. Сърцето му се качи в гърлото. Бързо се огледа наоколо за някакви следи от нападателя ѝ, но по пясъчната почва нямаше следи от мокасини. Той я вдигна на ръце и бързо се върна в лагера, където я положи върху едната постеля. Остави я само, за да намокри банданата си с вода от манерката, после се върна и постави мократа кърпа върху челото ѝ.

Когато от това не последва резултат, Джейк я вдигна на ръце и я залюля.

— Какво не е наред, Кид? — прошепна той. — Какво се случи? — Лицето ѝ беше бледо, а пулсът едвам се напипваше.

Тогава той помисли за ухапване от змия. Огледа я от главата до петите, търсейки някаква рана, която можеше да обясни какво ѝ се е случило. Отново намокри банданата и я притисна до устните ѝ, насилвайки я да преглътне няколко капки вода.

Накрая клепачите ѝ потрепнаха. Тя разклати глава настрана и ръцете ѝ се вдигнаха, за да махнат кърпата, която той отново бе поставил на челото ѝ.

— Джейк?

Той я гледаше в очите, които бяха объркани и малко уплашени.

— Аз те намерих в безсъзнание. Какво стана, Кид? Падна ли? Нападнаха ли те?

— Не... аз... — Тя се беше навела, за да вдигне парче дърво, зави ѝ се свят и тогава... трябва да е припаднала.

— Кид? — Гласът на Джейк беше нетърпелив и разтревожен. — Какво се случи?

— Аз... трябва да съм припаднала — призна тя.

— Защо? Нещо уплаши ли те?

Анабет се опита да се изправи, опита се да се отдалечи от проникателния поглед на Джейк, но той я държеше здраво в прегръдките си.

— Аз искам някакво обяснение, Кид.

— Не знам! — каза тя. — Наведох се напред, зави ми се свят и припаднах.

Очите на Джейк се присвиха.

— Болна ли си? Ти ми изглеждаш ужасно бледа.

— Стомахът ми малко не е в ред — каза Анабет. — Трябва да съм изляла нещо развалено.

Това изглежда задоволи Джейк и той въздъхна тежко, като разхлаби прегръдката си.

— Отсега нататък внимавай какво ядеш — каза той грубо. — Гладна ли си сега?

Анабет умираше от глад.

— Да. Ще ти помогна да приготвиш вечерята.

— Ти ще седиш и ще почиваш — заповяда Джейк, освобождавайки я от прегръдката си в седнало положение върху одеялата.

— Аз със сигурност няма... — Анабет се опита, да се изправи твърде бързо и почти припадна отново.

Джейк за секунда беше до нея.

— По дяволите, Кид. — Той наведе главата ѝ между коленете. — Искам да си добре за ездата утре, така че ще правиш каквото казвам и ще почиваш.

Отговорът на Анабет беше неразбираем, защото устата ѝ се намираше между коленете. Джейк я хвана за врата и я изправи.

— Какво каза?

— Казах добре!

Джейк наблюдаваше внимателно Анабет, докато приготвяше малко сушено месо с боб за вечеря. За негово учудване тя изяде огромно количество и поиска още. Очевидно това, което беше разстроило стомаха ѝ, не я притесняваше повече.

Анабет настоя да изчисти съдовете от вечерята.

— Сега наистина съм добре.

Джейк я огледа отново цялата, но всичко, което видя, беше една млада жена в цветущо здраве. Бузите ѝ бяха като рози, очите искряха и тя се усмихваше с една очарователна усмивка. Той не можа да не почувства облекчение.

И възбуда.

— Време е да поспим — каза той. — Обърна се с гръб към нея, криейки доказателството за ефекта, който тя имаше върху него — имаше го през цялото време, откакто напуснаха Уиндоу Рок. Трудно беше да ѝ се сърди, когато тя го поддържаше непрекъснато... твърд.

Той се държа на разстояние от нея през цялото пътуване досега, но желанието му за нея не беше намаляло ни на йота. Тялото го болеше за нея сутрин, обед и вечер.

— Джейк?

Той остана гърбом към нея.

— Какво?

— Благодаря ти, че дойде да ме търсиш — за грижата. — Тя се приближи до него, обгърна с ръце кръста му и го прегърна.

— Кид... — Джейк почувства, че самоконтролът му се изплъзва.

— Ммм. Ти си толкова топъл.

Той наистина беше топъл. Горещ до дъното на душата си.

— Кид... Той постави ръцете си върху нейните, с намерение да ги отстрани. Вместо това, бавно ги придвижи по цялата дължина на твърдата си мъжественост.

Джейк издаде един животински звук, когато усети ръцете ѝ да се движат под неговите. Той разтвори крака, за да ѝ даде по-добър достъп, после се пресегна, за да сграбчи бедрата ѝ в дланите си и да я дръпне към себе си.

Анабет харесваше свободата да докосва Джейк както си искаше. Тя почувства как тялото ѝ се стяга, когато чу гърления му стон от удоволствие. Той беше твърд и здрав под ръцете ѝ. Тя посегна към катарамата на колана му.

— Не започвай нищо, което не смяташ да завършиш — каза Джейк.

Но тя вече разкопча колана му. Ръцете ѝ трепереха, когато посегна да откопчае копчетата на панталоните му. Цялото тяло на Джейк се напрегна, докато тя освобождаваше копчетата едно по едно. Тя направи буквата V с двата края на разтворения дюкян и протегна ръце надолу в дългите му гащи, за да докосне голата плът.

Един груб стон излезе от гърлото на Джейк.

— Кид, аз не мога да търпя повече това.

— Не ти ли харесва? — прошепна Анабет.

— Да не си посмяла да спреш — каза той с един тих мъжки смях. Беше готов да изтърпи това божествено мъчение толкова дълго, колкото тя пожелаеше.

Анабет се наслаждаваше от внезапните възклицания на Джейк, на чувствените му стонове, докато изследваше твърдото му мъжко стебло, пружиниращите косми и меката торбичка отдолу.

Накрая Джейк не можеше да издържа повече. Той се освободи от допира ѝ и размени местата им, така че тя се намери с лице към него, а той я прегръщаше.

— Време е за честна игра — прошепна той в ухото ѝ.

Анабет издаде един тих звук, когато Джейк сграбчи гърдите ѝ, галейки нежните зърна през дрехата, докато се превърнаха в твърди пъпки.

Джейк нямаше търпение да разкопчее блузата ѝ. Той хвана по шепа плат във всеки от юмруците си и дръпна, докато копчетата отхвърчаха. Потри бедрата си в нея, като в същото време галеше с длани голата ѝ плът. Тялото му се напрегна, когато тя пое жадно въздух.

— Твой ред е, Кид — каза той, като разкопча копчетата на панталоните ѝ.

— Джейк, аз... — Анабет извика, когато Джейк разтвори краката ѝ широко с ръце. Тя наклони глава, за да го погледне в очите. Те горяха от желание.

— Джейк...

Устата на Джейк намери тази на Анабет и той погълна стона ѝ, плъзвайки ръце надолу в дългите ѝ гащи. Той я дразнеше с пръсти, докато тя започна да се извива от удоволствие в ръцете му.

— Джейк, моля те — примоли се Анабет. Джейк усещаше деликатните ѝ потръпвания, докато измъкваше ръцете си нагоре по тялото ѝ. Той я вдигна на ръце и я отнесе до постелята, която бе направил за тях. Свали ѝ ботушите и джинсите, после направи същото със себе си, преди да покрие тялото ѝ срещу хладния нощен въздух.

Анабет издаде един дълбок звук на удоволствие, когато Джейк навлезе в нея. Ръцете ѝ се заплитаха в тъмните косми върху гърдите му и ноктите ѝ се впиваха в топлата кожа, докато притискаш бедра към неговите.

Джейк намери устата ѝ със своята, вкусвайки с език, който движеше в ритъм с тласкането на бедрата си.

Анабет знаеше сега какво търсеше, знаеш какво става, когато тялото ѝ се стегна като тетива. Тя ухапа със зъби долната си устна, но това не беше достатъчно, за да задържи стоновете на удоволствие, откъсващи се от гърлото ѝ.

— Свърши с мен, Кид — прошепна Джейк. — Хайде. Всичко е наред. Вярвай ми, Кид.

Анабет спря да се съпротивлява на вълните от удоволствие, които я заливаха. Тя притисна лице до шията на Джейк, докато тялото ѝ избухна в талази от екстаз.

Джейк не изостана. Неговият климакс беше толкова мощен, че го остави да се бори за въздух. Той отпусна за момент чело върху нейното, после се настани до Анабет и я взе в прегръдките си.

Той не можеше да разбере кое в тази жена го караше да я иска — да я желае — толкова силно. Не разбираше защо се чувства пълноценен с нея. Само знаеше, че е така.

Анабет леко го целуна по устата, после затвори с целувка полуспуснатите му клепачи.

— Почивай сега — каза тя. Премина с пръсти по набразденото му чело. — Недей да мислиш. Спи.

Джейк изпусна една огромна въздишка, която показваше едновременно неговото объркване и удовлетворение. След малко заспа дълбоко.

Както бе уморена през целия ден, Анабет сега не можеше да заспи. Тя толкова много обичаше мъжа, който я държеше в ръцете си! Копнееше да му каже какво чувстваше, но беше сигурна, че ако го направи, той щеше да избяга като елен. Но ако той ще я предаде на закона в Санта Фе, което бе напълно възможно, защо да не му каже? Той поне ще го знае тогава. И в такъв случай най-малкото щеше да има шанс...

Може би на другия ден трябваше да му каже.

Анабет лежеше там, опитвайки се безуспешно да заспи, когато чу да я викат по име. Името ѝ на езика Апаче. Джейк изръмжа, докато тя се измъкваше от прегръдката му, но не се събуди.

В следващия момент, Анабет obu джинсите и ботушите си, и завърза на възел скъсаната си риза, която наполовина скриваше гърдите ѝ. Тя се отдалечи от огъня в посока на гласа от тъмнината.

— Уолф? Къде си ти?

— Тук. — Той се появи точно пред нея. Анабет скръсти ръце на гърдите си, когато видя как очите му се разхождат по нея.

— Виждам, че си си избрала партньор, Преследван Елен — каза той с язвителна усмивка.

Тя вдигна брадичка.

— Така е — отговори му със спокоен глас. — Как си ти, Уолф? И как е Клер?

— Ти какво право имаш да питаш?

— Не сме ли все още приятели? — попита Анабет.

Напрежението изглежда напусна Уолф.

— Аз някога се надявах да бъда повече от твой приятел, Преследван Елен.

— Но ти не ме желаеш повече. — Тя заяви това като факт и той не го отрече. В действителност, тя видя как две интересни червени петна се появиха на бузите му. Анабет се усмихна. — Значи и ти си намерил партньорка, приятелю?

— Така е — каза той.

— И сега ще върнеш ли Клер на брат й?

— Не.

— Защо не?

— Защото взех бялата жена за своя партньорка — каза Уолф. — Тя е жената, която желая.

Анабет погледна в тъмните очи на Уолф и видя искра на неудобство.

— Защо ме намери сега, Уолф?

— Аз исках да говорим за... за...

— За Клер?

Той кимна рязко. В миналото Преследваният Елен беше негова приятелка, когато други се отвърнаха от него. Той не бе осъзнал, колко много щеше да му липсва близостта, която споделяха. Потърси я, защото сърцето му беше пълно и защото не знаеше към кого другиго да се обърне с въпросите си.

— Аз те слушам — каза Анабет.

— Мислиш ли... че бялата жена може да ме обикне?

— О, Уолф... — как можеше тя да му отговори? Самата тя не разбираше защо обича Джейк или даже как се влюби в него. Как можеше да предложи надеждата, че Клер ще обикне Уолф, когато в емоциите, които самата тя изпитваше, имаше толкова малко разум? Не мислеше, че Уолф можеше да накара Клер да го обикне. За да стане това, Клер трябваше да види в него мъжа на своите мечти. И наистина, какви бяха шансовете за това?

Анабет направи една крачка към Уолф, после втора, която я изпрати в силните обятия на Уолф. Това беше една прегръдка на старо приятелство. Те и двамата потърсиха и дадоха доброволно комфорт. Но помежду им не съществуваше желание. Сърцата им бяха отдадени на други.

— Сънувал ли си някога, когато бяхме деца, каква ще бъде съдбата ни? — прошепна Анабет до гърдите му.

Уолф възкликна:

— Бялата жена, която си представях във вигвама си, беше ти, Преследван Елен.

— Не е ли странно как нещата се обърнаха?

— Щастлива ли си ти, Преследван Елен? — попита Уолф. — Искаш ли да дойдеш сега с мен до селото ми — като моя приятелка?

— Не мисля, че това ще стане — каза Анабет с напрегнат глас. — От мен няма да стане една добра жена апах, Уолф. Аз винаги ще искам да правя това, което правиш и ти.

— Но...

Анабет постави върховете на пръстите до устните си.

— Аз съм щастлива, че имаш Клер, Уолф. Надявам се и двамата да сте щастливи. Ще се опитам да накарам Джейк да разбере...

— Какво правиш, за да ме накараш да разбере, Кид? — каза Джейк със заплашителен глас.

— Джейк! — Анабет се откъсна виновно от прегръдката на Уолф.

— Много красиво — каза Джейк.

— Не е това, което си мислиш! — протестира Анабет. Тя застана между Уолф и Колта, който Джейк държеше срещу корема на индианеца.

— Махни се оттам, Кид.

Анабет видя убийствената омраза в студените сиви очи на Джейк.

— Нека да обясня! — извика тя.

— Аз имам очи, Кид. Мога да видя и сам какво има пред мен.

— Ти видя двама стари приятели да се прегръщат. Това беше всичко. Уолф е мой приятел. Нищо повече.

— Не защото той не би желал да бъде повече — каза Джейк.

— Това не е вярно. Уолф... — Анабет се спря, за щото щеше да каже, че Клер е заела мястото ѝ.

Джейк прочете между редовете. Очите му се присвиха и един мускул потрепваше на брадичката му.

— Уолф има друга жена. Това ли искаше да кажеш? Коя е тя, Кид? Клер ли е?

Анабет погледна през рамо към каменното лице на Уолф. Смееше ли тя да каже на Джейк истината? Щеше ли тогава нейният любовник убие най-добрия ѝ приятел?

— Аз...

— Аз взех сестра ти за своя жена — каза Уолф.

Анабет разбра в този момент, че ако не стоеше между тях, Джейк щеше да дръпне спусъка. Почувства напрежението в двамата мъже, едва сдържаната ярост на Джейк и кипящата омраза Уолф към всички бели мъже.

— Джейк, недей! — примоли се Анабет. — Ами ако Клер го обича? Ако тя го желае — по същия начин, както аз те желая? Ако убиеш Уолф, можеш да разбиеш сърцето на сестра си!

Тя можа да види, че Джейк е разкъсван от колебания.

— Клер не може да обича един индианец — каза той накрая.

— Защо не?

— Заради случилото се с Джеф. Клер обича ли те? — попита Джейк Уолф. — Тя иска ли да бъде с теб?

Уолф избягна да отговори на въпросите на Джейк. Вместо това той каза:

— Тя иска да остане сред индианците.

— Защо?

— Защото нейният син живее там.

— Джеф е мъртъв.

— Клер казва, че момчето, наречено Белият Орел е нейният син.

— Джеф жив ли е? В твоето село ли живее?

— Той беше откраднат от Счупения Крак при едно нападение преди три реколти. Той сега е апах.

Джейк изруга под нос.

— Нищо чудно, че Клер иска да остане с теб!

— Ти трябва да пуснеш Уолф, Джейк — каза Анабет. — Не можеш да го убиеш. — Гласът ѝ едва се чуваше, когато тя каза: — Той обича Клер.

Джейк сви устни. Той не беше чул от устата на индианеца, че Клер го обича. Ако пуснеше Уолф, имаше малък шанс с настъпващата зима да намери Клер преди пролетта. Той погледна в яростните очи на индианеца, но не намери там отговор на проблема си.

После погледна Анабет и осъзна, че по-скоро би умрял, отколкото да я нарани. А убийството на Уолф щеше да я нарани.

Той прибра револвера си в кобура.

— Махай се, по дяволите, оттук — каза нервно на Уолф.

Анабет постави ръка върху дланта на Уолф, за да успокои неговия горещ темперамент.

— Довиждане, Уолф.

— Къде ще отидеш сега, Преследван Елен?

Анабет погледна към Джейк за отговор.

Очите му бяха празни, когато той отговори:

— У дома. В Уиндоу Рок.

— Ще доведеш ли Клер да ни посети? — попита Анабет Уолф. Погледът ѝ се местеше от единия върху другия мъж. Между тях не съществуваше изгубена любов.

— Може би. През пролетта — каза Уолф, без да изпуска от поглед Джейк.

— Грижи се за нея — предупреди го Джейк.

— Аз бих дал живота си за нея — каза Уолф. — Тя ще бъде майката на моите деца.

Чертите на Джейк се втвърдиха.

— До пролетта — каза той.

Индианецът не каза нищо повече, а просто обърна и изчезна сред хълмовете.

Когато Уолф си отиде, Джейк хвана Анабет за китката и се запъти назад към лагера. Когато стигна там, той я повали върху одеялото си и я съблече, после седна до нея и се съблече и той. Легна долу и я дръпна в ръцете си, притискайки я до себе си.

— Заспивай — заповяда той. — На сутринта ще тръгнем рано.

Анабет лежеше до него, съзнаваща напрежението, излъчващо се от тялото.

— Джейк? — прошепна тя.

— Какво?

— Какво ще стане сега?

— Не разбирам какво имаш предвид.

— С нас. Какво ще стане с нас? Ще ме предадеш ли на закона в Санта Фе?

— Не.

— Тогава ще ме пуснеш ли?

— Не. — Ръката на Джейк се стегна около кръста ѝ. — Ти ще останеш с мен, Кид.

— Като твоя затворничка?

— Ако така трябва да бъде — изръмжа той. — Поне за зимата. — Дотогава той щеше да измисли някакъв начин да разплете възела на объркания си живот.

— Какво ще стане през пролетта?

— Нека не избързваме, Кид. Имаме пред себе си още много студени дни.

Но мислите за студа бяха далеч, докато Анабет заспиваше в топлата прегръдка на Джейк. Лесно беше да сънува, че всичко щеше да се нареди добре.

Само ако бе знаела...

През първите дни след пристигането им в Уиндоу Рок, Анабет не виждаше чест Джейк. Тя изпълняваше всичките задължения на Клер в ранчото. Той работеше от изгрев до залез събирайки добитъка и правейки един опис на животните в пасищата.

Кучето се беше възстановило напълно и следваше Анабет като сянка наоколо. Една нощ на вечеря, Анабет обяви:

— Измислих едно име за Кучето. Отсега нататък ще го наричам Блеки.

— Блеки?

Кучето удари по пода с опашка.

— Виждаш ли, харесва му — каза Анабет.

— Защо му трябва друго име? Аз мислех, че Куче му е съвсем достатъчно.

— Куче не е никакво име. То е един... един етикет. А Блеки не е просто всякакво старо куче. То специално. То ни принадлежи.

Джейк улови погледа на Анабет и тя се изчерви.

— Няма „нас“, Кид. Не забравяй това.

Джейк рязко стана и напусна масата, а Анабет се отпусна долу на пода до Кучето и го прегърна.

— Но аз искам да има едно „нас“, Блеки.

Кучето изскимтя и близна Анабет по лицето.

— Аз поне имам теб сега — каза тя. — Няма да съм повече сама.

Едно от първите неща, които Джейк направи, беше да посети ранчото на Уил Риърдън, за да го осведоми за положението по търсенето златото на Сам. Но управителят на Риърдън каза, че шефът му е излязъл по бизнес и не знае кога Риърдън ще се върне.

Джейк не можеше да съжaliaва за това. Той започваше да се привързва към Уиндоу Рок и не искаше да мисли за това, какво ще прави и къде щеше да отиде, ако загубеше ранчото заради липсата на злато за изплащане дълга към Уил Риърдън.

Джейк изпрати една телеграма до своя капитан на Рейнджърите в Тексас, обяснявайки обстоятелствата, които изискваха от него да си вземе отпуск за неопределено време. Но той знаеше, че приближава денят, когато щеше да се наложи да направи избор.

Всяка нощ след вечеря, Шъг се присъединяваше към Джейк и Анабет до кухненската маса и те разговаряха за това, какво можеше да се направи, за да се закрепят Уиндоу Рок без откраднатото злато на Сам. Анабет изпрати Джейк до долината, за да прибере малкото й ковчеже, с което внесе своята лепта за закрепването на положението в ранчото. В отсъствието на Уил Риърдън, най-важното решение, което трябваше да се вземе, бе дали да се продаде още едно стадо на пазара или да се хранят животните и през зимата.

— Аз сега имам достатъчно пари от моите и златото на Кид, за да купя храна — каза Джейк.

Нека почакаме до пролетта и тогава да изпратим повече говеждо месо на пазара в Колорадо.

Шъг се съгласи и Анабет не можа да не се почувства облекчена, тъй като това означаваше, че, Джейк няма да я остави сама за дългото пътуване на север.

Една нощ Анабет уговори Джейк да поигра с нея покер отново, само че този път тя не пушеше.

— Същите ставки като преди — каза тя.

Джейк се ухили.

— Три въпроса?

— Точно така. — Анабет се пресегна долу и прошепна на Кучето: — Да не ми издадеш картите, Блеки.

Кучешката опашка тупна по пода и Джейк се засмя.

— Тупни веднъж, ако тя блъфира и два пъти, ако има картите.

Опашката на кучето тупна веднъж и Джейк се разсмя.

— Значи ти блъфираш — каза той на Анабет.

Джейк заложи много, но без издайницата цигара, която можеше да му каже кога Анабет блъфира, Джейк не се смя дълго. Той губеше постоянно и не след дълго всички кибритени клечки лежаха на масата пред Анабет.

Анабет се ухили.

— Три въпроса — каза тя.

Джейк преплете пръсти и сложи ръцете си на кухненската маса.

— Давай.

— Първи въпрос. Защо си станал Рейнджър?

— Банката взе ранчото на баща ми, когато го обесиха за убийство. Копелето, което стана причина да го обесят, се погрижи никой да не ме взима на работа по добитъка. Аз трябваше да издържам Клер, така че станах Рейнджър.

— Шъг ми каза, че Сам и Клер са те канили да дойдеш да работиш тук. Защо не си го направил? — попита Анабет.

— Уиндоу Рок принадлежеше на Сам. Аз имах нужда от свое място.

— Тогава защо не си имал свое място?

Джейк сви рамене.

— Аз харесвам работата си. И никога не съм имал причина да се установя на едно място. Нито жена. Нито семейство.

— Но ако имаше семейство...

— Стават четири въпроса — каза Джейк. Той се изправи и каза: — Аз ще изведа Блеки на разходка.

Той трябваше да повика Кучето, за да го накара да напусне Анабет. Джейк закъсня да се прибере тази вечер и когато се върна не говореше много. Но както обикновено, той се съблече, пхна се в леглото до Анабет и я прегърна.

— Джейк?

— Мммм?

— Ако имаше семейство...

— Аз не искам да говоря за това, Анабет.

И двамата заспаха незадоволени.

Анабет скри от Джейк факта, че все още се чувстваше по-зле от обикновено. Сутрин я тормозеше гадене. Въпреки че не припадна отново, тя се научи да не се движи толкова бързо, за да не ѝ се завива свят. Това невинаги беше възможно. Една сутрин се намираше в корала при животните, когато трябваше да отскочи бързо, за да не я ритне една подплашена кобила.

Шъг я подхвана точно преди да припадне.

Когато Анабет дойде в съзнание, тя лежеше върху голямото легло с четири колони в стаята на Клер. Възрастният управител седеше на стол до леглото.

— Как се чувстваш, млада пушко? — попита Шъг.

Анабет седна твърде бързо и трябваше отново да легне назад. Тя постави ръка на главата си.

— Мисля, че може да съм болна — призна Анабет. — Напоследък не се чувствам много добре.

Шъг имаше собствени подозрения какво не беше наред с момичето.

— Имаш ли сутрин гадене?

— Понякога — призна Анабет.

— Чувстваш ли се уморена?

Анабет се намръщи.

— Аз едва си държа очите отворени следобед.

— Така и предполагам.

— Какво ми е? — Анабет се тревожеше, защото Шъг избягваше погледа ѝ. — Сериозно ли е?

— Нещо, което ще се разреши след около девет месеца — каза той с намек за усмивка.

Анабет продължаваше да изглежда озадачена и Шъг изруга под носа си.

— Един стар човек, като мен, не би трябвало да казва такива неща на едно младо момиче, като теб, Анабет.

Шъг постави ръка на рамото ѝ.

— Нищо ти няма, Кид. Ти просто ще станеш майка.

— Какво!

Шъг ярко се изчерви.

— Да ти се гади и да се чувстваш изморена — това са неща, които една жена чувства, когато ще има бебе.

— Аз ще имам бебето на Джейк?

— Така ми се струва. Кога ще кажеш на момчето добрите новини?

— Отначало трябва самата аз да свикна с тази мисъл.

— Не чакай твърде дълго — предупреди я Шъг.

— Само ми обещавай, че аз ще съм тази, която ще му каже — каза Анабет.

Шъг почеса плешивината на върха на главата си.

— Много добре, млада пушко. Ти просто му кажи скоро.

След като Шъг си отиде, Анабет поглади с ръка корема си, все още изумена от разкритието на стария човек. Едно бебе. Бебето на

Джейк. Анабет сви колене до гърдите си и ги прегърна. Тя се опита да си представи реакцията на Джейк, когато научи.

Но тя нямаше представа какво щеше да мисли гой. Джейк отказа да ѝ отговори, когато тя го попита дали едно семейство би било достатъчна причина, за да се установи на едно място. И му харесваше да е Рейнджър. Анабет отчаяно желаше Джейк да иска детето. И отчаяно се страхуваше, че няма да го направи.

След завръщането си в Уиндоу Рок, те се любеха всяка нощ. Джейк я прегръщаше здраво и шепнеше любовни думи в ухото ѝ. Но никога не спомена брак. Както и думата завинаги. Тя даже знаеше защо. Беше чула историята за невярната му майка и пияния му баща. Страхът на Джейк да не повтори грешките на баща си нямаше да изчезне, само защото тя беше бременна.

Тя знаеше как Джейк щеше да види нещата. Едно бебе, означаваше да се остане на едно място. Едно бебе, означаваше да се установи с една жена. Едно бебе, означаваше да се примири веднъж завинаги със случилото се с неговите родители.

Той би трябвало да е разбрал досега, че аз съм различна от майка му. И че той е различен от баща си. Че нашата връзка е различна, мислеше ядосано Анабет.

Тя трябваше да му каже за бебето. Но не веднага. Не докато нямаше да може повече да го пази в тайна. Защото Анабет беше сигурна, че това щеше да промени всичко.

Междувременно, трябваше да намери начин да го убеди, че те можеха да успеят там, където бяха се провалили неговите родители.

Джейк беше толкова зает с ранчото, че не обръщаше много внимание на Анабет. Той знаеше, че тя работи в къщата и че обикновено има какво да каже в разговорите с Шъг за това, как да се направи ранчото процъфтяващо. В края на всеки де Джейк се чувстваше изтощен. Но не чак толкова, че да не прави любов с Анабет.

Джейк винаги се учудваше, че в момента, когато Анабет притискаше голото си тяло до неговото в леглото, цялото му същество се събуждаше за живот. Чак напоследък той започна да забелязва промени в нея. Една чувствителност на гърдите ѝ и напрегнатата закръгленост на корема ѝ, които ги нямаше преди. Но той отказваше да осъзнае какво означаваха тези признаци.

Днес той хвана Анабет да спи по средата на следобеда. Когато направи забележка на Шъг, че кара момичето да работи твърде много, управителят загуби самообладание.

— Кога ще направиш една почтена жена от това момиче и ще се ожениш за него? — поиска да знае Шъг.

Джейк беше хванат натясно.

— Да се ожения за нея?

— Защо не?

— Тя е една престъпница.

— Глупости.

— Аз... аз съм един пътуващ човек.

— Не и откакто наследи това ранчо — сопна му се Шъг.

— Клер...

— Ти сам ми каза, че Клер си има своя апах. Тя няма да се върне обратно тук. Уиндоу Рок сега е твое, Джейк. Скитническите ти дни свършиха.

Джейк разтри с ръка наболата си брада. Той не се обръсна предишната вечер, защото Анабет искаше да усеща брадата му до кожата си. По-късно той намери една студена кърпа и облекчи червенината по гърдите и корема, шията и брадичката ѝ. Тя само се разсмя и го прикани да остави още от тези същите следи от вътрешната страна на бедрата ѝ. Само като помислеше затова и слабините му се напълваха.

— Това момиче заслужава да знае, че ти няма да избягаш от нея — каза Шъг, все още ядосан.

— Никоя жена няма да ме върже — отвърна Джейк.

— Това беше неговата клетва пред Сам, но той осъзна, докато я изричаше, че вече бе станало твърде късно. Той беше вече вързан хубаво и здраво.

Анабет нямаше намерение да подслушва, сега съжаляваше, че дочу този разговор. Тя се опита да се убеди, че поради нейната обич към Джейк и той щеше да се научи да я обича. Но той току-що доказва съвсем ясно, че никога няма да се отърве от миналото.

Джейк чу едно тихо възклицание зад себе си като се обърна, намери Анабет да стои там с побледняло лице и очи като две дълбоки езера, пълни с болка.

— Не се тревожи, Джейк — каза тя горчиво. — Няма да те вържа. Когато дойде пролетта, ти няма защо да се тревожиш от присъствието ми тук. Ще си отида.

— Ти не можеш да отнемеш това бебе от баща му! — каза Шъг.

— Шъг, ти обеща да не казваш! — разтревожените очи на Анабет потърсиха Джейк, за да видят реакцията му при новината, че щеше да стане баща.

Той изглеждаше ужасен.

Джейк обърна пронизващия си поглед към управителя.

— За какво, по дяволите, говорите вие двамата?

— Това момиче скоро ще има твоето бебе, ето за какво!

— Не неговото — моето! — каза Анабет.

Погледът на Джейк се върна към Анабет, като сгасена мечка между двама нападатели, несигурна срещу кого първо да се защитава. Той се почувства притиснат от обстоятелствата. Защото Шъг го накара да види истината за нещо, което сам подозираше, но избягваше да признае. Защото беше наранил Анабет, отказвайки да признае дълбочината на чувствата си към нея. И защото тя беше престъпника, търсена от закона за убийство, а той се закле да я изправи пред съда. Какво по дяволите трябваше да направи той сега?

Джейк сграбчи Анабет за раменете и я разклати силно.

— Чуй ме добре, Кид. И слушай внимателно. Ти няма да отидеш никъде.

— Аз ще отида, където, по дяволите, си реша! И ти можеш да си сигурен, че това ще бъде място, където законът никога няма да ме намери.

Джейк видя сълзите, пълнещи очите ѝ. Това го разкъсваше отвътре.

— Върни се обратно в къщата — каза той с глас, в който имаше гняв към себе си и разочарование от нея. — Ще говорим повече за това по-късно, когато отново мога да мисля трезво.

— Аз няма да си променя решението, Джейк.

Когато тя си отиде, Джейк подпря лакти върху вратата на корала и отпусна глава върху ръцете си.

— Как по дяволите се случи това?

— А какво си правил всяка нощ в онова голямо легло? — попита Шъг.

Джейк изстена.

— Аз трябваше да внимавам и да не се увличам от жена, която е преследвана от закона.

— Какво приказваш ти? — попита Шъг. — Това момиче те обича до смърт. Тя би преминала през огъня заради теб. Не тя е тази, която те отблъсква. — Струва ми се, че обратното е истина.

— Как мога да я накарам да остане?

— Кажи й, че я обичаш — каза просто Шъг.

— Аз не мога да направя това.

— Защо не?

Защото той се страхуваше да признае колко много всъщност я обичаше. Защото тя го бе вързала на възли. Защото той я обичаше достатъчно, за да направи компромис с всичко, в което преди вярваше и да направи една престъпница своя жена. Но да бъде проклет, ако я остави да го напусне!

Само защото Джейк й беше заповядал да го направи, Анабет нарочно не се прибра в къщата.

— Ела, Блеки — каза тя. — Хайде да се разходим.

Тя се запъти към гигантската топола, растяща над потока в долния край на долината. Тя беше открила, че това място е едно мирно убежище в нейния трескав напоследък живот. Почти всички листа бяха опадали и скоро дървото щеше да стане съвсем голо. Но засега, все още имаше малко сянка, шумоленето на листата отгоре, пукането на сухите листа под краката и шуртенето на водата наблизко.

Анабет придърпа колене до гърдите си — колкото можа с изпъкналия си корем — после постави буза върху коленете и се загледа в нищото. Сълзите течаха странично по лицето и капеха от върха на носа й. Кучето изскимтя и близна солената влага от лицето й.

Анабет скри лице в полата си. Тя даже не можеше повече да носи своите Левис, защото те не й ставаха в кръста.

— Какво да правя, Блеки? — попита тя. — Какво да правя?

Тя чу как Кучето изръмжа и когато протегна ръка, усети как космите по врата му настръхнаха. Вдигна глава и се намери очи в очи с Уат Ранкин. Под прицела на един Колт 45.

— Какво правиш тук? — поиска да знае тя.

— Наблюдавах това място. Къде е Клер Чандлър?

— Не е твоя работа.

— Ти говориш доста смело за една престъпница с обявена награда за главата ѝ.

Очите на Анабет се разшириха, когато Ранкин извади един афиш „ТЪРСИ СЕ“ от джоба си и го размаха пред нея.

— Аз мисля, че ако ти не ме заведеш при онова злато, винаги мога да те застрелям и да получа за теб тази награда от хиляда долара.

Анабет пребледня. — Виждам, че сега ме слушаш внимателно.

— Аз не отивам никъде с теб.

Кучето изръмжа и оголи зъбите си.

— Успокой си кучето или този път ще го застрелям — предупреди Уат.

— Твоят пистолет го изнервя — каза Анабет.

Ранкин го прибра обрат в кожения кобур.

— Аз нямам нужда от пистолет, нали Кид? — Той сгъна афиша и го прибра обратно в джоба си.

— Всичко е наред, Блеки — каза Анабет.

Кучето седна на земята до нея, но не сваляше поглед от Ранкин.

— Аз наистина се изненадах, когато ти не каза на онзи Рейнджър къде да намери златото — каза Ранкин.

— Не му казах, защото не знам къде се намира то.

— Аз не вярвам и за секунда, че чичо ти не ти е казал къде е скрил златото — отвърна Уат. — Сега ти ще дойдеш с мен...

— Къде възнамеряваш да отведеш Анабет, господин Риърдън? — попита Джейк.

Ранкин обърна изумения си поглед към Рейнджъра, който се появи без предупреждение. Уат нямаше представа колко много от разговора Джейк Кърни е чул, но пое риска, че не е било много. Той хвърли един предупредителен поглед Анабет и каза:

— Аз просто поканих госпожица Калуун да поязди с мен.

— Анабет няма да язди много. Тя очаква дете. Моето дете.

— Моите поздравления — каза Ранкин.

— Ако сте дошъл за заема...

— Какъв заем? — попита Анабет.

— Господин Риърдън е заел на Сам малко пари. Клер не беше в състояние да ги върне, защото, златото на Сам беше откраднато от Бандата Калуун.

— Къде е госпожа Чандлър? — попита Ранкин.

— Тя е на гости при приятели в Тексас — отговори гладко Джейк.

Ранкин се намръщи.

— Разбирам, че има известно забавяне при намирането на златото. Предполагам, че като сме съседи, мога да почакам до пролетта.

— Това е много щедро от ваша страна, господин Риърдън — каза Джейк.

— Наричайте ме Уил, моля. Аз няма да бъда много наоколо дотогава — до пролетта, искам да кажа. Ще си тръгвам сега. — Той се обърна към Анабет и каза: — Вярвам, че ще ви видя скоро пак.

Анабет не каза нищо, докато Ранкин не се отдалечи. Иначе щеше да провокира една конфронтация, в която Уат Ранкин познаваше врага си, а Джейк Кърни — не.

Веднага, щом Ранкин си отиде, Анабет скочи на крака и се хвърли в ръцете на Джейк.

— Това беше той!

— Кой?

— Ранкин. Уат Ранкин. Това беше той.

Джейк грабна Анабет за раменете и я придърпа на лакът разстояние, за да може да разгледа лицето ѝ.

— Уил Риърдън...

— Е Уат Ранкин!

— Кучи син! — каза Джейк.

— Точно така мисля и аз — каза горещо Анабет.

— Защо не каза нещо? Защо го остави да си отиде?

— Докато думите излязат от устата ми, той щеше да извади пистолета си и да те убие.

Джейк я хвана за китката и се запъти бързо към къщата.

— Ти няма повече да напускаш къщата, без аз да знам къде се намиращ — каза Джейк. — И ще държиш Блеки при себе си през цялото време, чуваш ли? — Той я бутна през входната врата, целуна я силно и се обърна назад.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Отивам след това копеле, Ранкин.

— Ами аз?

— Ти ще чакаш тук, докато се върна.

— Искам да дойда с теб.

Джейк се върна, дръпна я в прегръдката си и я стисна здраво.

— Ти не можеш, Кид. Не разбираш ли? Сега трябва да мислиш за някого друго. — Той погали с длан закръгления ѝ корем. — Обещай ми, че ще седиш тук и ще чакаш, докато аз се върна.

— Ти ще повярваш на думата на един бандит? — попита Анабет.

— Аз ще повярвам на теб.

Сърцето на Анабет заби силно.

— Много добре, Джейк. Аз ще бъда тук. Но ти бъди внимателен.

— Ще си пазя гърба, Кид. Ти просто се грижи за себе си и за бебето. — Той я целуна силно още веднъж и тръгна.

Джейк проследи Уат Ранкин/Уил Риърдън чак до Санта Фе. Там следата изчезна. Той спря в Градския салон да зададе някои въпроси и видя Сиера Стар. Когато тя го покани горе, той отклони предложението ѝ.

— Значи тя те е вързала — каза Сиера със смях. — Беше ли толкова лошо, колкото ти предполагаше?

Джейк едвам успя да се усмихне.

— Изобщо не е лошо — призна той. — Аз ще ставам баща.

— Моите поздравления — каза Сиера. Тя го целуна по устата, след това се облегна назад и го погледна. — Ясно е, че си вързан. Слушай, ние няма да намерим Ранкин, преди зимата да дойде. Защо не се върнеш в къщи, където ти е мястото?

Предложението на Сиера беше много разумно. Анабет липсваше на Джейк. И Ранкин нямаше да отиде далеч. Той щеше да стои там, където можеше да наблюдава Кид Калуун. Което беше още една сериозна причина за Джейк да стои близо до къщи.

— Довиждане, Сиера — каза Джейк.

— Ти си тръгваш сега?

— Да. Отивам си къщи.

Когато времето стана по-студено и листата се оцветиха в жълто и злато, Клер призна, че животът ѝ е пълен с хубави неща. Едно момче, което имаше нужда от нея. Един мъж, който я желаше. Но като всички хора, тя искаше това, което не можеше да има. Тя желаше Белият Орел да я признае като своя майка.

Това нямаше да се случи.

Тя се опитваше да си каже, че това няма значение. Че ѝ стигаше знанието за доброто състояние на Джеф. Но това не ѝ беше достатъчно. Тя изпитваше една постоянна болка в гърлото си, едно мощно свиване, поради което трудно преглъщаше, когато го виждаше да играе с другите момчета апахи.

Тя се опита да скрие чувствата си от Уолф, но той знаеше. Когато и да я видеше да гледа Белия Орел, той ѝ намираще някакво занимание — кожена риза, затвърдяла на едно място и имаща нужда от омекчаване с твърд камък или кошница, която трябваше да бъде поправена с върбови пръчки. Но той никога не поиска от нея да спре да обича момчето. Изглежда разбираше, че тя не може да направи това.

Дойде денят, когато апахите преместиха селото си надолу от високите планини, за да се спасят от режещия студ и дълбоките снегове на зимата. Те отново построиха домовете си в равнината, внимавайки да се скрият колкото се може по-добре между ниските хълмове и скалистата местност.

Клер се изненада, когато откри, че семейството на Белия Орел беше избрало място за вигвам си на не повече от двеста крачки от нейната собствена врата. Сега тя се срещаше със сина си всеки ден. Пакостникът започна да прекарва повече време с Белия Орел и неговите приятели.

Момчетата не се отнасяха лошо с Пакостник въпреки че Клер внимателно го наблюдаваше страх, че щяха да го направят. Тя скоро отслаби наблюдението си, тъй като дните минаваха и нищо по-сериозно от едно обелено коляно не се случи с Пакостника, при игрите

му с по-големите момчета. Никога не ѝ дойде на ум, че нещо липсваше, когато по-големите момчета — осем девет-десетгодишни — решиха да отидат да плуват и поканиха Пакостника с тях.

Клер събираше мескитови зърна, които сега бяха узрели в равнината и просто махна с ръка, докато Пакостникът подтичваше към подхранваното от извор езеро. Тя бе научила от Нощното Пълзене как да смила зърната на брашно, използвайки един каменен хапан и дръжка. После брашното се оформяше в нещо, което изглеждаше като хлебче. Или зърната се сготвяха и разбъркваха в един вид каша. Или целите зърна просто се готвеха и ядяха с парченца месо — само че тогава беше необходимо да се изплюва семето.

Съзнанието ѝ бързо премина от Пакостника към нощите ѝ с Уолф. Всяка нощ, в която не отсъстваше от селото, той идваше при нея. Защото трябваше да ловува и защото често излизаше за нападения, той често отсъстваше по цяла седмица. Когато се връщаше, той я търсеше — и я взимаше в постелята си.

Клер започна да очаква моментите, в които той я взимаше в прегръдките си. Тя се опитваше да не мисли за Сам и за това, сякаш предаваше неговата памет. Сам би искал тя да е щастлива. И тя беше щастлива повече, отколкото бе мечтала. Защото беше влюбена.

Тя не бе сигурна кога се случи това. Само знаеше, че чувствата ѝ на възхищение от индианеца бяха прераснали в нещо повече. И тя се влюбваше все повече в него с всеки изминат ден. Тревожеше се за него всеки път, когато той напускаше лагера, особено след като една нощ Уолф ѝ разказа за битката си с един войник. Синекракият така бил стиснал в юмрука си косата на Уолф, че той не могъл да се измъкне.

— Аз помислих, че ще трябва да я отрежа, за да се освободя! — После той намигна, сякаш това беше една голяма шега.

Само че Клер изобщо не намираше за толкова смешна мисълта, че Уолф се е намирал в такава опасност. Неговият разказ накара кръвта ѝ да закипи и тя му показва острата страна на езика си. Тогава той се ядоса.

— Аз съм воин и трябва да се бия с враговете си — каза той. — Няма да стана страхливец поради страховете на една жена.

— Тогава продължавай и нека те убият! — нареждаше тя. — Не ме интересува. Обаче кажи на хората си какво да правят с мен, когато

няма да те има. Аз няма да стана жена на някой друг апах! Не мога да го понеса!

Тогава Уолф я притегли към себе си, положи я долу и навлезе в нея.

— Ти си моята жена — каза той яростно. — Ако друг мъж те докосне, аз ще го убия!

Клер се задушаваше, докато извиваше тялото си нагоре към неговото и стискаше с ръце дългата му черна коса.

— Бъди внимателен, Уолф. Аз не искам да те загубя. — Тя почти му каза, че го обича.

Уолф я напълни със семето си и я държа здраво до себе си през цялата нощ. Той не даде никакви обещания, че ще внимава и тя не посмя да каза нищо, когато на другата сутрин той препусна за друго нападение. Тя погледна нагоре в очите му, докато той тръгваше и му даде да разбере обичта, която изпитваше към него. Той просто се обърна пришпори понито си в галоп.

Дълбоко замислена, Клер вървеше към езерото. Когато започна да съзнава заобикалящата действителност, тя чу звуците на плискаща се вода и писъците на децата. Само, че тя разбра, че това не бяха деца — а само едно дете. И то пицеше от ужас.

Клер пусна кошницата с мескитови зърна и се затича към езерото. Това, което видя, когато пристигна там, потвърди най-лошите й страхове. Пакостникът се блъскаше във водата, очевидно неспособен да се задържи на повърхността. Другите момчета стояха наоколо и гледаха.

Тя се изкуши да скочи вътре след него, но нямаше представа колко дълбока е водата и не можеше да плува.

— Помогнете му! — извика тя.

Момчетата я погледнаха с презрение. Те продължиха да подхвърлят подигравки и обиди към борещото се момче.

Очевидно това беше някакво изпитание, само че ако Пакостникът не го издържеше, това щеше да му струва живота. Клер не можеше да стои и да не прави нищо. Тя започна да търси някакъв клон, за да го протегне към момчето. Но наоколо нямаше достатъчно дълъг клон.

Накрая тя се обърна към сина си и извика:

— Джефри, моля те. Ти не можеш да го оставиш да се удави!

Белият Орел се обърна с гръб към нея. Но той каза на другите момчета:

— Може би Пакостникът е твърде малък, за да научи това. Да го оставим да порасне малко, а?

Другите момчета се спогледаха. Никое не искаше да признае, че са направили грешка, но сега, когато Белият Орел предложи, те всички изглеждаха готови да спасят Пакостника. Само че когато погледнаха към борецото се във водата момче, идеята да скочат във водата при него им се стори много по-опасна, отколкото преди.

Клер вече беше готова да скочи сама в ледената вода, когато внезапно Уолф се появи. Той оцени веднага ситуацията и след момент Пакостникът стоеше до нея, борейки се за въздух, докато се опитваше да се освободи от погълнатата вода, Уолф само трябваше да погледне останалите момчета, преди те да се разпръснат, без да кажат дума, оставяйки Пакостникът и Клер сами с него на брега на езерото.

— Те щяха да го оставят да се удави! — каза Клер на Уолф. — Нямаше да си помръднат пръст, за да го спасят!

— Едно момче апах трябва да се научи да прави много неща — каза Уолф. — Плуването е само едно от тях.

— Обаче той наистина е твърде малък, за да го научи!

Уолф сви рамене.

— Обикновено това става в по-голяма възраст каза Уолф. — Но уроците са същите.

— Аха! — каза Клер. — Значи това са уроци. Какво си мислеха, че правят тези момчета, като го хвърлиха така в езерото?

— Те само си играеха — каза Уолф и гласът му стана по-твърд, докато Клер продължаваше тирадата си. — И Пакостникът научи един урок.

— Какъв урок? — попита Клер.

Уолф погледна надолу към мокрото до кости момче. Той повдигна с пръст брадичката на Пакостника, докато го принуди да срещне неговия поглед.

— Какво научи днес, Пакостнико?

Момчето примига поради водата по ресниците си и каза:

— Да не стоя твърде близо до водата. Да ритам с крака, за да се задържа на повърхността. И да нямам доверие на никого.

Уолф се обърна, за да срещне изумения поглед на Клер.

— Виждаш ли? Той е научил много хубави уроци.

— Да не вярва...

— Това е добър урок — каза Уолф с груб глас. — Който и аз научих.

Клер поклати с недоверие глава. Нищо чудно, че Уолф никога не изрази чувствата си към нея. Той никога нямаше да ѝ има достатъчно доверие, за да ѝ даде сърцето си. Тя почувства в гърдите си чувство на разочарование.

— Ела, Пакостнико, ще намеря нещо да облечеш, докато дрехите ти изсъхнат.

Тя се отдалечи и остави Уолф да стои там.

По-късно, когато размишляваше над случилото се, Клер осъзна, че и нещо добро произлезе от следобедните събития. Въпреки че Белият Орел не призна съществуването ѝ, той все пак се опита да накара другите момчета да не се подиграват на Пакостника. Той я чу. И реагира на думите ѝ.

Надежда. Тя мислеше, че се е отказала от нея за сина си. Но сега разбра, че не е така. Че никога нямаше да го направи. Някой ден Джефри щеше да дойде при нея и те щяха да говорят заедно за миналото. И може би тогава тя щеше да го остави зад гърба си.

Уолф дойде при нея тази нощ без извинение за това, което ѝ разкри за себе си по-рано през деня. Той не можеше да си позволи да ѝ вярва — или на който и да било друг. Доверието можеше да донесе само болка.

По-добре беше да се живее всеки ден както дойдеше. Да се погребее дълбоко в нея, да получи удоволствие от тялото ѝ и да даде такова в замяна. Той се бе научил да не зависи от никого за щастието си. Не мислеше, че може да оцелее, ако тази жена му предложи щастие, само за да си го грабне обратно по-късно.

Дългите зимни нощи минаваха бавно. Двама самотни хора намериха утеха от болката в прегръдките си. Но това представляваше откраднато удоволствие, защото всеки момент и двама очакваха то да се стопи като пролетните снегове.

Пролетта дойде, преди всеки от тях да бъде подготвен за това. Даже и ако не очакваха най-лошото, никой от тях не можеше да предвиди събитията, които накрая щяха да ги разделят.

Пролетта дойде твърде бързо за Уолф. Той се беше надявал, че Клер ще бъде с дете. Но не стана така. Въпреки че я държа достатъчно дълго в одеялото си през дългите зимни нощи, семето му не намери плодовита почва. Той не можеше да я погледне, без да я пожелае. Научи се да оценява разума ѝ, желанието ѝ за работа и острия ѝ език, когато виждаше някаква несправедливост, която искаше да поправи. Той внимаваше да не казва нищо за чувствата си към нея. Те бяха толкова силни, че го плашеха.

Мислеше, че тя може би го обичаше малко. Една нощ през зимата тя толкова се възбуди, че по време на любенето им извика думите „Обичам те!“ на апахе.

Тя не ги повтори отново. Той се страхуваше да го повярва, да не би да не излезе истина. Тя имаше властта да го унищожи, само ако го знаеше. Той се въздържаше да ѝ предложи част от себе си от страх, че това няма да е достатъчно. Беше се заклел като млад мъж винаги да върви сам по пътя си. Сега не знаеше как да постъпва по друг начин.

Той продължаваше да мисли, че Малката изведнъж щеше да дойде на себе си и да види каквото другите виждаха през целия му живот. Че той не заслужаваше любовта и вниманието, които тя му даваше. Затова претендираше, че не е чул любовните ѝ думи. Държеше душата си на разстояние от нея. Остана в безопасност. И въпреки че не живееше сам, почувства едно отчаяние на духа, от което можеше да завие като самотния вълк, на когото беше наречен.

Лагерът все още спеше, когато Уолф напусна вигвама си, за да се спаси от сърдечните връзки, които го свързваха с жената и малкото момче, спящи вътре. Ставаше все по-трудно да каже даже на себе си, че не ги обича. Беше време да признае накрая, че ги обича и двамата.

Той не се отдалечи много от вигвама, когато забеляза колко е тихо. Огледа терена за някакви врагове, но не забеляза нищо подозрително. Нито пък видя индианеца на пост, който трябваше да

стои върху далечния хълм. Уолф замръзна на мястото си и обърна лице по вятъра.

И помириса смъртта.

— Войниците. — Той можа да помирише вонята на нежитите им тела, изсъхналата пот по страните на техните коне и страха в сърцата им.

Той вървеше бързо, но без да тича, от един вигвам в друг. В този случай разстоянието между обиталищата беше голям недостатък. Докато събуждаше всеки воин, те също отиваха да будят другите. Скоро цялото село се събуди, но все още атаката не идваше. След като всеки беше нащрек, Уолф се върна във вигвама си, за да събуди Малката и Пакостника.

Клер незабавно усети напрежението в Уолф, когато той грубо я разтърси, за да я събуди. Когато той започна да събира оръжията си — своите боздуган, лък и стрели, както и ножа си, тя разбра, че става нещо много лошо.

— Нападат ли ни?

— Войниците. Вземи Пакостника и иди да се скриеш горе на хълмовете. Ще бъдеш там в безопасност.

— Те сигурно няма да ме наранят — протестира тя.

Той ѝ хвърли един пронизващ поглед.

— Те ще те отведат далеч от тук. Това ли искаш?

Той дойде. Моментът на истината и нямаше време да се мисли какво е добро и какво лошо.

— Върви! — каза Уолф, не ѝ давайки време за отговор. — Аз ще те намеря, когато свърши битката.

— Внимавай! — прошепна тя, докато му помагаше да преметне колчана през рамото си.

Уолф се спря за достатъчно дълго време, за да я целуне силно.

— Ти си ми скъпа — каза той. — Тичай бързо, Малката. Грижи се за себе си и за Пакостника.

Когато я пусна и двамата осъзнаха, че Пакостникът го нямаше повече във вигвама.

— Ахагейк!

Клер никога не бе чувала Уолф да използва този израз на апахе, но достатъчно добре знаеше какво означава. На Уолф му беше дошло до гуша.

Момчето бе непоправимо.

— Не се тревожи за Пакостника — каза Клер. Аз ще го намеря и ние ще отидем да се скрием хълмовете. Тръгвай сега. Тръгвай!

Уолф се колебаеше, но накрая се отвърна от нея. След момент той изчезна сред скалистата местност.

Клер чу изстрели, писъците на ранени мъже и смразяващите кръвта викове на нападащите индианци. Тогава, внезапно, всичко се обърка. Облечените в сини мундири войници препускаха из селото, стреляйки във всичко, което се движеше включително в жените и децата.

— Спрете да стреляте! — извика им Клер на английски. — Вие убивате жени и деца!

Войниците не ѝ обърнаха внимание. Дали от страх или от жажда за кръв, те унищожаваша селото, подпалвайки вигвамите и посичайки, или застрелвайки всички индианци, които можаха да намерят.

Обезумяла, Клер потърси в мелето Пакостника — и го намери да стои до Уолф със заредена стрела в мъничкия си лък. Тогава, пред ужасените ѝ очи, червен цвят се появи върху слепоочието на Уолф. След секунда тя видя как Пакостника беше свален на земята с приклада на пушка.

— Нееее! — Тя се запрепъва към падналите и тела, но не беше изминала и четири стъпки, кога то две малки ръце я хванаха за полата и я спряха.

— Ела с мен!

Това беше Джеф. Той ѝ заговори на английски. Пусна полата ѝ и я хвана за ръка, дърпайки я по посока на хълмовете и безопасността.

— Конете не са далеч от тук. Ела с мен.

— Но Уолф... и Пакостника.

Белият Орел погледна натам, където двамата лежаха неподвижно на земята.

— Ти не можеш да им помогнеш сега. Трябва да избягаме или ще ни убият. Ела!

— Но, Джеф...

— Името ми е Белият Орел — каза той яростно. — Баща ми се бие с белите войници. Майка ми избяга в хълмовете, за да се скрие, докато стане безопасно да се върне тук. Аз дойдох само за да ти помогна да напуснеш невредима това място.

Джеф беше дошъл да я спаси, макар че все още отричаше да е неин син. Замаяна, Клер го следваше, тичаше, докато страната я заболя, докато краката ѝ се умориха и заплашваха да се подгънат под нея. Накрая те стигнаха изолирания каньон, където се намираха конете. Той бързо оседла две понита, помогна ѝ да се качи върху едното и лесно яхна другото.

— Къде отиваме? — попита Клер.

— Аз ще те отведа обратно при твоите хора — каза Белият Орел.
— Ще те отведа обратно, където ти е мястото.

— Знаеш ли как да стигнеш дотам?

— Аз пътувах веднъж дотам със Счупения Крак. Той ми показва откъде съм дошъл.

— А можеш ли да намериш пътя обратно — би ли могъл да се върнеш обратно по всяко време? — попита Клер с недоверие.

— Аз знам пътя от много луни — отговори той безстрашно.

Клер беше като оглушала по време на дългото пътуване обратно до Уиндоу Рок. Синът ѝ знаеше как да се прибере в къщи и все пак беше останал сред апахите.

— Защо? — попита тя накрая. — Защо не се върна вкъщи, когато си могъл? Защо ме отхвърли, когато дойдох в селото?

— Другият ми живот е останал зад мен — каза той тихо. — Аз съм един от индианците сега. Страхувах се, че можеш да се опиташ да ме вземеш от майка ми и баща ми. Сега няма да съм щастлив да живея сред белите хора. Предпочитам да съм апах.

Това беше един трагичен край на всичките надежди. Синът ѝ бе направил избора си. Клер можеше евентуално да го накара да остане с нея, но сърцето ѝ не ѝ даваше да го направи. Тя се чудеше дали е имало нещо, което е трябвало да направи по друг начин. Но истината беше, че не мислеше така. Това представляваше една трагедия, започнала дълго преди Клер да дойде в Ню Мексико. Една трагедия, която е започнала, когато белия човек се е настанил в земите, които някога са принадлежали на индианците.

Колко отдавна бе задвижена веригата от събития, които доведоха до загубата на сина ѝ? Имало ли е начин, по който тя е можела да я избегне? Ако не беше срещнала Сам? Ако не се бе омъжила за него? Ако не се бяха преместили в Ню Мексико? Ако Сам не беше взел Джеф със себе си в онзи отдавна отминал ден?

Тя никога нямаше да знае. И това нямаше значение. Тя трябваше да приеме фактите, които не можеше да промени или щеше да полудее от мъка. Джеф сигурно е запазил някакъв скъп спомен за нея, иначе нямаше да предприеме това пътуване. Тя трябваше да се задоволи с тази троха, защото просто нямаше да получи целия хляб.

Трудно беше да се каже кой се изненада повече, когато вратата на ранчото в Уиндоу Рок се отвори и Клер се намери срещу една много бременна жена.

— Как се добра дотук? — попита Анабет Клер. — Уолф с теб ли е?

Клер се огледа в тъмнината за Джефри, но нейният син — не, индианецът Белият Орел — вече си бе отишъл.

— Това е една дълга история. Мога ли да вляза вътре?

— Разбира се. Джейк! — извика тя. — Това е Клер!

Джейк дотича и сграбчи сестра си в прегръдката си, от радост завъртайки се в кръг с нея.

— Не мога да го повярвам! Как стигна дотук?

Веднага, щом Джейк пусна Клер на земята, той разбра, че нещо ужасно се е случило. Златистите ѝ очи бяха изпълнени със сълзи, които потекоха, докато тя се задушаваше от плач.

— Уолф е мъртъв. Убит от войниците. Те нападناха на разсъмване. Те го застреляха... застреляха го в главата...

Джейк вдигна Клер на ръце, когато тя припадна и я отнесе в спалнята, която бе споделяла със Сам — спалнята, която той споделяше с Анабет през зимните дълги месеци. Джейк седна до Клер и видя на светлината от фенера до леглото опустошенията, които мъката беше причинила върху лицето ѝ.

Джейк премахна няколко паднали кичура от лицето ѝ. Това беше всичко, което можа да измисли да направи. Как можеше да я утеши? Бе мразил индианеца, защото я открадна. Но не беше желал Уолф да умре по този начин. Джейк искаше да облекчи болката на Клер, но не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи.

Той се обърна към Анабет и попита:

— Как се е добрала дотук? Довел ли я е някой?

— Не знам — каза Анабет.

Джейк постави ръка върху рамото на Клер.

— Клер?

Тя се бе свила на кълбо във фетална позиция откъсвайки се от него, откъсвайки се от целия свят.

— Остани с нея — каза Джейк. — Аз искам да погледна навън.

Джейк намери следи от две неподковани понита. Някой беше дошъл с Клер, някой по-лек от нея, според следите от копитата. Който и да е бил, отишъл си е отново, отвеждайки втория кон със себе си.

Когато Джейк отново отиде да погледне Клер, откри, че тя се е преместила в спалнята на Джеф. Тя лежеше на леглото с лице, скрито във възглавницата, която заглушаваше риданията ѝ. Лежеше отново свита в тази фетална позиция, със свити колене до гърдите.

Анабет седеше до Клер с ръка на рамото ѝ. Тя погледна нагоре към Джейк със сълзи на очи.

— Тя страда толкова много. Не можем ли да направим нещо?

Той поклати безпомощно глава.

Анабет му протегна ръка и той я пое и седна до нея на малкото легло. Когато Клер се придвижи към Джейк, той я издърпа в скута си. Прехвърли свободната си ръка около Анабет и я притисна здраво към себе си. Той седя там дълго време с по една ръка около всяка жена, прегръщайки ги здраво.

Джейк се опита да си представи как би се чувствал, ако Анабет бъдеше убита и разбра, че нямаше да може да го понесе. Смъртта беше толкова окончателна. Тя отнасяше избора. Той прегърна Клер здраво до себе си, искайки да поеме нейната болка и сам да я изпита.

Анабет чувстваше една буца в гърлото си, толкова голяма, че я задушаваше. Колко ужасно бе трагедията да се откъсне от теб този, когото обичаш! Колко по-лошо беше това от доброволното напускане на някой любим човек. Анабет чакаше да дойде пролетта, за да напусне Джейк и да се върне в долината. Тя видя сега, че никога нямаше да го направи. Животът щеше да бъде твърде празен без него.

Тя вдигна глава от рамото на Джейк и погледна нагоре, за да намери очите му трезви и чертите напрегнати. Тя се наведе и го целуна по устата. След това пое дълбоко въздух, изпусна го и каза:

— Аз те обичам, Джейк.

Той въздъхна дълбоко. Смееше ли да ѝ повярва? Смееше ли да ѝ отговори със същите думи? Ако го направеше, щеше ли тя да остане с него? Джейк я притегли по-близо. Но не каза нищо.

Полека-лека риданията на Клер затихнаха и накрая тя спря да плаче. Мълча дълго време в скута на Джейк. Накрая ръката ѝ се повдигна и пръстите ѝ започнаха да опипват плата по яката на ризата му.

— Джейк?

— Да, Клер?

— Джеф ме върна в къщи.

— Защо той не остана?

— Предпочита да живее като апах.

Джейк стегна прегръдката си.

— Толкова съжалявам, Клер.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, но тя се усмихваше.

— Той е щастлив, Джейк. Повече, отколкото някога можех да си представя.

— Значи ти се отказваш от него?

— Моят син умря в деня, когато апахите го откраднаха. Аз срещнах едно момче — апах на име Белият Орел, което много приличаше на него.

Нямаше нищо, което Джейк можеше да каже, за да я утеши.

— Поне имам нещо от Уолф, останало в мен — каза Клер.

— Какво е то?

— Неговото дете.

— Ти си бременна? — изтърси Анабет.

Устните на Клер се извиха нагоре в една тайнствена усмивка.

— Бебето ще се роди през есента. — Усмивката ѝ изчезна, когато тя продължи: — Аз никога не можах да кажа на Уолф, че ще става баща. — Гласът ѝ затихна до едва доловим шепот, когато тя каза: — Той умря, без да знае.

През следващите няколко дни Клер остана стоята на Джеф. Тя не говореше много, но и не плачеше често. Джейк и Анабет се държаха един до друг, отрезвени от трагедията на Клер и осъзнали какво представляваха един за друг, за да рискуват да се изгубят.

Когато се събраха заедно през първата нощ, след като Анабет каза на Джейк, че го обича, Джейк изпита невъобразимо неудобство да

я погледне. Той прегърна главата ѝ под брадичката си, за да не се налага, да я погледне в очите. Анабет с желание скри лице в широкото му рамо.

— Аз трябваше да го кажа по-рано — бързо каза Анабет. — Че те обичам, искам да кажа. Чувствам го от дълго време.

— Бих искал да мога да повярвам, че всичко ще се нареди добре — призна Джейк с тих глас.

— Но не го вярваш?

— Започвам да вярвам. Аз знам, че не искам да те загубя, Кид. — Той замълча и после каза: — Аз също те обичам.

— Нали не го казваш само защото аз го казах? Или заради бебето, нали, Джейк?

Той поклати глава.

— Бебето няма нищо общо с това, какво аз чувствам към теб. — Джейк постави ръката си върху корема ѝ, който беше закръглен от тяхното дете. — Аз не мога да обещаая, че ще бъда добър баща. Понякога се тревожа, че няма да знам какво да правя.

— Аз също — каза Анабет. — Но другите хора изглежда все някак си се справят. Значи и ние можем.

— Понякога хората не вършат много добра работа — каза Джейк.

— Като майка ти ли?

— Аз се опитвах да разбера защо тя направи всичко това. И не мисля, че някога ще го разбера.

— Тя е мъртва отдавна, Джейк. Не мислиш ли, че е време да я погребеш веднъж завинаги? Тя не може повече да те нарани. И аз никога няма да го направя.

Тя обърна лицето си към него и каза:

— Кажи ми, че ме обичаш, Джейк. Искам да го чувам отново и отново. И аз ще ти казвам тези думи толкова често, колкото искаш, за да знаеш, че наистина ги мисля, че никога няма да спра да го мисля. Аз те обичам, Джейк.

Той я целуна с цялата нежност, която чувстваше.

— Аз те обичам, Кид.

— Законът все още ме търси, ти знаеш.

— Не съм забравил. — Но Джейк беше мисли през цялата зима над този проблем. И той намери, в сърцето и в ума си това, което мислеше, че е разрешението на проблема.

— Фактически Кид Калуун е този, когото законът търси — каза той. — Единствената личност, която аз виждам в тази стая е една прекрасна жена на име Анабет.

— Уат Ранкин знае, че Анабет и Кид са едно също лице, а и Солано е там някъде навън.

— Аз ще се справя с Уат Ранкин и Солано, ако се наложи. Има ли други проблеми, от които се страхуваш, Кид?

— Само един. Имам една болка. Точно тук. — Ръката на Анабет се плъзна от гърдите към издутия ѝ корем и оттам към мястото между бедрата ѝ, така че стана съвсем ясно къде можеше да бъде тази болка.

Джейк беше щастлив да я облекчи, независимо къде се намираше тя.

Той започна, като махна един кичур коса от челото на Анабет. Отнасяше се с нея, сякаш тя бе достатъчно чуплива, за да се счупи, като сваляше дрехите ѝ една по една, увеличавайки напрежението между тях, докато откри вече нестройното ѝ тяло.

— Ти си толкова красива — прошепна Джейк, докато галеше закръгления ѝ корем.

— Ти ме караш да се чувствам красива, Джейк, Той я засмука, както тяхното дете щеше да суче и Анабет почувства как тялото ѝ се свива от удоволствие. Той я целуваше надолу по корема до гнездото от косми отдолу. Когато я целуна там, Анабет почти изскочи от леглото.

— Джейк! Какво правиш?

— Обичам те. Целувам те.

Устните и езикът му я докосваха така интимно, че огнени езици от удоволствие преминаваха през нея. Един нисък стон излезе от гърлото ѝ. Той я вдигна до устата си и я любеше, докато тя не затрепери от страст и тялото ѝ не се изпъна като тетива на лък и после избухна в серия от разтърсващи освобождения.

— Джейк! — извика тя. — Джейк, аз искам...

— Какво искаш, Кид? — прошепна той.

— Искam теб.

Той целуна тялото ѝ нагоре. Когато накрая стигна устата ѝ, тя можа да усети вкуса си върху устните му.

— Аз те обичам, Джейк.

На Джейк му харесваше да чува тези думи. Той беше бавен и нежен, когато съблече Анабет, но бързаше много, когато фактически

разкъса своите. Щом се съблече, той притисна тялото си до Анабет и прехвърли единия от краката ѝ над своя крак. После повдигна корема ѝ с две ръце, докато навлизаше в нея отзад.

Анабет се облегна назад върху тялото на Джейк разтревожена, защото единствената негова част, която можеше да докосне, бяха бедрата му. Тя докосна извивката на вътрешното му бедро и със задоволство чу възклицанието на Джейк.

Ръцете на Джейк се разхождаха по тялото ѝ, галейки гърдите, корема ѝ и накрая малката пъпка, скрита сред пружиниращите косми между бедрата ѝ.

Анабет почувства как напрежението се покачва, докато Джейк бавно и нежно се тласкаше вътре нея. Дъхът ѝ спря в гърлото, когато тя се опита да му каже колко много ѝ харесваше това, което той правеше.

Устата му намери тила ѝ и я захапа, после успокои мястото с устни и език. Нейните уши също получиха своята порция внимание, докато той дразнеше висулките им със зъбите си. Влажният му дъх в ухото ѝ изпрати тръпки надолу по гръбнака.

Потръпващото ѝ освобождаване я изненада. Цялото ѝ тяло се напрегна и тя чу вика на Джейк, докато той свършваше заедно с нея.

Джейк остана в нея. Анабет се отпусна до не го, чувствайки силата на изпотеното му тяло, сигурна от знанието, че тя го обичаше, както и той я обичаше и че сега те щяха да могат да живеят щастливо по-нататък.

Само че нещата стават обикновено различно от начина, по който ги планират хората. Както научи Клер. Както Джейк и Анабет щяха съвсем скоро да научат.

— Клер и аз отиваме на пикник — обяви Анабет една сутрин, няколко дни по-късно.

— Хубаво. Направете го на предната веранда — каза Джейк.

— Мислех, че ще можем да отидем долу до тополата при потока.

— Там не е безопасно.

— Защо не дойдеш и ти, за да ни наглеждаш? — попита Анабет. Тя му хвърли един кокетен поглед изпод дългите си ресници.

— Имам твърде много работа да върша.

— Тогава изпрати някой да ни наблюдава — настояваше Анабет.

— Моля те, Джейк — каза Клер.

Джейк погледна от Анабет към Клер и обратно.

— Много добре. Не мога да се справя и с двете.

— Благодаря, Джейк! — Анабет бързо го прегърна. — Блеки ще дойде с нас, за да ни предупреди, ако Ранкин се появи наоколо.

Когато Анабет щеше да го пусне, Джейк я задържа и я прегърна на свой ред.

— Внимавай — прошепна той в ухото ѝ. — Гледай за Ранкин.

Анабет и Клер тръгнаха, носейки кошницата между тях. Кучето подтичваше до Анабет.

— Не мога да повярвам в промяната у това черно куче от първия път, когато го видях — каза Клер. — Или промяната в Джейк — добави тя.

— Не знам какво искаш да кажеш.

— Те бяха и двамата... самотни. А сега не са.

— Така бях и аз — каза Анабет с тих глас. — А сега не съм.

Листата на тополата вече се разлистваха и щом двете се настаниха под беседката от клони, те бяха фактически невидими за външния свят.

— Бях забравила колко чудесно е това! — каза Клер.

Анабет се настани на земята и Кучето бързо си намери едно удобно място и се сви до нея.

— Това е моето любимо място в Уиндоу Рок — каза тя.

— Джеф обичаше да идва тук — каза Клер. — След като апахите го взеха, аз не съм идвала насам.

— Как е Джеф, наистина?

— Той всъщност е добре. Аз просто искам...

Кучето се изправи и погледна отвъд беседката от листа. Космите на врата му настръхнаха. Едно ниско ръмжене започна в гърлото му.

Анабет и Клер размениха погледи. Имаше някой навън.

— Това е Ранкин — прошепна Анабет. — Басирам се за това.

— Какво ще правим? — прошепна Клер.

Анабет сложи ръка на шията на Кучето. Тя знаеше, че то ще нападне, ако не го задържи. И този път Ранкин щеше да го убие.

Анабет се наведе, за да прошепне на ухото на Клер.

— Ето какво ще направим...

Джейк закри очи от слънцето и погледна надолу към долината. Той можеше да се закълне, че видя едно черно куче да се движи там долу. Кучето? Защо Кучето се връщаше само? Къде беше жената, която то обикновено следваше? Къде беше Анабет?

— Аз дойдох за моята жена. Ти ще ми кажеш къде да я намеря сега!

Джейк беше толкова съсредоточен върху движението в долината, че индианецът го изненада напълно. Джейк невярващ зяпаше боядисания воин на кон, който се появи пред него и му препречи пътя.

— Уолф! Ние мислехме, че си мъртъв! — Джейк видя едва заздравялата рана върху слепоочието на индианеца, където куршум беше прорязал скалпа му.

Ноздрите на Уолф се издуха и устните му изтъняха.

— Аз търсих моята жена в къщата на белия човек. Не я намерих там. Какво си направил с нея?

Джейк почувства как косата на тила му се изправя от заповедническият тон на индианеца. Той си напомни, че Клер обичаше този мъж. Помисли колко щастлива щеше да бъде тя да види Уолф жив и се опита да не обръща внимание на борбения инстинкт, който се надигна в него, когато срещна грубия поглед на индианеца.

— Клер и Анабет правят пикник под онова голямо тополово дърво долу до реката — каза Джейк. — Аз ще дойда с теб и ние ще ги намерим заедно.

Уолф не остана да чака Джейк. Той пришпори понито си в галоп и се насочи към потока, който течеше в дъното на долината.

— Ад и дявол! — Джейк пришпори жребеца си — в бърз галоп и скоро настигна индианеца. Колкото повече се приближаваха, толкова по-сигурен ставаше Джейк, че движението, което видя, бе на Кучето. Той се застави да остане спокоен. Вероятно имаше някое просто обяснение защо Кучето не беше с Анабет. Нямаше да се паникьосва за нищо.

Освен това, бе изпратил един човек да пази двете жени. Той със сигурност щеше да даде сигнал, ако някой се появеше в земята на Уиндоу Рок.

Джейк погледна към индианеца и разбра, че не би искал да е мъжът, който щеше да докосне Клер против волята му. Страшно беше да се гледа в тъмните му очи. Пуст. Безмилостен. Джейк бе щастлив, че не му е враг.

Уолф не можеше да обясни на белия мъж празнотата, която почувства в себе си, когато се събуди два дни след битката с белите войници и откри, че Малката си е отишла. Когато се изправи пред Белия Орел, момчето не трепна пред неговата ярост. Белият Орел можа да каже само, че жената на Уолф поискала да си отиде къщи и затова той я отвел там.

Уолф се почувства опустошен, когато помисли, че Малката можеше да го напусне. Отне му още един ден размишление, за да осъзнае, че не искаше да живее живота си без нея. Той трябваше да я последва и нямаше да се върне в селото си сам.

Когато Уолф напускаше селото, Пакостникът се затича насреща му. Малкото дете задърпа гамашите на Уолф, за да привлече вниманието му и каза:

— Вземи ме с теб! Аз искам да помогна, за да намерим майка ми.

Уолф не отричаше правото на Пакостника да нарича бялата жена майка. Но момчето беше твърде малко, за да дойде на такова пътуване.

— Ти чакай тук и аз ще я доведа обратно при теб.

— Щом така казваш, татко — отговори тържествено Пакостникът.

Уолф отвори уста, за да отрече роднинството, но не каза нищо. Пакостникът щеше да бъде добър син — щом го отучеа малко от непослушанието му.

— Чакай тук — каза Уолф. — И не помисляй да тръгнеш след мен — извика той през рамо. На Пакостника не беше достатъчно да се каже нещо по един път.

Сега моментът на истината приближаваше. Щеше ли Уолф да накара Малката да се върне с него против желанието ѝ? Щеше ли да бъде това необходимо? Джейк каза, че са го помислили за мъртъв. Затова ли Малката е избягала от селото? Затова ли не се беше скрила сред хълмовете както другите жени бяха направили?

Джейк видя разтревожения поглед върху острите черти на индианеца и се почуди какво Клер е намерила в мълчаливия човек. Но нямаше много време да размишлява над това, защото; внезапно почувства, че нещо не е наред. Те се намираха на не повече от половината път от мястото на пикника, когато Джейк разбра какво го разтревожи толкова.

— Пазачът!

— Къде? — попита Уолф. — Аз не виждам никой.

— Точно това е — каза Джейк със стоманен глас. — Аз изпратих един каубой с пушка да пази жените; и да се погрижи нещо да не им се случи. Няма го там, където трябва да бъде.

Джейк направи малка обиколка, за да провери мъжа, когото бе изпратил да наглежда Анабет и Клер. Най-лошите му страхове се потвърдиха, когато спря коня си до бора, където мъжът трябваше да бъде.

— Той е мъртъв — каза Уолф, след като погледна окървавеното тяло, проснато на земята.

Джейк се плъзна от коня си, за да види как е бил убит каубоят.

— Намушкан с нож. — Той яхна отново животното и го пришпори към тополата.

— Аз никога не трябваше да я изпускам от поглед — измърмори Джейк.

На половината път до тополата, те срещнаха Кучето. То лаеше яростно и се затича обратно към тополата и после отново към Джейк.

— Ад и дявол! — Джейк внезапно осъзна, че Анабет е изпратила нарочно кучето обратно. Тя беше спасила проклетото куче, вместо да

го остави да я защитава!

Двамата мъже изминаха в галоп остатъка от пътя до тополата. Те прочетоха историята, оставена на мястото, където са били жените, сякаш бе изписана в книга.

— Четирима, може би петима бели мъже са били тук — каза Уолф. — Този, който е убил твоя пазач, се е присъединил към другите, когато те са напуснали това място.

— Те са довели един кон в повече, така че това е било планирано предварително — добави Джейк. Но Ранкин не би очаквал да намери Клер тук, защото Джейк каза, че тя е при приятели в Тексас. Значи един от конете е имал двама ездачи.

Джейк си спомни, че Ранкин-Риърдън искаше да се ожени за Клер. Затова ли Ранкин беше убил Сам при засадата? За да може Клер да стане вдовица?

Джейк почувства как стомахът му се свива. Студените му сиви очи срещнаха погледа на Уолф.

— Те ще убият жените, когато не им трябват вече.

— Защо са ги отвлекли? Имаш ли ти враг сред белите?

— Уат Ранкин — каза просто Джейк — Той търси откраднатото злато и смята, че Анабет знае къде е то. И аз мисля, че той отдавна планира да направи Клер своя жена.

— Ще отидат ли те в града на белия човек?

— Не. Те ще отидат в долината.

— Защо?

— Защото се предполага, че златото е скрито там.

— Хайде да тръгваме — каза Уолф. — Изпитвам нужда да пролея кръвта на врага си този ден.

Двамата мъже яздеха един до друг към долината. Кучето ги следваше, но отстрани, на известно разстояние от тях.

Но Уат Ранкин беше предвидил преследване. Джейк и Уолф все още се намираха на известно разстояние от долината, когато попаднаха на засада и бяха принудени да залегнат от един-единствен стрелец, който пазеше единствения вход в долината.

Джейк извади пушката си от калъфа на седлото и отвърна на огъня на бандита.

— Аз ще го държа зает, ако ти искаш да му направиш посещение — каза той на Уолф.

Очите на индианеца се стесниха.

— Ще бъде както ти казваш. — Уолф беше прекарал целия си живот, движейки се безшумно по скалистия терен, без да оставя даже наведено стръкче трева, показващо преминаването му. За него бе детска игра да се промъкне горе до белия мъж, лежащ с насочена пушка към каньона, водещ към долината.

Уолф не направи предупреждение и бандитът, нает от Уат в Санта Фе за няколко долара злато не издаде звук, когато умря с прерязано гърло от ухо до ухо.

Уолф махна на Джейк, който бързо се изкатери нагоре по пътеката, за да се присъедини към него.

Нямаше милост в очите на Джейк, когато погледна надолу към мъртвия бандит.

— Аз искам Ранкин. Остави го на мен.

— Кой точно е Ранкин? — попита Уолф.

— Той има дълга руса коса. От онзи тип, от който става хубав скалп. Не можеш да го сбъркаш.

Анабет гледаше Ранкин, който връзваше въжето, с което тя и Клер бяха завързани за един дървен стълб, вкопан в земята пред каменната къща.

— Джейк ще те убие за това — каза тя.

— Аз очаквам, че той наистина ще дойде скоро за теб — каза Ранкин. Но виждаш ли, Кид, ние ще го чакаме.

Анабет размени поглед с Клер, която бе завързана с гръб към Анабет от другата страна на стълба. И двете знаеха, че Ранкин беше прав. Джейк щеше да дойде. И както Ранкин ги бе завързал за този стълб, нямаше как Джейк да ги спаси, без да се изложи на огъня на скритите наблизо бандити.

— Сега ако ти ми кажеш къде е скрито онова злато, Кид, ние можем да се споразумеем — каза Ранкин.

— Аз ти казах, че не знам къде е то!

— Може би няколко часа на горещото слънце ще освежат паметта ти — каза Уат.

Анабет погледна нагоре към пролетното слънце, което много повече приличаше на лятно. Устата ѝ вече съхнеше. Тя не се

тревожеше толкова много за себе си и Клер, колкото от това какъв ефект можеше да има това изпитание върху децата, които те носеха в себе си.

Когато Ранкин ги остави и се премести на сянка до къщата, Клер попита:

— Ти добре ли си?

— Аз съм добре. Но твоето лице...

— Няма нищо.

Като обърна глава, Анабет разгледа добре огромното червено и розово охлузване върху шията на Клер.

— Ти не трябваше да се опитваш да се бориш с тях — каза Анабет. — Просто трябваше да ги оставиш да ме хванат.

— Аз не можех да направя това, Анабет. Само си мислех какво щеше да бъде, ако те преследваха мен? Ти нямаше да стоиш там, без да правиш нищо.

— Съжалявам, че те забърках в това — каза Анабет.

— Аз все още не мога да повярвам, че Уил Риърдън е също и един бандит, наречен Уат Ранкин.

— Ранкин беше мъжът, който застреля и уби Сам — каза Анабет.

— О, Боже — каза Клер. — Скъпи Боже. Знае ли Джейк?

— Той знае.

— И Ранкин те иска, — заключи Клер, — защото ти можеш да го заведеш до златото на Сам.

— Аз ти се заклевам, Клер, че не знам къде е то. Ти трябва да ми повярваш. Ако знаех къде е, щях да го върна отдавна. Моля те, не ме мрази, Клер. Аз толкова съжалявам за случилото се със Сам.

— Аз не те обвинявам, Анабет.

— Но аз бях там, Клер! Аз стоях на колене до Сам, когато той умря. И неговите последни думи... Той каза, че те обича, Клер. И че съжалява за Джеф.

— О, Анабет. Толкова много трагедии...

Двете жени помълчаха за малко, всяка заета със собствените си спомени. Накрая Клер каза:

— Колко мъже мислиш, че Джейк ще доведе със себе си?

— Шъг няма да остане там. И той със сигурност ще доведе неколцина от работниците.

— Те няма да могат да направят много, докато ни държат така като заложници, нали?

— Джейк ще измисли нещо.

Джейк изруга ужасно, когато видя двете завързани жени пред каменната къща.

— Как ще ги измъкнем оттам?

— Ще трябва да почакаме, докато падне мрака — каза Уолф.

— Не можем да ги оставим цял ден под горещото слънце!

— Това е малка цена, която може да се плати за безопасното им спасение — каза Уолф.

Джейк въздъхна тежко.

— Анабет носи моето дете.

— Аз съм виждал една жена апах да върви дълго време без вода и да износи здраво дете. Така ще бъде и с Преследвания Елен. Ще видиш.

— Надявам се, че си прав — измърмори Джейк.

— Ти си щастлив мъж — каза Уолф. — Аз се опитах да направя дете с моята жена, но това не се случи.

Джейк се ухили.

— Сега тук грешиш.

— Какво?

— Клер ни каза, че ще има твоето дете през есента.

— Защо не ми е казала?

— Предполагам, че не е имало време.

Но Уолф знаеше, че е било, защото тя е планирала да го напусне. Тя е знаела, че той никога няма да я пусне, ако му кажеше, че носи неговото семе. Тъмните му очи станаха опасни, когато той се обърна, за да огледа долината. Той щеше да убие мъжете, които заплашваха неговата жена. После щеше да я отведе у дома, където ѝ е мястото. Никой нямаше да го спре. Нито брат ѝ. Нито даже самата Малка.

— Аз ще отида да огледам наоколо, — каза Джейк, — за да съм сигурен, че Ранкин не е поставил други хора тук, преди да тръгне след Анабет.

— Аз също ще погледна — каза Уолф. — Ще се срещнем тук, когато слънцето залезе, за да направим каквото трябва да се направи.

В същия момент, в който двамата мъже напуснаха хълма, две малки глави се показаха отгоре.

— Аз не знам защо се оставих да ме забъркаш в това — каза Белият Орел.

— То беше заради нея и ти го знаеш — отговори Пакостникът. — Ние не можем да оставим майка ни да бъде пленена и да не направим нищо, за да я спасим.

— Уолф ще се погрижи тя да се измъкне в безопасност от това място.

— Той може да има нужда от помощта ни.

Белият Орел изгледа косо по-малкото момче. Той знаеше, че трябва да се подчинява на възрастните и въпреки това се остави да бъде убеден от Пакостника. Вероятно момчето щеше някой ден да стане водач на племето, защото говореше много гладко. Но те сега се намираха тук, и негова грижа бе да се погрижи Пакостникът да не направи нещата по-лоши, отколкото бяха. Винаги беше възможно по-малкото момче да е право. Ако останеха скрити, имаше шанс да помогнат с нещо по-късно, когато щеше да има нужда от помощ.

— Ела с мен — каза Белият Орел. — Нека се придвижим по-близо, за да чуем какво се говори.

— Спомняш ли си белите думи? — попита Пакостникът.

Белият Орел се намръщи.

— Повечето.

— Аз не мога да разбера как можеш да имаш майка като Малката и да искаш да я оставиш — чудеше се Пакостникът.

— Аз не съм се отказал от нея — отвърна Белият Орел. — Откраднали са ме.

— Тя не ти ли липсваше?

— В началото. Аз бях само толкова голям, колкото си ти сега, когато Счупеният Крак ме доведе в селото. Аз се страхувах, плачех за майка си. Но, тя не дойде, за да ме вземе.

— Защо?

Белият Орел прехапа долната си устна.

— Мислех си, че защото не я е грижа. Ядосах се много на нея и на белия си баща. Мразех ги затова, че са ме изоставили. Но Силният

Плач беше добра майка. Скоро бях толкова зает с разни неща — неща, които никога преди не ми позволяваха да правя — за да мисля за белите си родители. — Той сви рамене. — Аз ги забравих.

— Малката никога не те е забравяла.

Белият Орел се намръщи.

— Не. Тя ме е помнила дълго време.

— Все още ли я мразиш? — попита Пакостникът.

— Не. Аз... Има спомени от времето, когато бяхме заедно, които изпълват сърцето ми с радост. Аз само се страхувах, че тя ще се опита да ме отведе от Счупения Крак и Силния Плач. Сега... аз не искам да я наранят.

— Добре, ние затова сме тук — каза Пакостникът. — Щом и двамата се погрижим за нея, тя със сигурност ще се върне в къщи невредима.

Двете момчета се промъкнаха надолу в долината, използвайки умения, които все още бяха нови за тях. Толкова нови, че направиха грешки. Заради които се намериха срещу дулото на една пушка с един едноок бял мъж, държащ спусъка.

— Не мърдайте от местата си, вие малки индиански копелета!

Имаше само секунда, за да реагират, но тя бе достатъчна за Белия Орел да блъсне настрана Пакостника. Изстрелът от пушката изрева в ушите им, но само няколко сачми попаднаха на плът.

Рошавият бандит направи грешката да помисли, че двете момчета са цялата опасност, пред която е изправен. Той се изправи, за да изпразни втората цев, когато Кучето му разкъса гърлото. Вторият изстрел попадна в земята, докато бандитът се свличаше на земята и писъкът му се задави в разкъсаната плът.

Джейк почти веднага се появи там, за да задържи Кучето. Той не беше сигурен, че сам нямаше да бъде ухапан, но щом заговори на животното, Кучето спокойно седна долу до убития бандит и облиза кръвта от челюстите си.

Бе ужасно да се гледа лицето на Уолф, но ръцете му бяха нежни, когато се протегнаха, за да погаят двете момчета.

— Колко лоша е раната ти? — попита той Белия Орел.

— Рамото ме боли малко — отговори детето.

Уолф обърна дивия си поглед към Пакостника, чиито очи все още бяха широко отворени от уплаха. Преди Уолф да може да каже нещо,

Джейк се присъедини към индианеца.

Веждите на Джейк се повдигнаха, когато осъзна, че Уолф се грижеше за две индиански момчета. По-голямото не можеше да има повече от девет или десет години.

— Какво правят те тук?

— Ние дойдохме да помогнем на нашата майка — каза Белият Орел на английски.

— Джеф? — Косата на момчето беше по-тъмна, отколкото тази на Джеф, но зелените му очи — очите на Сам — гледаха неотлъчно Джейк. После Джейк позна носа на Сам, както устата и брадичката му. — Наистина ли си ти?

— Аз се казвам Белият Орел — каза момчето.

Джейк можа да види, че Джефри щеше да припадне от шока, като резултат от раната му. Той се обърна към Уолф и каза:

— По-добре да ги изведем оттук. Ранкин ще изпрати някой тук горе, за да види какво се е случило.

— Ела, Пакостнико — каза Уолф.

Белият Орел се изправи и започна да ходи сам, но Джейк го взе на ръце.

— Аз мога да вървя — протестира момчето.

— Просто се остави на чичо си Джейк, момче. Ние трябва да се движим бързо и така няма да оставим кървава следа за тях.

Белият Орел не можеше да спори за това. Фактически, не се чувстваше толкова добре, за да протестира много. Той облегна глава на рамото на чичо си и затвори очи.

Двамата мъже, заедно с двете момчета, се насочиха към далечния край на долината, където се намираше езерото. Кучето ги следваше на известно разстояние.

При езерото те срещнаха още един наскоро нает бандит. Скриха се в храстите, докато решат как ще е най-добре да се доближат до него.

— Не можем да си позволим да го оставим да стреля — каза Джейк. — Не трябва да дадем на Ранкин да разбере, че сме дошли в този край на долината.

— Остави това на мен — каза Уолф.

Този път Уолф направи грешка. Един камък се търкулна и стресна бандита.

— Кой е там? Говори, проклет да си или ще стрелям.

Уолф се намираше на открито, но остана съвсем неподвижен. Той видя как очите на бандита го отминаха, после се върнаха и забелязаха присъствието му.

— Мръсен индианец!

Джейк наблюдаваше как драмата се развива пред очите му, но все още държеше Джефри на ръце. Пакостникът бе този, който отвлече вниманието на бандита и така спаси живота на Уолф. Момчето се изправи и извика:

— Ахагейк! — После пъхна палци в ушите си и размаха пръсти към белия мъж. — Ела и ме хвани! — извика то на апахе. — Майка ти е кучка на койот! Ела и ме хвани, ти, малко койотче!

Бандитът така се стресна, че направи грешката да отмести прицела си от Уолф. Стрелата на индианеца намери целта си в сърцето му. Той падна на земята като камък.

Когато Джейк и момчетата се присъединиха към Уолф, Пакостникът държеше очите си сведени към земята. Той отново не се бе подчинил на възрастните.

Уолф постави ръка върху рамото на момчето и каза:

— Това беше постъпка на воин — да отклониш огъня на врага, за да спасиш някого. Аз съм благодарен за твоята храброст, Пакостнико.

— Ти не ми се сърдиш?

— Не съм казал това — каза Уолф със сардонична усмивка. — Ти можеше съвсем лесно да бъдеш убит. Аз щях да съжалявам за това.

Пакостникът засия пред Уолф.

— Аз ще запомня думите ти, татко. И ще се опитам да постъпвам по-добре.

Уолф почувства как гърлото му се стяга. От гордост за момчето. И от обич към него. И от надеждата, че винаги ще е достоен за възхищението на Пакостника.

Слънцето залязваше, което означаваше, че стана време двамата мъже да се върнат при каменната къща. Джейк направи една шина, за да обездвижи рамото на Джефри. Сачмите от огнестрелната рана трябваше да се извадят, но това можеше да се направи и по-късно. Засега кървенето спря.

— Аз искам да се грижиш за Белия Орел — нареди Уолф на Пакостника. — Ти ще останеш тук. Ще ме послушаш за това.

— Не се тревожи, татко. Ще направя, както ми каза.

Джейк остави Кучето да пази двете момчета докато той и Уолф се запътиха през долината, да спасят жените, които обичаха.

Уат Ранкин беше бесен.

— Как по дяволите те успяха да влязат в долината, без Фредерикс да ги види? — викаше той. Ранкин чу изстрела и изпрати Мексиканеца да види какво става.

— Не знам, сеньор — каза Солано. — Но едноокият е мъртъв. Аз проверих входа в долината и онзи мъж там също е мъртъв.

— Ами Прицъл? Той добре ли е? — попита Уат.

— Аз не отидох до езерото, сеньор. Помисли, че ще трябва първо да се върна тук.

Очите на Уат се присвиха. Мексиканецът беше прав. Ако онзи Рейнджър се намираше в долината през по-голямата част от следобеда, вероятността Прицъл също да е мъртъв беше голяма. Нямаше смисъл да изпраща Солано в същия капан, за да го убият.

— Ти ще останеш тук с мен — каза Уат. — Той огледа каменната къща, която помисли за истинска крепост, когато я видя за пръв път. Но от това, което знаеше за Рейнджъра, сега започваше да мисли, че къщата можеше да се превърне в смъртоносен капан.

Само че той имаше своите заложници. Двете вързани отвън жени бяха неговият билет за свободата, ако нещо не вървеше според плана му. Той възнамеряваше да ги използва, за да разбере къде е скрито златото. Вече бе преобърнал къщата да го търси, а също и пещерата зад нея. Но не намери нищо.

Настъпваше нощта. В тъмното Рейнджърът със сигурност щеше да се опита да се промъкне отгоре му. И щеше да успее, освен ако не намереше начин да освети мястото пред къщата.

Уат се обърна към Солано и каза:

— Искам да събереш колкото се може повече дърва за огън. Искам да запаля толкова голяма клада, че да освети целия отсамен край на долината.

— Си, сеньор.

Уат Ранкин беше вършил нещата по лесния начин през целия си живот. Струваше му се по-лесно да открие откраднатото вече злато, отколкото да напада друг дилижанс. Изглеждаше му по-лесно да убие

Сам Чандлър и да вземе жена му, вместо сам да си намери жена. Сега разбираше, че ставките са били много по-високи, отколкото предполагаше. Съществуваше шанс — макар и малък — да не може да се измъкне жив от тази долина.

Може би трябваше да си остане един „честен собственик на ранчо“. На времето, собственият план изглеждаше толкова прост и сигурен за осъществяване. Сега му се струваше, че е загубил не само златото, но също и шанса си да има Клер Уиндоу Рок.

Той погледна към двете завързани жени пред къщата. Можеше да им се наслади, докато имаш тази възможност. Извади един нож от колана си се запъти навън, за да ги развърже.

Солано отиде да събира дърва и да запали огъня, точно както му казаха. Когато кладата ярко се разгоря, той се измъкна. Този Ранкин, той беше луд. Смъртта на бандитите, присъединили се към тях, гнетеше силно Мексиканеца. Той не харесваше малкия си шанс да се измъкне жив от долината.

Солано реши да увеличи този шанс, като избяга сега. Щеше да чака отвън, който и да излезеше от долината. И да се възползва от златото, ако те го намереха. Той щеше да оцелее там, където другите загинаха. Мексиканецът не се тревожеше от предателството си към Уат Ранкин. Един бандит се научаваше да мисли за себе си първо, последно и винаги.

Солано мълчаливо започна бягството си. Тъй както се бе научил да бъде през годините като преследван човек. Тих като изгрева.

Но имаше още един, даже по-тих, който го следваше.

Брадичката на Анабет се отпусна върху гърдите ѝ. Тя чувстваше езика си сух и надебелял. Отчаяно страдаше от жажда.

— Защо Джейк не идва да ни спаси?

Клер нямаше слюнка, за да преглътне.

— Той вероятно чака да се стъмни.

— Вече е тъмно.

— Не съвсем. Все още се вижда малко розово горе на ръба на скалите.

Огън лумна пред каменната къща.

— И сега какво? — попита Анабет.

— Страхувам се, че ще разберем много скоро.

Уат извади пистолета си от кобура, когато дойде да развърже жените.

— Не правете внезапни движения. Движете се бавно и спокойно и няма да стрелям.

Уат не разчиташе много, че липсата на вода или връзването щеше да повлияе на двете жени. Когато развърза въжетата, Анабет се свлече на земята. Клер коленичи до нея.

— Ставайте! — заповяда Уат. — И двете!

Клер му отвърна:

— Тя не може да се изправи, глупако! Не виждаш ли, че е изтощена? Има нужда от вода.

— Вътре в къщата има вода — каза Ранкин. — Или ще я изправиш на крака, или аз ще я влача за косата. Избирай.

Клер видя, че той говори сериозно. Тя прехвърли през рамо ръката на Анабет и я изправи на крака. Почти занесе по-младата жена в къщата и постави на един стол до кухненската маса.

— Къде е водата? — попита Клер.

Ранкин посочи с дулото на пистолета си към една бъчва с вода до вратата.

— Можеш да ѝ сипеш оттам.

Анабет изпи жадно водата и се почувства по-силна, когато тялото ѝ попи живителната влага.

— Какво ще правиш с нас сега? — попита Анабет.

Ранкин погледна към издутия ѝ корем и се почуди какво ли щеше да бъде да го направи с една жена, която носеше дете в кошницата. Щеше ли да почувства детето, докато тласкаше нея?

Той посочи с пистолета към спалнята и после към Анабет.

— Ти отиди там и ме чакай.

— Не.

Ранкин толкова бързо сграбчи косата ѝ, че тя нямаше време да се отдръпне. Той ѝ изви главата назад и опря дулото в гърлото ѝ.

— Когато казвам да тръгваш, ще тръгнеш!

Клер скочи на крака.

— Остави я на мира!

— Само още една крачка и ще я застрелям — каза той на Клер.

— Ранкин! Аз знам, че си там! Тук е Джейк Кърни. Искam да поговорим.

Уат блъсна Анабет и тя полетя към Клер. Когато се сблъскаха и двете загубиха равновесие и паднаха в плетеница от крака и ръце.

— Не мърдайте! — заповяда Уат. — Той отиде до прозореца и огледа периферията на осветеното пространство, опитвайки се да открие Кърни.

— Покажи се, Кърни.

— Аз не съм толкова глупав, Ранкин.

— Къде е златото, Кърни?

— Пусни жените и аз ще те заведа при него.

— Аз не съм толкова глупав, Кърни — каза Уат с дрезгав смях.

— Ти по-добре започни да говориш или аз просто...

Почакай! Какво ще кажеш, аз да се сменя с жените? Как ти се струва това, Ранкин?

— Излез на светло с вдигнати ръце, където мога да те виждам и може би тогава ще говорим.

— Не прави това, Джейк! — извика Анабет.

— Млъкни! — Ранкин я зашлеви с опакото на ръката си, но Анабет продължи да плюе и да се бори. Клер се присъедини към нея. Една от тях хвана Уат за косата и дръпна силно, а другата заби нокти в

ръката му с пистолета. За момент изглеждаше, че ще го надвият. После пистолетът изгърмя.

Сърцето на Джейк спря, когато чу изстрела в къщата.

— Кид! Клер!

После той чу как една жена изпищя.

Джейк не помисли за собствената си безопасност, когато се втурна стремглаво към каменната къща. Ритна вратата и я отвори с насочен револвер.

Джейк замръзна на мястото си. Уат Ранкин стискаше с ръка гърлото на Анабет и държеше пистолета си опрян до главата ѝ.

— Хвърли го — каза Ранкин.

Джейк изпусна револвера си.

— Ритни го насам — заповяда Ранкин.

Джейк направи както му казаха. Ранкин пристъпи няколко крачки с Анабет, за да изрита револвера в съседната стая.

— Къде е Клер?

Ранкин посочи с брадичка към ъгъла.

Челюстта на Джейк се стегна, когато видя лежащата там свита маса. Кръв се стичаше надолу по лицето на Клер.

— Мъртва ли е?

— Не. Просто я ударих с дръжката на пистолета. Ще я боли малко главата, но ще се оправи. Ти, от друга страна, няма да изкараш дълго на този свят. Освен ако не започнеш да говориш — бързо.

— Златото не е в долината — каза Джейк.

— Какви боклуци се опитваш да ми пробутваш? — сопна се Ранкин. — Това е идеалното проклето място за скривалище. Златото е тук. Мога да го почувствам в зъбите си.

— То не е тук — повтори Джейк.

— Къде е тогава?

— Буут е оставил ключ за местоположението на златото, преди да умре — каза Джейк.

— Какъв е той?

— Задна врата.

— Това ли е? Какво означава?

— Ти можеш сам да се опитаеш да го разбереш. Или можеш да пуснеш жените и аз ще ти кажа.

Уат повтори на себе си думите няколко пъти, мръщейки се през цялото време. Двете думи нямаха смисъл. Освен ако имаха нещо общо със скривалището. Може би Буут е оставил златото до задната врата на бараката, преди да се появи с коня си отпред. Това трябва да е!

Освен ако „ключът“ не беше измислен от Рейнджъра, за да го отклони от следата. Уат вдигна ударника на опрянния в главата на Анабет пистолет.

— Аз не ти вярвам.

— Той казва истината — каза Анабет. — Кълна се в това!

Очите на Ранкин се местеха от Джейк върху Кид и обратно.

— Ако тя знае къде е златото, няма причина да те оставя жив, нали, Рейнджър?

Само за секунда Уат обърна пистолета си от Анабет към Джейк. Анабет видя всичко сякаш забавено, докато се хвърли с цялата си тежест върху бандита. Тя усети как пада и пистолетът изгърмя.

Нещата отново се ускориха, когато Джейк се втурна през стаята. Двамата мъже се затъркаляха върху дървения под, като отначало единият, а после другият бе отгоре, извивайки се, ритайки, удряйки, така че беше трудно да се види кой печелеше битката.

Анабет лежеше там, където падна, със свити в коленете крака, за да предпази издутия си корем от раздиращата я като нож болка. Тя издаде един скимтящ звук, уплашена какво може да означава болката в корема ѝ.

— Клер! — прошепна тя. — Клер!

Клепачите на Клер се повдигнаха. Тя вдигна ръка към окървавената си глава и внимателно докосна там отеклата плът.

— Можеш ли да се движиш? — прошепна Анабет. — Можеш ли да стигнеш до пистолета на Уат?

Анабет посочи с брадичка към пистолета, излетял от ръката на Ранкин, когато той падна на пода. Оръжието се намираше по средата на стаята.

— Мога да се опитам — каза Клер. — Тя се отблъсна с колене и лакти от пода, не изпускайки от поглед продължаващата битка между двамата мъже.

Точно когато тя стигна пистолета, Ранкин го ритна с ботуша си.

— Махни се от това, кучко.

Клер срещна ужасения поглед на Анабет и отново запълзя към пистолета на бандита.

Джейк накрая сграбчи както искаше врата на Ранкин.

— Ако имаш да казваш нещо на Създателя ги казвай го сега, копеле.

— Дяволски искам да бях взел златото, когато застрелях кучия син, който го носеше — каза Ранкин.

Джейк замръзна.

Клер гледаше с омраза жълтокосия бандит, който бе убил Сам.

— Ти си едно животно — каза тя с тих глас. — Заслужаваш да умреш заради убийството на Сам.

— И за убийството на Буут — прошепна Анабет.

Джейк прекъсна въздуха на Ранкин и двете жени гледаха с безмилостни очи как бандитът се блъскаше в хватката на Рейнджъра.

Ножът се появи, толкова внезапно и беше използван така ефективно, че Анабет и Клер не разбраха веднага какво се случи.

Щом острието се заби в предмишницата на Джейк, той пусна бандита. Зави от болка, когато Ранкин завъртя ножа и го заби отново.

Ранкин скочи на крака и от ножа в ръката му все още капеше кръвта на Джейк. Триумфиращият му поглед прескочи от студените сиви очи на Джейк към тъмносините на Анабет и оттам към златистите топазени очи на Клер.

— Ще ти прережа гърлото, Кърни. Но не преди да изнасям своята жена. И сестра ти. Аз ще...

Ранкин погледна изненадан гърдите си. Там, подавайки се до четвъртото ребро, стърчеше една стрела с пера. Той отново погледна нагоре и очите му се разшириха, когато видя индианеца апах да стои на прага.

— Проклет да съм. Да ме убие един индианец. — Той се разсмя, но звукът заседна в гърлото му. Кръв потече през пръстите му там, където стискаше раната си.

— Ще ми липсват тези двете жени...

Ранкин никога не можа да завърши гнусната си тирада, защото преди това Джейк му изви врата.

Внезапно и четиримата заговориха, като всеки в стаята се уверяваше, че любимите му хора са добре.

Анабет взе банданата на Джейк и я стегна няколко пъти върху раната на предмишницата му.

— Тя вероятно ще трябва да се зашие — каза тя.

— По-късно — каза Джейк. — За всички бандити ли се погрижихме?

— Този, който се опита да напусне долината, Мексиканецът, той няма да те тревожи повече — каза Уолф.

— Солано — прошепна на себе си Анабет. Всички, които взеха участие в убийството на Буут, платиха с живота за предателството си. Сега накрая, Кид Калуун можеше да си отдъхне спокойно. И една млада жена на име Анабет беше свободна да мисли за бъдещето.

Уолф коленичи до Клер и докосна с един нежен пръст охлузването по лицето ѝ.

— Аз бих искал той да е жив, за да мога да го убия отново — каза той диво.

— Уолф! О, Боже мой, Уолф! — каза Клер с глас, изпълнен с учудване и радост. Тя прегърна Уолф здраво, когато той седна долу и я взе в ръцете си.

— Малката?

— Аз помислих, че войниците са те убили! Когато Белият Орел каза, че ще ме отведе у дома, няхах причина, за да остана.

Той пипаше златната ѝ коса, отрязана до раменете.

— Ти си ме оплаквала според обичая на апахите?

— Мъжът, който спечели сърцето ми, беше апах — отговори тя.

— Тогава ти не искаш да ме напуснеш?

— О, не! Аз... Аз те обичам, Уолф. Мислех, че никога няма да имам шанса да ти го кажа. Сега искам да го знаеш за всеки случай... просто искам да го знаеш.

Уолф взе една от дланите ѝ в своите, разтривайки кокалчетата с палеца си.

— Когато мислех, че ти искаш да ме напуснеш, се ядосвах. Последвах те с намерението да те върна, независимо дали искаш или не. Сега...

Тъмните му очи потърсиха лицето ѝ.

— Сега аз те моля да дойдеш с мен. Да бъдеш моя жена. Моя съпруга.

Сърцето на Клер сякаш литна с крила. Тя чувстваше усмивката върху лицето си глупава — и прекрасна.

— Сериозно ли говориш, Уолф?

— Аз никога не казвам това, което не мисля.

Тя се разсмя.

— Тогава, да. О, да!

Той я целуна силно веднъж с целувка, предназначена да запечата бъдещето им. Едно обещание завинаги, което никога не си бе представял, че ще направи.

От другата страна на стаята Анабет почувства, как сълзите парят в очите ѝ, докато слушаше нежното признание в любов на Уолф. Острите болки в корема ѝ не бяха престанали напълно, но се появяваха по-рядко и бяха по-слаби. Тя се отпусна обратно в ръцете на Джейк.

— Буут е отмъстен сега и Бандата Калуун не съществува повече.

— Кид Калуун е мъртъв и погребан — каза Джейк.

— Джейк? — прошепна Анабет.

— Да, Кид? — прошепна той дрезгаво.

— Ще се ожениш ли за мен?

— Какво?

Тя го блъсна по рамото.

— Ти ме чу.

— Това предложение ли е?

— Мъжът трябва да го направи — каза тя натъжена.

Джейк се ухили.

— Ще се омъжиш ли за мен, Кид?

— Защо трябва да го направя? — отвърна тя.

— Защото аз те обожавам. Защото искам да те обичам цял живот.

Анабет огледа лицето на Джейк и откри там истината в думите му.

— Много добре, Джейк. Аз ще се омъжа за теб.

Джейк преглътна буцата в гърлото си. Ръката му се повлече по пода, когато се опита да я вдигне до бузата на Анабет. Той погледна надолу и зяпна от това, което видя там.

— Кид?

— Какво?

— Не може ли това, което си чула Буут да казва, да е било „долна врата“, вместо „задна врата“?

Анабет се намръщи.

— Не знам. Защо питаш?

Пръстите на Джейк се придвижиха по дървения под, усещайки твърди ръбове. Там, където подът срещаше стената, той откри една малка метална халка. Джейк пхна пръст в нея и дръпна. Една част от пода се повдигна и отвори.

Там лежеше коланът за пари на Сам, изцапан с кръвта му. Джейк внимателно го измъкна и го постави на пода до себе си. Той погледна към Клер.

— Ето го, Клер.

Уолф замръзна. Той знаеше като всеки от тях значението на златото. Погледна Клер, но тя вече клатеше глава.

— Задръж го ти, Джейк.

— Ако ти някога се нуждаеш от място, в което да отидеш, от едно убежище, — каза Джейк, включвайки и Уолф с погледа си. — Уиндоу Рок ще бъде това.

— Знам — каза Клер. — Може би... някой ден аз ще мога да се върна обратно тук. Но не сега. Аз...

Всички замръзнаха при звука от стъпки, които се чува пред каменната къща.

— Вземи пистолета! — каза Анабет на Клер, която се намираше най-близо до него.

Паниката секна внезапно, когато те разбраха, че това беше само Пакостникът, който се появи на прага.

— Ако имам късмет, Сивият ще дойде с кошницата някоя нощ, за да те вземе — каза Уолф със строг глас.

— Трябваше да дойда — каза момчето. Очите му бяха широко разтворени и уплашени, но то държеше в едната си ръка нож. — Разтревожих се, когато ти не се върна. — *И се уплаши.* Но Пакостникът не каза това. Той искаше баща му да се гордее с него. Струваше си да понесе караницата, за да узнае, че родителите му са оцелели и че нямаше отново да бъде сирак.

Клер разтвори ръце и момчето се сгуши в тях.

— Аз съм щастлив да те видя, майко.

— И аз съм щастлива да те видя — каза Клер, пригладжайки черната коса на индианчето настрани от лицето му.

— Къде е Белият Орел? — попита Уолф.

— Той чака отвън.

Уолф извика името на момчето и Джефри се появи на прага.

— Аз не исках да не ти се подчиня, — каза Белият Орел, — но Пакостникът щеше да дойде сам, ако не бях тръгнал с него.

— Той може да бъде много убедителен — съгласи се Уолф.

Кучето подаде носа си през вратата. То седна на пода и удари по него веднъж с опашка.

— Блеки — извика Анабет. Кучето отиде до нея и я близна по лицето. — Аз го изпратих, за да те намери — каза Анабет на Джейк.

— И той го направи — каза Джейк.

Джефри продължаваше да стои до вратата. Уолф му извика:

— Влез вътре и поздрави майка си, Бял Орел.

Очите на Клер се разшириха от факта, че Уолф я нарече негова майка. И омекнаха, когато Джефри пристъпи в стаята.

— Здравей, Бял Орел — каза тя.

— Щастлив съм, че ти си невредима — каза Белият Орел. — Той стоеше пред нея и пристъпваше от крак на крак. — Счупеният Крак каза, че трябва да дойда при теб.

Челото на Клер се набръчка.

— Кога? Защо?

— Белите войници го убиха заедно със Силния Плач. С последния си дъх Счупеният Крак каза, че аз ще трябва да живея със сина на леля ми.

— Твоят братовчед? — попита объркана Клер.

— Уолф.

— Уолф е твой братовчед? И сега твой баща?

Белият Орел кимна, но погледът му остана сведен.

— И аз ще бъда твоята майка? — Клер се опита да запази гласа си спокоен, но той трепереше от възмущение.

Белият Орел кимна отново.

— Аз съм поласкана — каза тя тихо. — И ще се опитам да бъда една добра индианска майка.

Зелените очи на Джефри проблеснаха към нея.

— И аз ще се опитам да бъда един добър син.

— Тогава ела и ме прегърни, както един син трябва да поздрави майка си — каза тя с треперещ глас.

Анабет почувства как очите ѝ се напълват със сълзи, когато Джефри пресече стаята. Тя погледна нагоре към Джейк, за да сподели този момент с него. Сивите му очи бяха топли от обич и влажни от вълнение.

Когато Клер получи обратно в ръцете си своя син за пръв път от близо четири години, тя погледна нагоре към Уолф. И той можа да види в погледа ѝ всичко, което тя чувстваше.

Индианецът притисна здраво Пакостника до себе си. Той не се отвърна от Клер, когато една сълза се изплъзна от окото му. Не искаше да крие радостта си.

Анабет изпищя, когато нещо лигаво падна върху ръката ѝ.

Джейк и Уолф моментално се огледаха.

— Какво става? Какво не е наред?

— Това е... това е... — Анабет погледна надолу и се разсмя.

— Какво? — попита Джейк, ядосан, че не разбира шегата — особено след като сърцето му все още се намираше в гърлото.

— Това е моята жаба — намеси се Пакостникът. — Аз се чудех къде ли е отишла. Държах я в ръка, докато чаках отвън, но тя избяга. — Той се приближи и си взе жабата, като я вдигна, за да я видят всички. — Виждате ли?

Една усмивка се появи върху устните на Клер. Джейк поклати глава и се засмя. Уолф се опита да не се смее, но не можа да се въздържа.

Четиримата възрастни се спогледаха. Те не бяха повече четирима души, изправени всеки поотделно срещу света. Те сега представляваха едно семейство, свързани с връзки, които щяха да траят цял живот.

Уолф хвана Клер за ръка.

— Хайде да си вървим у дома — каза той. Джейк коленичи до Анабет.

— Ти какво ще кажеш, Кид?

Анабет погледна в топлите сиви очи на Джейк и се усмихна.

— О, да, Джейк. Нека си вървим вкъщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.